

GRAMMATICA

INSTITVTIO
GRAECAE
GRAMMATICES
COMPENDIARIA,
In usum regiae scholae
Westmonasteriensis.

*Scientiarum janitrix gram-
matica.*

LONDINI:

Excuderunt S. Buckley, et
T. Longman, Regii in La-
tinis, Graecis, et Hebraicis
Typographi. 1795.

Cum Privilegio.

DIALECTICA

RHETORICA

GEOMETRIA

MUSICA

ARITHMETICA

ASTRONOMIA

Studium grammatices omnibus
est necessarium.

DAMOCHARIS.

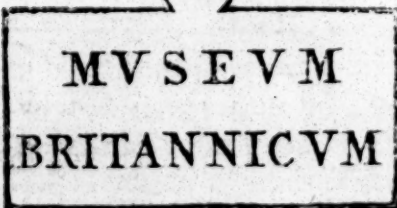
Μὴ νεμέσασθαι αἰοῖται, χάρις παροῖσιν ὅπῃ δῶ.
Ne parva averferis, inest sua gratia parvis.

Ἡ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ.

Τῶν ἰσοεργῶν συναγωγὸς τυγχάνω,
Καὶ λέξιν ἄρδῶ, καὶ μέτροις ἐφιστάνω.

Μιχ. ἰο Ψευδής.

CMC

P R A E F A T I O.

A L T E R V M jam saeculum ad finem vergit, cum vir pietate et doctrina praestans, Edwardus Grantus, scholae regiae Westmonasteriensis moderator, Graecam grammaticam in usum scholae ejusdem publicavit. Quoniam autem praecepta illic tradita ex celeberrimis ante id tempus grammaticis, quorum nomina recenset ¹, maxima ex parte collegerat, Graecae linguae spicilegium prae modestia appellare ipsi placuit. Attamen, qui diligenter perlegerit, magno labore ac studio auctori suo constituisse facile agnoscet; cui et illud laudis tribui debet, quod primus inter nostrates eam provinciam aggressus sit ². Scripta est forma dialogi inter praeceptorem et discipulum instituti, et in lucem prodiit, schedis in quarto complicatis, anno Domini 1575 ³; quo tempore auctor trigesimum aetatis suae, et scholastici regiminis tertium nondum compleverat ⁴. Sea cum partim mole sua, et partim pretio, communi puerorum usui minus accommodaretur; Gulielmus Camdenus, qui in schola ista moderanda Granto successit, in compendium a se redactam edidit hoc titulo: Institutio Graecae grammatices compendiaria, in usum regiae scholae Westmonasteriensis. De qua re V. R. Thomas Smithus S. T. D. in

¹ Epist. dedic. p. 1.
qua vid. Ames's *Typegraphica Antiquities*, pag. 316.

² Ibid. p. 2.

³ Haec unica fuit editio, de

⁴ Ep. ded. p. 2.

Vita Camdeni *a se scripta haec habet*: Mortuo viro doctissimo, *Edwardo Granto*, sacrae theologiae doctore, qui regiam scholam Westmonasteriensem diu rexerat, mense Martis MDXCIII in ejus locum successus est *Camdenus*; quo nemo dignior, si longae per duodeviginti annos in eadem palaestra exercitationes ex aequo jus ad succedendum non dedissent, cui illius praefectura demandaretur¹. *Et mox*: Anno 1597. Grammatica Graeca ab ipsius venerando decessore, quocum per aliquammultos annos concorditer et amantissime vixerat, olim composita, haecenus in schola regia obtinuerat; cujus rudimenta, cum multa ex parte laborarent deficerentque, non tam reformanda, quam de novo instituenda censens, observationibus, quas ex Graecis omne genus scriptoribus acri judicio et longo usu collegerat, sub severum examen revocatis, grammaticam novam non soli scholae, cui praeerat, sed universis per Angliam scholis deinceps inservituram edidit². *Haec ille*. *Sed in errore versatur vir eruditus, cum, mortuo demum Granto, in locum ejus Camdenum successum fuisse scribat*. Anno enim 1589 E. Grantus S. T. D. Cantabrigiae creatus³, ecclesiae de Toppesfield in agri Essexiensi rectoris munus a regina Elizabetha, cui tunc erat a sacris, 22 Apr. 1598 consecutus est; vitaque tandem defunctus, 21 Octobris 1601 successorem habuit Gulielmum Smythum⁴.

Quinetiam in tempore assignando, quo primum grammatica Camdeni edita fuit, pariter lapsus est idem vir doctus;

¹ Viri Cl. Gulielmij Camdeni Vita, praefixa Epistolis, p. xviii.

² Ibid. p. xix. Vid. etiam p. lxxviii, et Athen. Ox. Vol. I. c. 481.

³ Fast. Cantabr. M. l.

⁴ Newcourt Repertor. V. II. p. 609.

Qui plura de illo scire cupit, Athen. Ox. V. I. c. 310. consulere liceat.

qui sub anno 1597, ut vidimus, eam collocaverit. Prima enim editio anno 1595 lucem aspexit, in qua Primitiva vocabula, Nomina mensium Graecorum, et Literarum nexus defuisse ostendit exemplar ejus anni, quod penes me est. Veruntamen fieri potest, ut alia quaedam editio, mihi nondum conspecta, anno 1597 prodiiisset, quae ab eo prima haberetur. Exemplar autem editionis anno sequenti excusae vir artis hujus inter alias peritissimus, mihiq; amicissimus, Petrus Newcome mecum communicavit; cui Primitiva vocabula et Nomina mensium Graecorum, quae in prima editione desiderabantur, in fine sunt annexa. Eas accessiones ex Joanne Surfino in suam graematicam transfudit Camdenus, quod in prima editione facere non poterat; quae eodem anno, quo opus illud Surfini prodit in Gallia¹, apud nos lucem vidit. At alteram illam Camdeni editionem, anno 1598 editam, cum prima conferens, posteriorem in locis quamplurimis emendatam fuisse perspexi. Proxima editio, cujus videndi copiam nactus sum, anno 1604 in lucem venit; quae per omnia ferè, etiam in mendis typographicis, cum posteriori jam dicta ita consensit, ut ex ea fuisse impressam dubitare vix liceret. Inter reliquas editiones, quae ad manus meas devenerunt, temporis ordine proximum sibi locum vindicat, quae anno 1615 vulgata fuit. Nihil autem novi exhibuit, praeterquam ornamenta quaedam; Septem scilicet artium liberalium imagines in fronte collocatas, Insignia regia paginae adversae affixa, et Arborem doctrinae sub finem adjunctam; quae

¹ Joannis Surfini Carnutis Nogentini Grammaticae Graecae libri sex: accessit breve Lexicon primitivarum omnium totius Graecae linguae Aetionum: Andegavi 1595. quarto.

omnia ex grammatica Latina ad hanc decorandam sumpta
fuisse apparebant. In eo statu, quantum investigare potui,
grammatica haec permansit, donec anno tandem 1640 pro-
diit editio, quae elogium illud in fronte prae se tulit: Prout
oblata fuit authoritati, aucta et emendata. Nec temere
haec quidem, sed verè pronuntiata esse, collatione cum pri-
oribus editionibus facta, planè perspectum habui. Addi-
tiones autem ex novis quibusdam exemplis, partim substan-
tivorum declinationibus, et partim dialectorum tabellis,
quae prius desiderabantur, insertis praecipuè constabant.
Nihil amplius ad singulas grammaticae hujus partes con-
stituendas tum deerat, praeter Literarum nexus, quos ini-
tio editionis anno 1653 excusae adjectos inveni; sed in alia
post triennium publicata ad finem dimovebantur, ubi semper
deinceps permanserunt. Ex eo tempore editiones, quamlibet
numerosae, in nulla re momenti, quod sciam, inter se di-
screpârunt. Per saeculi igitur dimidium et ampliùs gram-
maticam hanc diversis temporibus paulatim excultam et
auctam fuisse, priusquam formam suam integram acceperat,
manifestum videtur. Mirari autem subit, Michaellem
Maittaire, scriptorem alioquin non indiligentem, in Anna-
libus suis typographicis nusquam de illa, cujus usus in
scholis nostris centum et sexaginta circiter annos nunc inva-
luit, mentionem fecisse.

Restat tantùm, ut de nova hac editione pauca dicamus.
Prima igitur cura fuit, ut a mendis quamplurimis, quae
priorès editiones temporis progressu haud parum corrupe-
rant, purgaretur. Graecas etiam partium orationis earum-
que affectionum appellationes, quas vulgò adhibent gram-
matici, ut tironibus non modò inutiles, sed etiam impedi-
mento,

ta mento, dum primis rudimentis initiantur, eximere consul-
 ui, tius ducebatur. In veteribus enim interpretibus et scholi-
 ro- astis legendis cognitio earum praecipuè requiritur; quae, ut
 ut occasio postulet, lexicorum ope levi negotio comparare lice-
 ere bit. Tam varia autem et multiplex est Graeca nomina et
 ri- verba flectendi ratio, ut maximam in lingua hac discenda
 di- difficultatem inde exoriri res sit manifesta. Quapropter, ut
 in- illud incommodi, quantum fieri posset, levaretur; sub una-
 lis, quaque Substantivorum declinatione, exempla, ubi deerant,
 nt. eatenus aucta sunt, ut unà cum diversis terminationibus
 in- omnes accentuum varietates per singulos numeros et casus
 ni- exhiberent. Idem quoque in Adjectivis, quae breviter nimis
 lia antehac tractabantur, pari ratione observatum est. Prae-
 ter- terea, ne quid deesset in Verbis explicandis, quod discantium
 bet usui inserviret; conjugationes verbi medii, verborum con-
 di- tractorum, et in *ui* desinentium, per modos et tempora nunc
 m- primùm accesserunt. Porro, ut singulae cujusque temporis
 et personae in verborum paradigmatis accentus notarentur,
 at, eadem cura, ac de nominibus paulo supra exposuimus, ubique
 em fuit adhibita. Hinc enim pueri eadem opera, qua voces de-
 a- clinabiles inflectere discunt, Accentuum etiam diversam ra-
 in- tionem facile percipient; cujus rei accurata cognitio ma-
 a- gnā saepe in Graeca lingua adfert utilitatem. Nam, ut
 us- alia omittamus; multa vocabula iisdem literis scripta, sensu
 aae verò discrepantia, diversa ejusdem accentus sede distinguun-
 ur: ut, θεὰ dea, θέα spectaculum; ἰχθύοφάγος qui pisces
 it, ἰχθύοφαγος qui a piscibus comeditur. Contra au-
 m- tem diversus in eadem sede accentus syllabarum quantita-
 m- tem interdum indicat: sic, χεῖρα usus α longam habet,
 di- μούρα

μοῦσα multa & brevem. Quinetiam plures nonnunquam ejusdem vocis affectiones easdem literas habentes, cum diverso accentu, tum diversa etiam ejusdem accentus sede, discriminis causa notantur: ut, ποιῆσαι fecisse, ποιῆσαι fecerit, ποιῆσαι fac; omnia a ποιέω facio. Catalogus anomalorum verborum non auctior tantum, sed multo etiam emendatior invenietur. Syntaxeos praecepta eodem modo, ac in Latina grammatica, disposuimus; quo facilis utriusque linguae in vocum constructione aut congruentia, aut discrepantia, inter se conferendo appareret. Pauca autem praecepta, quae necessaria videbantur, in locis quibusdam de novo sunt adjecta. Dialectorum tabella, lineolis interpositis ubique jam distincta, longè paratius dehinc consuli poterit. Quaedam de Anomalis etiam in $\mu\iota$ pari ratione dicatur. Verum enimvero, ne accessionibus memoratis, et aliis quibusdam passim insertis, liber emptorum dispendio nimis excrevisset; Primitiva vocabula, quae saepius ab aliis seorsum sunt edita, prorsus omittere necessarium inveniebatur. Eademque de causis quaedam notulis explicata typis minoribus excudi, et in marginem rejici, curavimus. Caeterum Anni Attici rationem, clariùs expositam, et puerorum captui magis accommodatam, loco suo retinere visum est. Huic denique subnexa est Abbreviationum tabella, auctior paulo quàm antehac facta; cujus tamen auxilio tyrunculi-minus jam aliquandiu indigebunt, quia in hac editione Graeca vocabula illorum gratia ex literis singularibus ubique conscribuntur.

I. W.

INSTITVTIO

INSTITVTIO

GRAECAE GRAMMATICES.

GRAECAE grammatices quatuor sunt partes; orthographia, etymologia, syntaxis, et prosodia.

I. DE ORTHOGRAPHIA.

LITERAE sunt viginti quatuor, quae hîc sequuntur.

Figura.	Nomen.		Potestas.
A α	ἄλφα	alpha	a
B β	βῆτα	beta	b
Γ γ	γάμμα	gamma	g
Δ δ	δέλτα	delta	d
E ε	ἑ ψιλόν	e psilon	e tenue et breve
Z ζ	ζῆτα	zeta	z
H η	ἦτα	eta	e longum
Θ θ	θῆτα	theta	th
I ι	ἰῶτα	iota	i
K κ	κάππα	kappa	k c
Λ λ	λάμβδα	lambda	l
M μ	μῦ	mu	m
N ν	νῦ	nu	n
Ξ ξ	ξῖ	xi	x
O ο	ὀ μικρόν	o micron	o parvum et breve ²
Π π	πί	pi	p
Ρ ρ	ῥῶ	rho	r
Σ σ ς ³	σίγμα	sigma	f
Τ τ	ταῦ	tau	t
Υ υ	ὕ ψιλόν	u psilon	u
Φ φ	φῖ	phi	ph
Χ χ	χῖ	chi	ch
Ψ ψ	ψῖ	psi	pf
Ω ω	ὦ μέγα	o mega	o magnum et longum ²

¹ Sub Orthographia hîc continetur et Orthoëpia.

² Parvum et magnum figuram denotant, breve et longum quantitatem.

³ In vocum initio scribitur C, in principio et medio σ, et ς in fine.

Institutio Græcae

Divisio literarum.

Ex literis septem sunt vocales; α, ε, η, ι, ο, υ, ω.

Reliquae septemdecim sunt consonantes.

Divisio vocalium.

VOCALIS longae sunt η ω. breves, ε, ο : ancipites, α, ι, υ¹.

Mutabiles sunt α, ε, ο² : immutabiles, η, ι, υ, ω.

Praepositivae sunt α, ε, η, ο, ω : subjunctivae, ι, υ³.

DIPHTHONGI propriae sunt αι, αυ, ει, ευ, οι, ου : impropriae, α, η, ω, ηυ, υι, ωυ⁴.

Mutabiles sunt αι, αυ, οι : immutabiles, ει, ευ, ου.

Divisio consonantium.

CONSONANTES sunt duplices, mutae et semivocales.

MUTAE dividuntur in tenues, π, κ, τ : medias, β, γ, δ : et aspiratas φ, χ, θ.

Mutantur inter se π, β, φ : κ, γ, χ : τ, δ, θ⁵.

SEMIVOCALIS sunt duplices, ζ, ξ, ψ⁶ : liquidae, vel immutabiles⁷ ; λ, μ, ν⁸, ρ : et σ suae potestatis libera.

¹ Vocales ancipites ita vocantur, quod in aliis vocibus breves, in aliis longae, in aliis denique sunt communes.

² Mutabiles in verborum augmentis mutantur in longas, quod de diphthongis pariter intelligi debet.

³ Praepositivae et subjunctivae inde nomen habent ; prout in diphthongis aut praeposuntur, aut subsequuntur. In vi tamen υ praepositiva est.

⁴ Ex impropriis tres priores surdae vocantur, quod i subiectum vix pronuntiat ; tres vero posteriores absonae dicuntur.

⁵ Mutatio haec in vocum inflexione et oritur praecipue locum habet.

⁶ Pro θ, κ, π, ρ.

⁷ Immutabiles dicuntur, quia in nominum inflexione, et futuris verborum, nullam mutationem subeunt.

⁸ Pro ν scribitur γ ante γ, κ, ξ, χ ; quae sonat tamen ut ι : sicut ἰγγράφω infrito, ἄγγελος angelus ; πειράζω apparui, ὄγκος tumor ; συγγίνομαι infuso, λιγύξ λιγύξ ; ἑγγίνομαι infuso, ἑγγύς bestia. Sed in scribendis ante ζ, μ, π, φ, ψ. Item λ et interdum ρ ante finalem.

SYLLABAE.

Ex litteris fiunt syllabae, ex syllabis vocabula, ex vocabulis oratio.

SYLLABIS accidunt tempus, accentus, spiritus, et apostrophus.

De tempore, seu *quantitate*, infra agetur in PROSODIA.

Accentus.

ACCENTVS sunt tres; acutus (´), gravis (`) et circumflexus (~).

Acutus habet locum in ultima syllaba, penultima, et antepenultima: unde vocabulum dicitur acutitonum, ut, Θεός *Deus*; penacutum, ut, λόγος *sermo*; antepena-
cutum, ut, ἄγγελος *angelus*.

Circumflexus in ultima et penultima: unde vocabulum dicitur circumflexum, ut, σῦκη *ficus arbor*; antecircumflexum, ut, σῦκον *ficus*.

Gravis in ultima tantum signatur: unde vocabulum dicitur, ut, prius, acutitonum, ut, Χριστός *Christus*¹.

In ultima verò si nullus sit accentus, vocabulum dicitur gravitonum²; ut, ἄγγελος, λόγος, σῦκον³.

Spiritus.

SPIRITVS duo sunt; lenis (´), et asper (ˆ).

Omnis dictio a vocali vel diphthongo incipiens, spiritum tenuem vel asperum accipit in principio.

Omnes dictiones incipientes ab υ vel ρ aspirantur: ut, ὕδωρ *aqua*, ῥέω *fluo*.

Sed si ρ in medio geminetur, prius levigatur, alterum aspiratur: ut, ῥῥῶσσι *vale*.

¹ Acutus et circumflexus syllabam, quam afficiunt, semper elevant; gravis verò deprimit, ideoque nunquam appingitur nisi in ultima syllaba, ubi acutū vicem sustinet, syllabamque attollit.

² Vel *barytonum*.

³ De accentibus plura dicentur sub finem *Syntaxis*.

Apostrophus.

APOSTROPHVS est nota rejectae vocalis ob vocalem sequentem, ad hunc modum (').

Rejiciuntur per apostrophum vocales α, ε, ι, ο; diphthongi αι, οι: ut, καὶ αὐτὸν, pro κατὰ αὐτὸν, *contra illum*.

Si sequens vocalis aspiretur, mutatur tenuis praecedens in aspiratam: ut, ἀπ' ἡμῶν, pro ἀπὸ ἡμῶν, *a nobis*; νύχθ' ὅλην, pro νύκτα ὅλην, *noctem totam*.

II. DE ETYMOLOGIA.

PARTES orationis sunt octo; articulus, nomen, pronomen, verbum, participium¹, adverbium², conjunctio, praepositio.

Numeri tres sunt; singularis, dualis³, pluralis.

Casus sunt quinque; nominativus, genitivus, dativus, accusativus, vocativus⁴.

Genera sunt quatuor; masculinum, foemininum, neutrum, commune.

ARTICVLVS.

ARTICVLVS est duplex: praepositivus, ὁ, ἡ, τὸ, *hic, haec, hoc*; subjunctivus, ὅς, ἡ, ὅ, *qui, quae, quod*⁵.

Singular.

Dual.

Plural.

N. G. D. A. NA. GD. N. G. D. A.

Masc. ὁ, τοῦ, τῷ, τὸν,	τῷ, τοῖν,	οἱ, τῶν, τοῖς, τοὺς,
Foem. ἡ, τῆς, τῇ, τὴν,	τᾶ, ταῖν,	αἱ, τῶν, ταῖς, τὰς,
Neut. τὸ, τοῦ, τῷ, τό.	τῷ, τοῖν.	τὰ, τῶν, τοῖς, τὰ.

¹ Participia sub diversis verborum suorum generibus tractantur.

² Sub Adverbio continetur etiam Interjectio.

³ Dualis usurpatur, cum de duobus sit sermo, ac praesertim si res sint geminae; pluralis tamen saepe usurpatur pro duali.

⁴ Carent Graeci ablativo; cujus loco dativum, et aliquando genitivum adhibent.

⁵ Accuratè loquendo unus tantum est articulus, nempe praepositivus, quo genera nominum distinguuntur; subjunctivus autem revera est pronomen relativum.

⁶ Vocativus utrique deest articulo, sed adverbio vocandi ὦ suppletur.

	Singular.				Dual.		Plural.			
	N.	G.	D.	A.	NA.	GD.	N.	G.	D.	A.
Masc.	ὁς, ὅς,	οὗ,	ὃν,	ὅν,	ὡ, οἷν,	οἷ,	αἶν,	οἷς,	αἶν,	οἷς,
Fem.	ἡ, ἥς,	ἣ,	ἣν,	ἥν,	αῖ, αἶν,	αἶ,	αἶν,	αἶς,	αἶν,	αἶς,
Neut.	ὁ, οὗ,	ὡ,	ὁ,	ὁ,	ὡ, οἷν.	αῖ,	αἶν,	οἷς,	αἶν,	αἶν,
Sic N.	ὅσπερ, ἥπερ, ὅπερ, G. οὗπερ, ἥτπερ, οὗπερ, etc.									
	quī, quae, quod.									

N O M E N.

DECLINATIONES substantivorum sunt decem ; quinque simplicium, et quinque contractorum.

Quatuor priores declinationes simplicium sunt parissyllabicae, hoc est, non crescentes genitivo.

Quinta est imparissyllabica, hoc est, genitivo crescens ; ex qua omnes contractorum declinationes oriuntur.

Nominativus, accusativus, et vocativus duales iidem sunt ; similiter genitivus et dativus.

Nominativus et vocativus plurales sunt iidem.

Genitivus pluralis desinit perpetuò in *ων*.

Nominativus, accusativus, et vocativus neutrorum in singulis numeris sunt iidem ; et pluraliter extra contractionem semper exeunt in *α*, nisi in quarta simplicium.

Atticè vocativus semper idem est ac nominativus, et poëtice saepe usurpatur pro nominativo.

Obs. Dativus singularis in quatuor primis declinationibus simplicium semper habet subjectum finalibus suis, *α, η, ω*.

S V B S T A N T I V A S I M P L I C I A.

Prima declinatio.

DECLINATIO prima duas habet terminationes, ac et generis tantum masculini : ut, ὁ τὰμίας *quaestor*, ὁ τελώνης *publicanus*.

Quod in articulis etiam locum habet.

Sed ὁ et ἡ ἀσπίς, *latro*, communis generis, ut aliqui volunt.

Sing. N. ὁ ταμί-ας, G. τοῦ ταμί-ου, D. τῷ ταμί-α, A. τὸν ταμί-αν, V. ὦ ταμί-α.

D. N. et A. τὸ ταμί-α, G. et D. τοῖν ταμί-αιν, V. ὦ ταμί-α.

P. N. οἱ ταμί-αι G. τῶν ταμι-ῶν, D. τοῖς ταμί-αῖς, A. τοὺς ταμί-ας, V. ὦ ταμί-αι.

Sing. N. ὁ τελών-ης, G. τῷ τελών-ου, D. τῷ τελών-η, A. τὸν τελών-ην, V. ὦ τελών-η.

D. N. et A. τὸ τελών-α, G. et D. τοῖν τελών-αιν, V. ὦ τελών-α.

P. N. οἱ τελών-αι, G. τῶν τελων-ῶν, D. τοῖς τελών-αῖς, A. τοὺς τελών-ας, V. ὦ τελών-αι.

Quaedam in ας Doricè ¹ declinata formant genitivum singularem in α : ut, ὁ Θωμάς, τῷ Θωμᾷ, *Thomas* ; ὁ βορρᾶς, τοῦ βορρᾶ, *boreas*.

Quae desinunt in πης, ut, σατράπης *satrapa* ; in της, ut, κριτής *judex* ; item gentilia, ut Σκυθης *Scythia* ; et composita à μετρίῳ *metior*, πωλῶ *vendo*, τρίβω *tero* ; ut, γεωμέτρης *geometra*, βιβλιοπώλης *bibliopola*, παιδοδείξις *palaestrae magister* : formant vocativum per α breve ; ut, ὦ σατράπα, ὦ κριτά, etc.

Sing. N. ὁ κριτ-ής, G. τῷ κριτ-οῦ, D. τῷ κριτ-ῇ, A. τὸν κριτ-ήν, V. ὦ κριτ-ά ².

D. N. et A. τὸ κριτ-ά, G. et D. τοῖν κριτ-αῖν, V. ὦ κριτ-ά.

P. N. οἱ κριτ-αῖ, G. τῶν κριτ-ῶν, D. τοῖς κριτ-αῖς, A. τοὺς κριτ-ᾶς, V. ὦ κριτ-αί.

Secunda declinatio.

DECLINATIO secunda duas continet terminationes, α et η, generis foeminini ; ut, ἡ μῦσα *musa*, ἡ θάλασσα *mare* ; ἡ λύπη *dolor*, ἡ τιμὴ *honos*.

¹ De variis Graecae linguae *Dialectis* in fine hujus libri agetur.

² Δεσπότης *dominus*, et μετρίτης *consiliarius*. retrahunt accentum in creativo singulari : ut, ὦ δεσποτά, ὦ μετρίτα.

Sing.

Sing. N. μούσ-α, G. τῆς μούσ-ης, D. τῇ μούσ-ῃ, A. τὴν μούσ-αν, V. ᾧ μούσ-α.

D. N. et A. τὰ μούτ-α, G. et D. ταῖν μουσ-αῖν, V. ᾧ μούτ-α.

P. N. αἱ μούτ-αι, G. τῶν μουτ-ῶν, D. ταῖς μούσ-αις, A. τὰς μούσ-ας, V. ᾧ μούτ-αι.

Sing. N. ἡ θαλάσσο-α, G. τῆς θαλάσσο-ης, D. τῇ θαλάσσο-ῃ, A. τὴν θαλάσσο-αν, V. ᾧ θαλάσσο-α.

D. N. et A. τὰ θαλάσσο-α, G. et D. τὰ θαλάσσο-αῖν, V. ᾧ θαλάσσο-α.

P. N. αἱ θαλάσσο-αι, G. τῶν θαλάσσο-ων, D. ταῖς θαλάσσο-αις, A. τὰς θαλάσσο-ας, V. ᾧ θαλάσσο-αι.

Sing. N. ἡ λύπ-η, G. τῆς λύπ-ης, D. τῇ λύπ-ῃ, A. τὴν λύπ-ην, V. ᾧ λύπ-η.

D. N. et A. τὰ λύπ-α, G. et D. ταῖν λύπ-αῖν, V. ᾧ λύπ-α.

P. N. αἱ λύπ-αι, G. τῶν λύπ-ῶν, D. ταῖς λύπ-αις, A. τὰς λύπ-ας, V. ᾧ λύπ-αι.

Sing. N. ἡ τιμ-ή, G. τῆς τιμ-ῆς, D. τῇ τιμ-ῇ, A. τὴν τιμ-ήν, V. ᾧ τιμ-ή.

D. N. et G. τὰ τὰ τιμ-ά, G. et D. ταῖν τιμ-αῖν, V. τιμ-ά.

P. N. αἱ τιμ-αί, G. τῶν τιμ-ῶν, D. ταῖς τιμ-αῖς, A. τὰς τιμ-άς, V. ᾧ τιμ-αί.

FINITA in δα, θα, ρα, et α purum¹, faciunt genitivum in ας, et dativum in α: ut, Λήδα *Leda*, Μάρθα *Martha*, ἡμέρα *dies*, φιλία *amicitia*.

Sing. N. ἡ φιλί-α, G. τῆς φιλί-ας, D. τῇ φιλί-ᾳ, A. τὴν φιλί-αν, V. ᾧ φιλί-α.

D. N. et A. τὰ φιλί-α, G. et D. ταῖν φιλί-αῖν, V. ᾧ φιλί-α.

P. N. αἱ φιλί-αι, G. τῶν φιλί-ῶν, D. ταῖς φιλί-αις, A. τὰς φιλί-ας, V. ᾧ φιλί-αι.

Obs. Quaedam nomina hujus declinationis in dativo

¹ Syllaba pura dicitur, quam vocalis vel diphthongus antecedit.

et recusativo singulari patiuntur metapasmum¹: ut, ἀλλὰ πρόβατον, ῥοβόρε: et plurima augentur syllaba φ: vel φιν αὐτῶν, φέρει, φαίμα, φέρει.

Tertia declinatio.

DECLINATIO tertia duas habet terminationes, *ος* et *ων*: *ος* masculini, foeminini, et communis generis; neutrius: ut, ὁ λόγος *sermo*, ἡ δοκὸς *trabs*, ὁ et ἡ ἄνθρωπος *homo*; et τὸ ζῷον *animal*.

Sing. N. ὁ λόγ-ος, G. τοῦ λόγ-ου, D. τῷ λόγ-ῳ, A. τὸν λόγ-ον, V. ὃ λόγ-ε.

D. N. et A. τῷ λόγ-ῳ, G. et D. τοῖν λόγ-οιν, V. ὃ λόγ-ω.

P. N. οἱ λόγ-οι, G. τῶν λόγ-ων, D. τοῖς λόγ-οις, A. τοὺς λόγ-ους, V. ὃ λόγ-οί.

Sing. N. ἡ δοκ-ὸς, G. τῆς δοκ-οῦ, D. τῇ δοκ-ῳ, A. τὴν δοκ-ὸν, V. ὃ δοκ-ε.

D. N. et A. τῇ δοκ-ῳ, G. et D. ταῖν δοκ-οῖν, V. ὃ δοκ-ώ.

P. N. αἱ δοκ-οί, G. τῶν δοκ-ῶν, D. ταῖς δοκ-οῖς, A. τὰς δοκ-ούς, V. ὃ δοκ-οί.

Sing. N. ὁ et ἡ ἄνθρωπ-ος, G. τεῦ et τῆς ἀνθρώπ-ου, D. τῷ et τῇ ἀνθρώπ-ῳ, A. τὸν et τὴν ἀνθρώπ-ον, V. ὃ ἀνθρώπ-ε.

D. N. et A. τῷ et τῇ ἀνθρώπ-ῳ, G. et D. τοῖν et ταῖν ἀνθρώπ-οιν, V. ὃ ἀνθρώπ-ω.

P. N. οἱ et αἱ ἀνθρώπ-οι, G. τῶν ἀνθρώπ-ων, D. τοῖς et ταῖς ἀνθρώπ-οις, A. τοὺς et τὰς ἀνθρώπ-ους, V. ὃ ἀνθρώπ-οί.

Sing. N. τὸ ζῷ-ον, G. τοῦ ζῷ-ου, D. τῷ ζῷ-ῳ, A. τὸ ζῷ-ον, V. ὃ ζῷ-ον.

D. N. et A. τῷ ζῷ-ῳ, G. et D. τοῖν ζῷ-οιν, V. ὃ ζῷ-ω.

P. N. τὰ ζῷ-α, G. τῶν ζῷ-ων, D. τοῖς ζῷ-οις, A. τὰ ζῷ-α, V. ὃ ζῷ-α².

¹ De hac figura vide infra in *Figuris distinctis*.

² In recentioribus quibusdam editionibus ὁ νόος νοῦς mens hic adicietur, de quo inter *Hebraei* contractione hujus declinationis infra agitur.

Obs. 1. Poëticè dativus singularis, et dativus pluralis, nonnunquam mutantur per metaplasmum : ut, παρθένη, pro παρθένω, *virgini*; ἀστέρας, pro ἀστέροις, *astris*; σάββασι, pro σάββατοῖς, *sabbatis*.

Obs. 2. Pauca patiuntur apocopen ; ut, ἔρι, pro ἔριον, *lana* ; et nonnullis φι vel φιν adjungitur ; ut στρατοφι, pro στρατός, *exercitus*.

Quarta declinatio ¹.

DECLINATIO quarta duas habet terminationes, ως et ων : ως masculini et foeminini generis ², ων neutrius : ut ὁ λεὺς *populus*, ἡ γάλως *glos* ; et τὸ ἀνώγειον *coenaculum*.

Sing. N. ὁ λε-ὼς, G. τοῦ λε-ὼ, D. τῷ λε-ὼ, A. τὸν λε-ὼν, V. ὦ λε-ὼς.

D. N. et A. τὸ λε-ὼ, G. et D. τοῖν λε-ὼν, V. ὃ λε-ὼ.

P. N. οἱ λε-ὼ, G. τῶν λε-ὼν, D. τοῖς λε-ὼς, A. τοὺς λε-ὼς, V. ὧ λε-ὼ.

Sing. N. ἡ γάλ-ως, G. τῆς γάλ-ω, D. τῇ γάλ-ω, A. τὴν γάλ-ων, V. ὦ γάλ-ως.

D. N. et A. τὰ γάλ-ω, G. et D. ταῖν γάλ-ων, V. ὦ γάλ-ω.

P. N. αἱ γάλ-ω, G. τῶν γάλ-ων, D. ταῖς γάλ-ω, A. τὰς γάλ-ως, V. ὧ γάλ-ω.

Sing. N. τὸ ἀνώγει-ων, G. τῆ ἀνώγει-ω, D. τῇ ἀνώγει-ω, A. τὸ ἀνώγει-ων, V. ὦ ἀνώγει-ων.

D. N. et A. τὸ ἀνώγει-ω, G. et D. τοῖν ἀνώγει-ων, V. ὦ ἀνώγει-ω.

P. N. τὰ ἀνώγει-ω, G. τῶν ἀνώγει-ων, D. τοῖς ἀνώγει-ω, A. τὰ ἀνώγει-ω, V. ὦ ἀνώγει-ω.

Obs. 1. Quinque nomina hujus declinationis formant accusativum in ω : ut, ὁ Ἄθως, Ἄθω, *Atbo mons* ; ἡ Ἔως, Ἔω, *aurora* ; ἡ Κέως, Κέω, *Ceos insula* ; ἡ Κῶς, Κῶ, *Co's*.

¹ Haec declinatio est Atticorum propria. Fit autem ut plurimum ex nominibus tertiae, mutando ultimam vocalem vel diphthongum in ω ; praeter ea, quae vertitur in diphthongum impropriad φ : ut πνευστήν in longam ante ο ; πυρὺν in ε ; ut ὁ ναὸς νεὺς *templum*.

² Commune genus haecenus additum fuit, substantivum verò commune in ως vix occurrat. Citatur quidem et ἡ ἄλως *area* apud grammaticos, ex 1 Sam. xliii. 1 ; sed cedices illic variant.

insula ;

insula; ὁ λαγὼς, λαγὼ, *lepus*: quod in omnibus antiquitatibus fuit.

Obs. 2. Vnicum est nomen hujus declinationis in neutrius generis: ut, τὸ χρεὼς *debitum*.

Quinta declinatio.

DECLINATIO quinta octo habet terminationes: tres vocales, α, ι, υ, generis neutrius; et quinque consonantes, ν, ξ, ρ, σ, ψ, generum omnium: ut, τὸ σῶμα *corpus*, τὸ μέλι *mel*, τὸ δάκρυ *lacryma*; ὁ δελφίν *delphinus*, ὁ ἀναξ *rex*, τὸ δέλεαρ *esca*, ἡ λαμπάς *lampas*, ὁ γυνή *vultus*.

Sing. N. τὸ σῶμα-α, G. τοῦ σώμ-αίος, D. τῷ σώμ-αίῳ.

A. τὸ σῶμα-α, V. ὃ σῶμα α.

D. N. et A. τὸ σώμ-αίε, G. et D. τοῖν σωμ-αίῳιν, V. σώμ-αίε.

P. N. τὰ σώμ-αῖα, G. τῶν σωμᾶίων, D. τοῖς σώμ-αῖσι.

A. τὰ σώμ-αῖα, V. ὃ σώμ-αῖα.

Sing. N. τὸ μέλι-ι, G. τοῦ μέλ-ίος, D. τῷ μέλ-ίῳ, A. τὸ μέλι-ι, V. ὃ μέλι-ι.

D. N. et A. τὸ μέλ-ίε, G. et D. τοῖν μελ-ίῳιν, V. μέλ-ίε.

P. N. τὰ μέλ-ία, G. τῶν μελ-ίτων, D. τοῖς μέλ-ίσσι, A. τὰ μέλ-ία, V. ὃ μέλ-ία.

Sing. N. τὸ δάκρυ-υ, G. τοῦ δάκρ-υος, D. τῷ δάκρ-υῖ, A. τὸ δάκρυ-υ, V. ὃ δάκρυ-υ.

D. N. et A. τὸ δάκρυ-ε, G. et D. τοῖν δακρ-ύῳιν, V. δάκρυ-ε.

P. N. τὰ δάκρυ-α, G. τῶν δακρ-ύων, D. τοῖς δάκρυ-ύσσι, A. τὰ δάκρυ-α, V. ὃ δάκρυ-α.

Sing. N. ὁ δελφ-ίν, G. τοῦ δελφ-ίος, D. τῷ δελφ-ίῳ, A. τὸν δελφ-ίνα, V. ὃ δελφ-ίν.

D. N. et A. τὸ δελφ-ίε, G. et D. τοῖν δελφ-ίῳιν, V. δελφ-ίε.

¶ Nomen terminationes huic declinationi communiter assignantur, fortissimum in definitibus etiam adjunctis, quae ad quaitam contractionis proprie spectare videntur.

- P. N. οἱ δελφ-ῖνες, G. τῶν δελφ-ίνων, D. τοῖς δελφ-ῖσι, A. τοὺς δελφ-ῖνας, V. ὧ δελφ-ῖνες.
- Sing. N. ὁ ἄν-αξ, G. τοῦ ἄν-ακτος, D. τῷ ἄν-ακτι, A. τὸν ἄν-ακτα, V. ὧ ἄν-αξ.
- D. N. et A. τῷ ἄν-ακτι, G. et D. τοῖν ἄν-ακτοιν, V. ὧ ἄν-ακτι.
- P. N. οἱ ἄν-ακτες, G. τῶν ἄν-ακτων, D. τοῖς ἄναξ-ι, A. τοὺς ἄν-ακτας, V. ὧ ἄν-ακτες.
- Sing. N. τὸ δέλε-αρ, G. τοῦ δελé-ατος, D. τῷ δελé-ατι, A. τὸ δέλε-αρ, V. ὧ δέλε-αρ.
- D. N. et A. τῷ δελé-ατι, G. et D. τοῖν δέλε-άτοιν, V. ὧ δελé-ατι.
- P. N. τὰ δελé-ατα, G. τῶν δέλε-άτων, D. τοῖς δελé-ασι, A. τὰ δελé-ατα, V. ὧ δελé-ατα.
- Sing. N. ἡ λαμπ-άς, G. τῆς λαμπ-άδος, D. τῇ λαμπ-άδι, A. τὴν λαμπ-άδα, V. ὧ λαμπ-άδες.
- D. N. et A. τὰ λαμπ-άδε, G. et D. ταῖν λαμπ-άδοιν, V. ὧ λαμπ-άδε.
- P. N. αἱ λαμπ-άδες, G. τῶν λαμπ-άδων, D. ταῖς λαμπ-άσι, A. τὰς λαμπ-άδας, V. ὧ λαμπ-άδες.
- Sing. N. ὁ γύ-ψ, G. τοῦ γυ-πὸς, D. τῷ γυ-πὶ, A. τὸν γύ-πα, V. ὧ γύ-ψ.
- D. N. et A. τῷ γύ-πε, G. et D. τοῖν γυ-ποῖν, V. ὧ γύ-πε.
- P. N. οἱ γύ-πες, G. τῶν γυ-πῶν, D. τοῖς γυψ-ὶ, A. τοὺς γύ-πας, V. ὧ γύ-πες.

QUAEDAM in ηρ ερας per syncopen ε amittunt : ut, ἡ θυγάτηρ *filia*, ἡ Δημήτηρ *Ceres*.

- Sing. N. ἡ θυγά-τηρ, G. τῆς θυγαλ-έρος θυγαλ-τὸς, D. τῇ θυγαλ-έρι θυγαλ-τὶ, A. τὴν θυγαλ-έρα θυγαλ-ρα, V. ὧ θυγαλ-ερ.
- D. N. et A. τὰ θυγαλ-έρε θυγαλ-ρε, G. et D. ταῖν θυγαλ-έροιν θυγαλ-ροῖν, V. ὧ θυγαλ-έρε θυγαλ-ρε.
- P. N. αἱ θυγαλ-έρες θυγαλ-ρες, G. τῶν θυγαλ-έρων θυγαλ-ρῶν, D. ταῖς θυγαλ-ρασι, A. τὰς θυγαλ-έρας θυγαλ-ρας, V. ὧ θυγαλ-έρες θυγαλ-ρες.

Sic

Sic ὁ πατήρ *pater*, ἡ μήτηρ *mater*, ἡ γαστήρ *venter*; in genitivo et dativo tantum singulari.

Sed ὁ ἀνὴρ *vir* pro ε̄ eliso δ̄ accipit per singulos numeros.

Sing. N. ὁ ἀν-ήρ, G. τοῦ ἀν-έρος ἀν-δρός, D. τῷ ἀν-δρὶ, A. τὸν ἀν-έρα ἀν-δρα, V. ὃ ἀν-ερ.

D. N. et A. τὸ ἀν-έρε ἀν-δρε, G. et D. τοῦ ἀν-έρος ἀν-δροῖν, V. ὃ ἀν-έρε ἀν-δρε.

P. N. οἱ ἀν-έρες ἀν-δρες, G. τῶν ἀν-έρων ἀν-δρῶν, D. τοῖς ἀν-δράσι, A. τοὺς ἀν-έρας ἀν-δρας, V. ὃ ἀν-έρες ἀνδρες.

Huc etiam refer ὁ et ἡ κύων, κυνὸς, *canis*.

ACCUSATIVVS singularis plerumque definit in α..

Finite autem in ις, υς, αυς, et ους, purè declinata, formant accusativum mutando ς in ν: ut, ἡ οἷς, οῖν, ουῖς; ὁ βότρυς, βότρυν, *racemus*; ἡ γράυς, γράυν, *anus*; ὁ et ἡ βούς, βοῦν, *bos*.

Gravitona in ις et υς, non purè declinata, utramque retinent terminationem, α et ν: ut, ἡ εἰς, εἰδα et εἰν, *lis*; ἡ κόρυς, κόρυθα et κόρυν, *galea*. Sed ἡ χάρις, χάριν, *gratia*; ἡ χάρις, ἡδεα *Charis*. Sic ἡ κλεῖς, κλεῖδα et κλεῖν, *clavis*: et composita ἀ ποὺς *pes*; ut, ὁ Οιδίπους, Οιδίποδα et Οιδίπουν, *Oedipus*.

VOCATIVVS singularis plerumq; similis est nominativo.

Gravitona autem, quæ declinantur per αῖλος vel οῖλος, formant vocativum singularem abjiciendo τος: ut, ὁ Αἴας, ὦ Αἴαν, *Ajax*; ὁ λέων, ὦ λέον, *leo*.

Gravitona in αν ονος, ηρ ερος, ωρ ορος, abjiciunt ος: ut, ὁ δαίμων, ὦ δαῖμον, *daemon*; ἡ μήτηρ, ὦ μήτερ, *mater*; ὁ ῥήτωρ, ὦ ῥήτορ, *rhetor*. Similiter ὁ Ποσειδών ωνος, *Nep-tunus*; et ὁ σῶτης ἡρος, *servator*; penultima vocali in brevem suam conversa, et accentu retracto: ut, ὦ Πόσειδον, ὦ σῶτερ.

Gravitona in ις et υς abjiciunt ς: ut, ὁ Πάρις, ὦ Πάρη, *Paris*; ὁ βότρυς, ὦ βότρυν, *racemus*. Item monosyllaba in υς: ut, ἡ δρύς, ὦ δρῦ, *quercus*. Sic ὁ et ἡ παῖς, ὦ παῖ, *puer vel puella*.

Finite

Finita in ους amittunt ς : ut, ὁ et ἡ βούς, ὦ βού, βοῦς.
Sed ὦ πούς, ὁ pes ; ὦ ὁδοῦς, ὁ dens.

Quae in εις desinentia flectuntur per ενος, formant vocativum in ει et εν : ut, ὁ πλακοῖς, ὦ πλακοῖ et πλακοῖσι, *placenta*.

DATIVVS pluralis definit in σι, ξι, vel ψι.

Fit autem a dativo singulari addendo σ ante ι, si in i purum vel ρι definit ; ut, τῷ δάκρυϊ, δάκρυσι ; τῷ ῥήτορι, ῥήτορσι : vel mutando δ, θ, ν, τ in σ ; ut, τῇ λαμπάδι, λαμπάσι ; τῇ κόρυδι, κόρυσι ; τῷ δελφίνι, δελφίσι ; τῷ σώματι, σώμασι. Cum penultima vero dativi singularis fit longa positione, in dativo plurali producitur addendo ι post ε, et υ post ο : ut, τῷ πλακόνει, πλακοῖσι ; λέοντι, λέουσι.

Si nominativus singularis definit in ξ, ψ, vel ς post diphthongum, dativus pluralis inde formatur, i adjecto : ut, ὁ ἀναξ, ἀναξι ; ὁ γυψ, γυψι ; ἡ κλεις, κλεισί. Sed ὁ κλεις κλεινός, *recten*, habet κλεισί ; τὸ οὖς ὠτός, *auris*, ὠσί ; et πούς ποδός, *ποσί*.

Obs. 1. Poetae in quibusdam nominibus formant dativum pluralem a singulari, mutando ι in εσι vel εσι : ut, ὁ ἥρως, ἥρωι, ἥρώεσι vel ἥρώεσσι, *heros* ; ὁ ἡγεμὼν, ἡγεμόνι, ἡγεμόνεσσι, *dux*.

Obs. 2. Dativis pluralibus υ additur, si vocalis vel diphthongus sequatur : ut, λέουσιν ἐκείνοις, *leonibus illis*.

Obs. 3. Quibusdam neutris hujus declinationis in ος additur syllaba φι vel φιν : ut, στήθος *pectus*, στήθεσφι et στήθεσφιν.

Obs. 4. Apocope etiam accidit in hac declinatione, in omnibus casibus singularibus : ut, in nom. τὸ σκέπα, pro σκέ-

¹ Desinentibus in ηρ ερος, syncopeν passis, εἰ fit εἶσι : ut, καλὴρ καλεῖ, καλεῖται. Sed γαστήρ γαστρί, γαστήρεσι, *venter*.

² Et apud poetas ante consonam : ut, στήθεσιν λαοῖς, *pectoribus divitibus*.

πασμα, tegmen; gen. τῆ Αἴαν, pro Αἴαντος, *Ajaxis*; δαί, pro δαίδι, *pignae*; accus. τὸν ἰδρῶ, pro ἰδρώτα, *Judorem*; voc. ᾧ Λαοδάμα, pro Λαοδάμαν, *Laodama*.

UT variae sunt terminationes nominativi in hac quinta declinatione simplicium; ita variae etiam vocales consonantes ante *ος* genitivi, quae hinc subjiciuntur.

α	αἰλος	}	τὸ γάλ-α lac.
	αῖλος		τὸ γράμ-α litera.
ι	ἰλος	}	τὸ μέλ-ι mel.
υ	αἰλος		τὸ γόν-υ genu.
	υος	}	τὸ νάπ-υ <i>sinapi</i> .
αν	ανος		ὁ παῖ-αν <i>paeon</i> .
ην	ενος	}	ὁ ποιμ-ην <i>pastor</i> .
	ηνος		ὁ Ἑλλ-ην <i>Graecus</i> .
	νος	}	ὁ et ἡ ἀγ-ην <i>agnus</i> .
ιν	ινος		ἡ ἀκτ-ιν <i>radius</i> .
υν	υνος	}	ὁ μόσσ-υν <i>turris</i> .
ων	νος		ὁ et ἡ κύ-ων <i>canis</i> .
	ονος	}	ἡ χειλιδ-ων <i>hirundo</i> .
	ονλος		ὁ δράκ-ων <i>draco</i> .
	ωνος	}	ὁ κλ-ων <i>ramus</i> .
	ωνλος		ὁ Ξενοφ-ων <i>Xenophon</i> .
ξ	γος	}	ὁ et ἡ αἰ-ξ <i>caprer, capra</i> .
αξ	α-γος		ἡ λάτ-αξ <i>strepitus</i> .
	ακος	}	ὁ θώρ-αξ <i>thorax</i> .
	αἰλος		ὁ ἄν-αξ <i>rex</i> .
εξ	εκος	}	ἡ κρ-εξ <i>crex avis</i> .
ηξ	εκος		ὁ ἀλώπ-ηξ <i>vulpes</i> .
	ηγος	}	ὁ βουπλ-ηξ <i>stimulus</i> .
	ηκος		ὁ σφ-ηξ <i>vespa</i> .
	ηχος	}	ὁ et ἡ β-ηξ <i>tussis</i> .
ιξ	ιγος		ὁ τέτλ-ξ <i>cicada</i> .
	ικος	}	ἡ φρ-ιξ <i>maris fremitus</i> .
	ιχος		ἡ σί-ιξ <i>ordo</i> .
	ογος	}	ἡ φλ-ὀξ <i>flamma</i> .

	οχος	ο et η προ-οξ dama.
υξ	υγος	η πιερ-υξ ala.
	υκος	ο et η αμπ-υξ caliendrum.
	υκλος	η ν-υξ nox.
	υχος	ο ον-υξ unguis.
ωξ	ωγος	ο ρ-ωξ rupes.
ι	ωκος	η προ-ωξ roris gutta.
γξ	γγος	η φορμι-γξ cithara.
	γκος	ο et η λυ-γξ lynx.
λξ	λκος	η ω-λξ fulcus.
ρξ	ρκος	η σα-ρξ caro.
αρ	αρος	ο ψ-αρ sturnus.
	αριος	η δαμ-αρ uxor.
	αιος	το ηπ-αρ jecur.
ειρ	ειρος	ο φθ-ειρ pediculus.
ηρ	ερος	ο αιθ-ηρ aether.
	ηρος	ο σωλ-ηρ servator.
ορ	ορος	το ητ-ορ cor.
υρ	υρος	ο et η μαρ-υρ testis.
ωρ	αιος	το υδ-ωρ aqua.
	ορος	ο Εχι-ωρ Hecir.
	ωρος	ο φ-ωρ iur.
ας	αδος	η μεν-ας unitas.
	αιλος	ο γιγ-ας gigas.
	αος	ο λ-ας lapis.
αις	αιδος	ο et η π-αις puer, puella.
	αιλος	η δ-αις convivium.
αν:	αος	η γρ-αυς anus
εις	ειδος	η κλ-εις clavis.
	ενος	ο κλ-εις pecten.
	ενλος	ο Σιμο-εις Simois fluvius.
ης	ενλος	ο Κλημ-ης Clemens.
	ηδος	ο γεν-ης biennis.
	ηλος	ο σουλ-ης senator.
	ητος	η εσθ-ης vestis.

is	ιδος	}	ut	ἡ ἄσπ-ις clypeus.
	ιδος			ὁ et ἡ ὄρν-ις avis.
	ινος			ἡ ἰς fibra.
	ιος			ἡ ὄ-ις ovis.
	ισλος			ἡ θέμ-ις jus.
	ιλος			ἡ χάρ-ις gratia.
ους	οδος			ὁ π-ους pes.
	ονλος			ὁ ὀδ-ους dens.
	οος			ὁ χρ-ους cutis.
	ουνλος			ὁ πλακ-ους placenta.
	ωνιος			ὁ τυρ-ους caseolus.
	ωλος			τὸ οὖς auris.
υς	υδος			ἡ χλαμ-υς chlamys.
	υδος			ἡ κώμ-υς fasciculus.
	υνος			ὁ Φόρκ-υς Phorcys.
	υος			ὁ μ-υς mus.
ως	ωδος			ἡ φ-ως macula ab igne inusta.
	ωος			ὁ ἥρ-ως heros.
	ωλος			ὁ γελ-ως risus.
ας	λος			ἡ ἄ-λς mare.
υς	υδος			ἡ ἐλμι-υς tineæ.
ρς	ρνος			ὁ et ἡ ἄ-ρς agnus.
αψ	αβος			ἡ φ-αψ avis nomen.
	απος			ἡ λαίλ-αψ turbo.
εψ	εβος			ἡ φλ-εψ vena.
ηψ	ηπος			ἡ κώλ-ηψ talus.
ιψ	ιβος			ὁ Λ-ιψ Africanus.
	ιπος			ὁ κν-ιψ culex.
	ιφος			ἡ κατήλ-ιψ tabulatum.
οψ	οπος			ἡ ὀψ vox.
υψ	υπος			ὁ γ-υψ vultur.
	υφος			ὁ Κίν-υψ Cinyps fluvius.
ωψ	οπος			ὁ χέδρ-ωψ legumen.
	ωπος			ὁ θ-αψ assentator.

SUBSTANTIVA CONTRACTA.

QUINQUE declinationes sunt substantivorum contractorum, quae a quinta simplicium oriuntur, ut supra dictum fuit¹.

Contracta appellantur, quia in casibus nonnullis duae syllabae contrahuntur in unam: vel synaeresi, quae fit, cum duae vocales in unam ita coeunt, ut ambae servantur; ut, *τείχεϊ* *τείχει*: vel crasi, cum utraque vocalis vel altera mutetur; ut, *τείχεα* *τείχη*, *τείχεος* *τείχους*.

Prima declinatio.

DECLINATIO prima tres continet terminationes: in *ης* masculini et foeminini generis; ut, *ὁ Δημοσθένης* *Demosthenes*², *ἡ τριῆς* *triremis*: in *ες* et *ος* neutrius; ut, *τὸ ἵππομανές* *hippomanes*, *τὸ τεῖχος* *murus*.

Sing. N. *ὁ Δημοσθέν-ης*, G. *τοῦ Δημοσθέν-εος οὗς*, D. *τῷ Δημοσθέν-εϊ εἰ*, A. *τὸν Δημοσθέν-εα η*, V. *ὦ Δημοσθέν-εγ.*

D. N. et A. *τὸ Δημοσθέν-εε η*, G. et D. *τοῖν Δημοσθέν-έων ὦν*, V. *ὦ Δημοσθέν-εε η*.

P. N. *οἱ Δημοσθέν-εες εἰς*, G. *τῶν Δημοσθέν-έων ὦν*, D. *τοῖς Δημοσθέν-εσι*, A. *τοὺς Δημοσθέν-εας εἰς*, V. *ὦ Δημοσθέν-εες εἰς*.

Sing. N. *ἡ τριῆρ-ης*, G. *τῆς τριῆρ-εος οὗς*, D. *τῇ τριῆρ-εϊ εἰ*, A. *τὴν τριῆρ-εα η*, V. *ὦ τριῆρ-εγ.*

D. N. et A. *τὰ τριῆρ-εε η*, G. et D. *ταῖν τριῆρ-έων ὦν*, V. *ὦ τριῆρ-εε η*.

P. N. *αἱ τριῆρ-εες εἰς*, G. *τῶν τριῆρ-έων ὦν*, D. *ταῖς τριῆρ-εσι*, A. *τὰς τριῆρ-εας εἰς*, V. *ὦ τριῆρ-εες εἰς*.

Sing. N. *τὸ ἵππομαν-ές*, G. *τοῦ ἵππομαν-έος οὗς*, D. *τῷ ἵππομαν-εϊ εἰ*, A. *τὸ ἵππομαν-ές*, V. *ὦ ἵππομαν-εγ.*

¹ Vide pag. 5.

² Appellativum masculini generis in *ης* *ος* vix legitur. Quod et de substant. foem. fortasse dici potest: *τριῆς* etiam revera adiectivum est, intel. lecta *πλεῖστα*. *τριῆς* *πλοῖος*, *τριῆς* *πλοῖος*, *τριῆς* *πλοῖος*.

D. N. et A. τὸ ἰππομαν-έε ἦ, G. et D. τοῖν ἰππομαν-έων οἶν, V. ὃ ἰππομαν-έε ἦ.

P. N. τὰ ἰππομαν-έα ἦ, G. τῶν ἰππομαν-έων ὧν, D. τοῖς ἰππομαν-έσι, A. τὰ ἰππομαν-έα ἦ, V. ὃ ἰππομαν-έα ἦ.

Sing. N. τὸ τεῖχ-ος, G. τοῦ τεῖχ-εος οὗ, D. τῷ τεῖχ-ει, A. τὸ τεῖχ-ος, V. ὃ τεῖχ-ος.

D. N. et A. τὸ τεῖχ-εε ἦ, G. et D. τοῖν τεῖχ-έων οἶν, V. ὃ τεῖχ-εε ἦ.

P. N. τὰ τεῖχ-εα ἦ, G. τῷ τεῖχ-έων ὧν, D. τοῖς τεῖχ-εσι, A. τὰ τεῖχ-εα ἦ, V. ὃ τεῖχ-εα ἦ.

Nomina propria in *ης*, a κλέος gloria composita, contrahuntur in nominativo singulari, et dupliciter in reliquis casibus: ut, ὁ Ἡρακλέης ἦς Hercules, ὁ Περικλῆς ἦς Pericles.

Sing. N. ὁ Ἡρακλ-έης ἦς, G. τοῦ Ἡρακλ-έος ἐοῦς, ἐος οὗ, D. τῷ Ἡρακλ-έει, A. τὸν Ἡρακλ-έα, V. ὃ Ἡρακλ-έος, ἐς.

Obs. Nomina propria in casibus quibusdam parasyllabicè inflectuntur: ut, ὁ Ἀριστοφάνης, τὸν Ἀριστοφάνην, Aristophanes; ὁ Σωκράτης, τὸν Σωκράτην, et in voc. ὃ Σωκράτη pro Σωκράτες, Socrates.

Secunda declinatio,

DECLINATIO secunda duas habet terminationes: masculini, foeminini, et communis generis; ut, ὁ ὄφεις serpens, ἡ τέρεψις delectatio, ὁ et ἡ κόρις cimex: et i neutrius; ut, τὸ σίνηπι sinapi.

Sing. N. ὁ ὄφ-ις, G. τοῦ ὄφ-ιος, D. τῷ ὄφ-ι ὄφ-ι, A. τὸν ὄφ-ιν, V. ὃ ὄφ-ι.

D. N. et A. τὸ ὄφ-ις, G. et D. τοῖν ὄφ-ίοιν, V. ὃ ὄφ-ις.

P. N. οἱ ὄφ-ιες ις, G. τῶν ὄφ-ίων, D. τοῖς ὄφ-ισι, A. τοὺς ὄφ-ιας ις, V. ὃ ὄφ-ιες ις.

Sing. N. ἡ τέρεψ-ις, G. τῆς τέρεψ-ιος, D. τῇ τέρεψ-ι, A. τὴν τέρεψ-ιν, V. ὃ τέρεψ-ι.

P. N. et A. τὰ τέρεψ-ια, G. et D. ταῖν τέρεψ-ίοιν, V. τὰ τέρεψ-ια.

- P. N. αἱ τέρψ-εις ις, G. τῶν τερψ-ίων, D. ταῖς τέρψ-ισι;
A. τὰς τέρψ-ιας ις, V. ᾧ τέρψ-εις ις.
- Sing. N. ὁ et ἡ κόρ-ις, G. τοῦ et τῆς κόρ-ιος, D. τῷ et τῇ
κόρ-ιι ις, A. τὸν et τὴν κόρ-ιν, V. ᾧ κόρ-ι.
- D. N. et A. τὼ et τὰ κόρ-ιε, G. et D. τοῖν et ταῖν κορ-
ίοιν, V. ᾧ κόρ-ιε.
- P. N. οἱ et αἱ κόρ-εις ις, G. τῶν κορ-ίων, D. τοῖς et ταῖς
κόρ-ισι, A. τοὺς et τὰς κόρ-ιας ις, V. ᾧ κόρ-εις ις.
- Sing. N. τὸ σινήω-ι, G. τοῦ σινήω-ιος, D. τῷ σινήω-ιι ις,
A. τὸ σινήω-ι, V. ᾧ σινήω-ι.
- D. N. et A. τῷ σινήω-ιε, G. et D. τοῖν σινηω-ίοιν, V. ᾧ
σινήω-ιε.
- P. N. τὰ σινήω-ια ις, G. τῶν σινηω-ίων, D. τοῖς σινήω-ισι;
A. τὰ σινήω-ια ις, V. ᾧ σινήω-ια ις.
- Obs.* Genitivi Attici sunt usitatiores; ut, ὄφεως, ὄφρων;
ὄφρων: et casus contracti per ει; ut, ὄφει, ὄφεις, pro ὄφι,
ὄφεις. Priores etiam accentum habent in antepenultima,
licet ultima sit longa.

Tertia declinatio.

- DECLINATIO tertia tres habet terminationes: εὺς et
υς generis masculini; ut, ὁ βασιλεὺς rex, ὁ πρέσβυς lega-
tus: et υ neutrius; ut, τὸ ἄστυ urbs.
- Sing. N. ὁ βασιλ-εὺς, G. τοῦ βασιλ-έος, D. τῷ βασιλ-εῖ εἶ,
A. τὸν βασιλ-έα ἦ, V. ᾧ βασιλ-εῦ.
- D. N. et A. τῷ βασιλ-έε, G. et D. τοῖν βασιλ-έοιν, V. ᾧ
βασιλ-έε.
- P. N. οἱ βασιλ-έες εἶς, G. τῶν βασιλ-έων, D. τοῖς βασιλ-
εῦσι, A. τοὺς βασιλ-έας εἶς, V. ᾧ βασιλ-έες εἶς.
- Sing. N. ὁ πρέσβ-υς, G. τοῦ πρέσβ-εος, D. τῷ πρέσβ-εῖ εἶς,
A. τὸν πρέσβ-υν, V. ᾧ πρέσβ-υ.
- D. N. et A. τῷ πρέσβ-εε, G. et D. τοῖν πρεσβ-έοιν, V.
ᾧ πρέσβ-εε.
- P. N. οἱ πρέσβ-εες εἶς, G. τῶν πρεσβ-έων, D. τοῖς πρέσβ-
εσι, A. τοὺς πρέσβ-εας εἶς, V. ᾧ πρέσβ-εες εἶς.

Sing. N. τὸ ἄσι-υ, G. τοῦ ἄσι-εος, D. τῷ ἄσι-εϊ ει, A. τὸ ἄσι-υ, V. ὦ ἄσι-υ.

D. N. et A. τὸ ἄσι-εε, G. et D. τοῖν ἄσι-έειν, V. ὦ ἄσι-εε.

P. N. τὰ ἄσι-εα η, G. τῶν ἄσι-έων, D. ταῖς ἄσι-εσι, A. τὰ ἄσι-εα η, V. ὦ ἄσι-εα η.

Genitivus masculinorum in εὺς exit saepissime in εῶς; qui in εὺς purum finitis contrahitur in εῶς; ut, ὁ χοεὺς τοῦ χοεῶ, χοεῦς, et in accusativo τὸν χοεῶ, χοῶ, *congius*.

Obs. In duali contrahunt nonnulli εε in η; quod improbant doctiores, ut notat *Vossius*.

Quarta declinatio

DECLINATIO quarta duas habet terminationes, ω et ως generis foemini: ut, ἡ λεχὼ *puerperia*, ἡ αἰδὼς *verecundia*.

Sing. N. ἡ λεχ-ὼ, G. τῆς λεχ-ῶς εὺς, D. τῇ λεχ-ῶϊ αἰ, A. τὴν λεχ-ῶα ὼ, V. ὦ λεχ-οι.

D. N. et A. τὰ λεχ-ὼ, G. et D. ταῖν λεχ-ῶν, V. λεχ-ῶ.

P. N. αἱ λεχ-οῖ, G. τῶν λεχ-ῶν, D. ταῖς λεχ-οῖς, A. τὰς λεχ-οὺς, V. ὦ λεχ-οι.

Sing. N. ἡ αἰδ-ως, G. τῆς αἰδ-ῶς εὺς, D. τῇ αἰδ-ῶϊ αἰ, A. τὴν αἰδ-ῶα ὼ, V. ὦ αἰδ-οι.

In ως desinentia duo sunt, ἡ αἰδὼς *verecundia*, et ἡ αἰδὼς *aurora*; sed in duali et plurali numero vix leguntur.

Numerus singularis tantum contrahitur, dualis vero et pluralis sequuntur formam tertiae declinationis simplicium.

Quinta declinatio.

DECLINATIO quinta duas habet terminationes, ας et ρας, generis neutrius: ut, τὸ κρέας *caro*, τὸ κίρας *cornu*.

Sing. N. τὸ κρέ-ας, G. τοῦ κρέ-ατος ας, D. τῷ κρέ-ατι αἰ, A. τὸ κρέ-ας, V. ὦ κρέ-ας.

D. N. et A. τὸ κρέ-ατε αε α, G. et D. τοῖν κρε-άλοιν ἀοῖν
ων, V. ὦ κρέ-ατε αε α.

P. N. τὰ κρέ-ατα αα α, G. τῶν κρε-άλων ἀων ὦν, D. τοῖς
κρέ-ασι, A. τὰ κρέ-ατα αα α, V. ὦ κρε-ατα αα α.

A. Sing. N. τὸ κέρ-ας, G. τοῦ κέρ-ατος ως ως, D. τῷ κέρ-ατι
αῖ α, A. τὸ κέρ-ας, V. ὦ κέρ-ας.

D. N. et A. τὸ κέρ-ατε αε α, G. et D. τοῖν κερ-άλοιν ἀοῖν
ων, V. ὦ κέρ-ατε αε α.

P. N. τὰ κέρ-ατα αα α, G. τῶν κερ-άλων ἀων ὦν, D. τοῖς
κέρ-ασιν, A. τὰ κέρ-ατα αα α, V. ὦ κέρ-ατα αα α.

Contractio fit prius tollendo τ: ut, κρέας, κρέατος κρέ-
ας κρέως.

Unde autem singulari posterior contractio fit mutando
α in α, et in gen. et dat. duali αων in ὦν, improprias
diphthoagos.

HETEROCLITA.

HETEROCLITA sive anomala sunt, quae a communi
declinandi ratione deflectunt.

Heteroclita contractione.

HETEROCLITA contractione vocantur, quae ad for-
mam alicujus declinationis simplicium inflexa, vel in
omnibus, vel nonnullis tantum casibus contrahuntur.

In omnibus casibus contrahuntur, ὁ Ἑρμῆας ἦς, *Mer-
curius*; ἡ μινῆα ᾧ, *mina*; ὁ νόος οὗς, *mens*; ὁ πλοκαῖος οὗς
placenta.

Sing. N. ὁ Ἑρμῆας ἦς, G. ἐοῦ οὔ, D. ἐὰ ῖ, A. ἐαν η, V.
ἐα ῖ.

Sic ὁ Ἀπella-ῖος ἦς, G. ἐοῦ οὔ, *Apelles*.

Sing. N. ἡ μινῆα ᾧ, G. ἀας ᾧς, D. ἀα ῖ, A. ααν ᾧν, V.
ἀα ᾧ.

D. N. et A. ἀα ᾧ, G. et D. ἀαν αῖν, V. ἀα ᾧ.

P. N. ἀα αῖ, G. αῖν ὦν, D. ἀαῖς αῖς, A. ἀας ᾧς, V.
αῖ αῖ.

Si ἡ γαλ-ῆν ῖ, G. ἐς ῖς, *filis*.

Sing. N. ὁ ν-ός οὗς, G. ὅου οὗ, D. ὅω ὦ, A. ὅον οὖν, V. ὅε οὖ.
D. N. et A. ὅω ὦ, G. et D. ὅοιν οἶν, V. ὅω ὦ.

P. N. ὅοι δι, G. ὅων ὦν, D. ὅοις οἷς, A. ὅους οὖς, V. ὅοι οἷ.

Sic ὁ ἀδελφιδ-έος οὗς, G. ἑου οὗ, *fororis filius* : τὸ ὁσι-έου οὖν, G. ἑου οὗ, *os offis*.

Huc adde sanctum nomen, ὁ Ἰησ-οὺς οὗ οὗ οὖν οὗ, *Iesus*.

Sing. N. ὁ πλαιν-όεις οὗς, G. ὁένλος οὐνλος, D. ὁένλι οὐνλι A. ὁένλα οὐνλα, V. ὀει et ὀεν.

D. N. et A. ὁέντε οὐντε, G. et D. ὁένλοιν οὐνλοιν, V. ὁέντε οὐντε.

P. N. ὁέντες οὐντες, G. ὁέντων οὐντων, D. ὀεσι οὖσι, A. ὁέντας οὐντας, V. ὁέντες οὐντες.

Sic ὁ κεν-εὼν ὦν, G. εῶνος ὦνος, *venter* : ἡ δ-αῖς ᾄς, G. αἶδος ἀδός, *fax* : τὸ κρ-άας ᾄς, G. ἀάιος αἶος, *caput*.

SEQUENTIA in nominativo, accusativo, et vocativo plurali contrahuntur.

Sing. N. ὁ ῥότρ-υς, G. υός, *racemus* : Plur. N. A. V. υες υας υες, υς.

Sing. N. ἡ ν-αῦς, G. αός, *navis* : Plur. N. A. V. αες άας άες, αῦς.

Sing. N. ὁ et ἡ ῥ-οὺς, G. οός, *bos* : Plur. N. A. V. όες όας όες, οῦς.

Sing. N. ἡ ἑρ-ις, G. ιδός, *lis* : Plur. N. A. V. ιδες ιδας ιδες, εις.

Sing. N. ἡ κάλω-ις, G. ιδός, *urna* : Plur. N. A. V. ιδες ιδας ιδες, εις.

Sing. N. ὁ et ἡ ὄρν-ις, G. ιθός, *avis* : Plur. N. A. V. ιθες ιθας ιθες, ις.

Sing. N. ἡ κλει-ς, G. δός, *clavis* : Plur. N. A. V. δες δας δες, κλεις.

Variantia genere.

In singulari numero generis sunt masculini, in plurali neutrius : ὁ δεσμός *vinculum*, ὁ ἵππος *currus*, ἑρπιδός *remus*, ζυγός *jugum*, κύκλος *circulus*, λύχνος *lucerna*, μοχλός *veclis*,

νεῦσις, νῆτος *dorsum*, σταθμός *statio*, τράχηλος *collum*: Plur. τὰ δεσμά, et sic reliqua¹.

In singulari numero generis foeminini, in plurali neutrius est; ἡ κέλευθος, τὰ κέλευθα, *via*.

His addi potest, ὁ et ἡ τάρταρος, τὰ τάρταρα, *tartaritis*.

Quatuor singulari numero generis sunt foeminini; duali verò, in nom. accus. et vocat. masculini: ἡ γυνή, τὴ γυναικέ, *mulier*; ἡ ὄδός, τὴ ὁδὸς, *via*, cum compositis; ἡ πόλις, τὴ πόλιν, *civitas*; ἡ χεὶρ, τὴ χεῖρε, *manus*².

Variantia casibus.

QUATVOR sequentia, ὁ Ζεὺς *Jupiter*, ἡ ναὺς *navis*, ἡ γυνή *mulier*, et ἡ χεὶρ *manus*, ad hunc modum flectuntur.

Sing. N. ὁ Ζεὺς, G. τοῦ Ζηνὸς vel Διὸς, D. τῷ Ζηνὶ vel Δίῳ, A. τὸν Ζῆνα vel Δία, V. ὃ Ζεὺς.

Sing. N. ἡ ναὺς, G. τῆς νεὸς, D. νῆϊ, A. τὴν ναὺν.

P. N. αἱ νῆες, G. τῶν νεῶν, D. ταῖς ναυσὶ, A. τὰς ναὺς³.

Sing. N. ἡ γυνή, G. τῆς γυναικὸς, D. τῇ γυναικὶ, A. τὴν γυναῖκα, V. ὃ γύναι.

D. N. et A. τὴ γυναικέ⁴, G. et D. ταῖν γυναικῶν, V. ὃ γυναῖκε.

P. N. αἱ γυναῖκες, G. τῶν γυναικῶν, D. ταῖς γυναιξὶ, A. τὰς γυναῖκας, V. ὃ γυναῖκες.

Sing. N. ἡ χεὶρ, G. τῆς χειρὸς, D. τῇ χειρὶ, A. τὴν χεῖρα, V. ὃ χεῖρ.

D. N. et A. τὴ χεῖρε, G. et D. ταῖν χειρῶν, V. ὃ χεῖρε.

P. N. αἱ χεῖρες, G. τῶν χειρῶν, D. ταῖς χερσὶ, A. τὰς χεῖρας, V. ὃ χεῖρες⁵.

¹ A neutris in *on* inusitatis. *Ioffi* 1.

² Sed verisimilius est Atticè articulum τὸ pro τῇ hic usurpari; sicut legimus etiam, τὸ φῶς *naturæ*, τὸ ἡμέρα *dies*, τὸ τέχνη *artes*. *Idem*.

³ In soluta oratione sic declinatur.

⁴ Et mox τὴ χεῖρε, pro τῇ, ut paulò supra observatum fuit.

⁵ Vox χεῖρ cæteris hic adjuncta est, quod poëtæ s. pro *et* ponunt in omnibus casibus imparisyllabicis: ut, τῆς χεῖρος, et sic in reliquis.

ΑΡΤΟΤΑ sunt nomina literarum : ut, τὸ ἄλφα, βῆτα. Peregrina : ut, ὁ Ἀδάμ *Adamus*.

Quae apocopen patiuntur : ut, τὸ δῶ pro δῶμα *domus*, τὸ κάρα, vel κάρη, pro κάρηνον *caput*.

ΜΟΝΟΡΤΟΤΑ : ut, Nom. ἡ δῶς *donum*. Voc. ὦ τᾶν, ὁ *amice* vel *amici*, ab ἑτης.

ΔΙΠΤΟΤΑ : ut, ὁ λάας, τὸν λάαν *lapis* ; ὁ λῆς, τὸν λῆν, *leo*.

ΤΡΙΠΤΟΤΑ : ut, Nom. acc. voc. τὸ ἐρέτας *statua*, δέμας *corpus*, δέπας *poculum*, ἡδὸς *voluptas*, ἥτερ *cor*, νῶκαρ *torpor*, ὄναρ *somnium*, ὄφελος *utilitas*, σέβας *veneratio*, σέλας *lumen* : Nom. acc. ὁ et ἡ μάρις, μάριν, dat. pl. μάρισι, *testis*. Sic adj. ἀλλήλ-ων, ὡν ὡν, ἀλλήλ-οις αἰς οἰς, ἀλλήλ-ους ας α, *mutuè, invicem, inter se* : de duobus vel pluribus dicitur.

Deficientia numero.

DUALI et plurali carent, ἡ ἄλς *mare*, ἡ γῆ *terra*, ὁ ἀήρ *aër*, τὸ πῦρ *ignis*, τὸ ἔλαιον *oleum*¹ ; et nomina propria, quae uni tantum tribuuntur.

Singulari et duali carent τὰ κῆρεα *exequiae* : et nomina quaedam urbium ; ut, αἱ Ἀθῆναι *Athinae*², αἱ Θῆβαι *Thebae*, τὰ Μέγαρα *Megara* : item festa deorum ; ut, τὰ Διονύσια *Bacchanalia*, τὰ Κρόνια *Saturnalia* : cum aliis quibusdam.

Redundantia casibus.

IN nominativo redundant : ὁ Ζεὺς, qui decem habet rectos, Βδεὺς, Δεὺς, Δις, Δὴν, Δᾶν, Ζῆς, Ζὴν, Ζὰς, Ζὰν, *Jupiter* ; ὁ Μωσῆς, Μωϋσῆς, Μωσεὺς, Μωϋσεὺς *Moses* ; et ὁ υἱός, υἱεύς, υἱὸς *filius*.

Masculina multa in ηρ et ωρ ; ut, ὁ κηλήρ, κηλήωρ *vocator* : in ηρ et ης ; ut, ὁ πλαστήρ, πλαστής *fictor*.

¹ Non prorsus carent, sed raro admodum inveniuntur.

² Scilicet Ἀθήναι, Hom. Od. v. 8c.

Foeminina multa in α et η; ut, ἡ ἄχνη, ἄχνη *gluma*: in η et ις; ut, ἡ ἀνάλη, ἀνάλις *ulna*: in η et ος; ut, ἡ ἀνέστη, ἀνέστης *fuligo*: in ις et ια; ut, ἡ σπάνις, σπάνια *raritas*. Item ἡ ἀνδῶν et ἀνδῶν *lusciniæ*.

Neutra multa in ος et ον; ut, τὸ δένδρον, δένδρον *arbor*: in ον et ιον; ut, τὸ ἀέθλον, ἀέθλιον, *praemium certaminis*. Item τὸ ὕδωρ, ὕδωρ *aqua*.

Masculina et foeminina multa in ος et ια; ut, ὁ στρατός, ἡ στρατιά *exercitus*: in ος et ις; ut, ὁ βαθμός, ἡ βαθμὶς *gradus*: in μὸς et μῆ; ut, ὁ ἀνχμὸς, ἡ ἀνχμὴ *siccitas*. Item ὁ αὐτμὴν, ἡ αὐτμὴ *halitus*.

Masculina, foeminina, et communia quaedam in ις et ια; ut, ὁ δελφίς, ἡ δελφίς *in delphin*; ἡ ἀκτίς, ἡ ἀκτίς *in radius*; ὁ et ἡ θίς, ἡ θίς *in agger, litus*.

Masculina et neutra multa in ος et ον; ut ὁ θύμος, τὸ θύμον, *thym-us, um*: in μος et μα; ut, ὁ ἀσπασμὸς, τὸ ἀσπασμα *salutatio*: in ος; ut, ὁ σκότος, τὸ σκότος *tenebrae*. Item ὁ κῆνς, τὸ κῆνεον *cista*.

Foeminina et neutra multa in α et ον; ut, ἡ ἡνία, τὸ ἡνίον *habena*: in μα et μῆ; ut, τὸ χάρμα, ἡ χάρμη *gaudium*. Item ἡ αἰδώς, τὸ αἰδώς *pudor*.

Masculina, foeminina, et neutra quaedam in ος, η, σ; ut, σίμβλος, η, σν *alutare*. Item ὁ χειμὼν, ἡ χειμῶς *τὸ χεῖμα hyems*.

In genitivo: ὁ Ἄρης, εὐρος ἦλος, *Mars*: ὁ Δάρης, οὐρος ἦλος, *Dares*: ὁ Μίνως, ὡς ω, *Minos*: ὁ γέλως, ὡς ω, *risus*: τὸ γόνυ, γόνυος per metathesin γονύος, γονύος per epenthesein γονύατος, *genu*: τὸ δόρυ, δόρυος per metathesin δούρυος, δούρυος per epenthesein δούρατος; dat. δούρι poeticè δόρι, *hasta*: ἡ θέμις, ἰδὸς ἰδὸς, *jus*: ὁ λάας, λάας per crasin λάας; λάας, λάου vel λάα; et λάς, λάας, *lapis*: ὁ μύκης, οὐ μύκος, *fungus*: et alia.

DERIVATIVA.

DERIVATIVA.

DERIVATIVA sunt, quae ab aliis ortum ducunt.

Patronymica.

PATRONYMICA a patre, vel ab alia familiae persona derivantur.

Masculina fiunt a genitivo singulari primitivorum mutando terminationem in *ιδης* : ut, Πριάμ-ος ου, Πριάμ-ιδης Priami filius ; Ἀϊακ-ος ου, Ἀϊακιδης Aeaci nepos, scilicet Achilles ; Νέστωρ Νέστωρ-ος, Νέστωριδης Nestoris filius.

αδης ; ut, Ἱππόλ-ης ου, Ἱππολιδης Hippatae filius.

ιάδης ; ut, Λαέρτ-ης ου, Λαερτιάδης Laertae filius.

Foeminina fiunt, vel a masculinis, elisa *ον*, et desinunt in *ας* ; ut, Ἡλιά-δης, Ἡλιάς Sili filia.

ις ; ut, Νέστωρ-ιδης, Νέστωρις Nestoris filia.

Vel a primitivis, mutando terminationem in *νης* ; ut, Βρίσ-νης, Βρίσνης Brisae filia ; Κάδμ-ος, Κάδμνης Cadmus filia.

ινη ; ut, Ἀδραστ-ος, Ἀδραστίνη Adraasti filia ; Νερ-εὶν Νερειν Nerēi filia.

ωνη ; ut, Ἀκρισί-ος, Ἀκρισιώνη Acrisii filia ; Ἠέλι-ων, Ἠελίωνη Eetionis filia.

Obs. Iones patronymica in *ιδης* formant per *ων* ; ut, Κρον-ιδης, Κρονίων Saturni filius.

Gentilitia.

GENTILITIA a gente vel urbe ducuntur.

Masculina desinunt in *της* ; ut, Ἠπειρώτης Epirota, Ἠπειρος Epirus regio ; Σπαρτιάτης Spartiata, a Σπάρτη Sparta urbs.

εύς ; ut, Ἀλεξανδρεὺς Alexandrinus, ab Ἀλεξάνδρεια Alexandria urbs.

¹ Derivativa haec denominativa etiam dicuntur, ut a verbalibus distinguantur. Nec species autem, nec terminationes, omnium derivatorum hic exhibentur ; plura adfert *Possius*.

αῖος ; ut, Ἀθηναῖος *Atheniensis*, ab Ἀθῆναι *Athenae*,
 ιος ; ut, Βαβυλωνίος *Babylonius*, a Βαβυλὼν *Babylon*.
 Foeminina in σσα ; ut, Κρήσσα *Cressa*, a Κρήτη *Creta*
insula.

Diminutiva.

DIMINUTIVA varias habent terminationes.

Masculina desinunt in αξ ; ut, ὁ λίθαξ *lapillus*, a λίθος

ῖνος ; ut, ὁ ἐλαφίνης *hinnulus*, ab ἐλαφος *cervus*.

σκος ; ut, ὁ νεανίσκος *adolescentulus*, a νεανίας *adolescens*.

Foeminina in ις ; ut, ἡ κρήνις *fonticulus*, a κρήνη *fons*.

σκη ; ut, ἡ παιδίσκη *puellula*, a παῖς *puer vel puella*.

Neutra in ιον ; ut, τὸ γνωμίδιον *sententiola*, a γνώμη *sen-*

tentia ; τὸ γύναιον *muliercula*, a γυνή *mulier*.

Amplificativa.

AMPLIFICATIVA terminatione etiam variant.

Masculina desinunt in ίας ; ut, ὁ πωγωνίας *magnam ha-*
rens barbam, a πώγων *barba*.

ος ; ut, ὁ ἀρνείος *agnus adultus*, ab ἄρς *agnus*.

Foeminina in ις ; ut, ἡ θαῖτις *fax magna*, a θαῖς *fax*.

Neutra in ιον ; ut, τὸ χερμάδιον *lapis magnus*, a χερμὰς

Possessiva.

POSSESSIVA tam a propriis quàm appellativis ducun-
 tur, et desinunt in

ειος ; ut, Ἀχιλλεῖος *Achillæus*, ab Ἀχιλλεύς *Achilles*.

εος ; ut, Ἑκτόρεος *Hectoræus*, ab Ἑκτώρ *Hector*.

ιος ; ut, οὐράνιος *caelestis*, ab οὐρανὸς *caelum*.

κος ; ut, μουσικός *musicus*, a μουσα *musica*.

νος ; ut, ἀνθρώπινος *humanus*, ab ἄνθρωπος *homo*.

ρος ; ut, ἀνθηρὸς *floridus*, ab ἄνθος *fls.*

ώδης ; ut, λιθώδης *lapidosus*, a λίθος *lapis*.

Possessiva hæc adjectiva sunt, sed a substantivis deducta.

ADJECTIVA

ADJECTIVA.

ADJECTIVA analogiam et anomaliam substantivorum sequuntur¹.

ADJECTIVA trium terminationum desinunt in

ος, η, ον,	} ad formam	{	tertia et secundae simplicium.
ας, α, αν,			quintae et secundae simplicium.
εςσα, εν,		{	quintae et secundae simplicium.
ουσα, ον,			quintae et secundae simplicium.
εια, υ,		{	tertia et secundae simplicium.

Sing. N. καλ-ός ἢ ὄν, G. ὡ ἢ οὐ, D. ᾧ ἢ ᾧ, A. ὃν ἢ ὃν
V. ἐ ἢ ὄν :

D. N. et A. ᾧ ἢ ᾧ, G. et D. οἷν αἰν οἷν, V. ᾧ ἢ ᾧ :

P. N. οἰ αἰ ᾧ, G. ᾧν ᾧν ᾧν, D. οἷς αἷς οἷς, A. οὖς αἷς α
V. οἰ αἰ ᾧ : pulcher.

Sing. N. π-ᾶς ᾶσα πᾶν, G. πάντες, ᾶσης πάντες, D. πάντες
ᾶν, A. ᾶντα ᾶσαν ᾶν, V. ᾶς ᾶσα ᾶν :

D. N. et A. ᾶντε ᾶτα ᾶντε, G. et D. πάντων ᾶτων πάντων
V. ᾶντε ᾶτα ᾶντε :

P. N. ᾶντες ᾶται ᾶντα, G. πάντων ᾶτων ᾶντων, D. ᾶσι ᾶται
ᾶσι, A. ᾶντας ᾶσας ᾶντα, V. ᾶντες ᾶται ᾶντα : omnis.

Sing. N. χαρ-εις εσσα εν, G. ενος εσης ενος, D. ενι εσι
ενι, A. εντα εσαν εν, V. ει et εν, εσσα εν :

D. N. et A. εντε εσα εντε, G. et D. εντων εσαν εντων
V. εντε εσα εντε :

P. N. εντες εσαι εντα, G. εντων εσαν εντων, D. εσι εσαι
εσι, A. εντας εσας εντα, V. εντες εσαι εντα : grati.

Sing. N. ἐκ-ὼν οὔσα ὄν, G. ὄλος οὔσης ὄλος, D. ὄντι οὔ
ὄντι, A. ὄντα οὔσαν ὄν, V. ὄν οὔσα ὄν :

D. N. et A. ὄντε οὔσα ὄντε, G. et D. ὄντων οὔσαν ὄντων
V. ὄντε οὔσα ὄντε :

¹ Analogiam sequuntur decem substantivorum declinationum, ut exempla hic adducta ostendent; anomaliam vero heteroclitorum, quae sunt allata.

P. N. ὅλῃς οὖσαι ὅλῃα, G. ὅλῃων οὐσῶν ὅλῃων, D. οὖσι οὖσαις οὖσι, A. ὅλῃας οὐσας ὅλῃα, V. ὅλῃες εἶσαι ὅλῃα : *voluntarius*.

Sing. N. ὅξ-ὄς εἶα ὄ, G. ἑός εἰας ἑός, D. εἶ'εἶ, εἶα, εἶ'εἶ, A. οὐν εἶαν ὄ, V. ὄ εἶα ὄ :

D. N. et A. ἑε εἶα ἑε, G. et D. ἑῶν εἶαν ἑῶν, V. ἑε εἶα ἑε :
P. N. ἑς εἶς, εἶαι ἑα, G. ἑῶν εἶαν ἑῶν, D. ἑοι εἶαις ἑσι, A. ἑας εἶς, εἶας ἑα, V. ἑς εἶς, εἶαι ἑα : *acutus*.

Quae desinunt in *ος* purum et *ρος* faciunt foemininum per *α* : ut, ἄγῃος ἄγῃα ἄγιον, *santus* ; ἀνθηρός ἀνθηρεῖ ἀνθηρὸν *floridus*. Numeralia autem in *ος* retinent *η* ; ut, ὀδόνος ὀήον, *odontus* ; ἀπλόος ὀη ὀον, *simplex* : et materialia in *εις* ; ut, χρύσεος ἑη ἑον, *aureus*.

Quatuor in *ος* neutrum habent in *ο* ; ἄλλος *alius*, τοιού-
τος *talis*, τετακῶτος et τοσούτος *tantus* : ut, ἄλλ-ος ἡ ο.

Nonnulla etiam in *ας* varie inflectuntur : ut, μιλάς αἰα αἰ, *niger* ; τέλεις αἰα αἰ, *miser* : sed μέγας ἄλη α, *magnus*.

Sing. N. μέλ-ας αἰα αἰ, G. αἰος αἰης αἰες, D. αἰ αἰη αἱ, A. αἰα αἰη αἰ, V. αἰ αἰα αἰ.

D. N. et A. αἰς αἰα αἰς, G. et D. αἰῶν αἰῶν αἰῶν, V. αἰς αἰα αἰς.

P. N. αἰες αἰα αἰα, G. αἰῶν αἰῶν αἰῶν, D. αἰ αἰαἰς αἰα, A. αἰας αἰας αἰα, V. αἰες αἰα αἰα.

Sing. N. μέγ-ας ἄλη α, G. ἄλευ ἄλης ἄλου, D. ἄλω ἄλη ἄλω, A. αἰ ἄλην α, V. α² ἄλη α.

D. N. et A. ἄλω ἄλα ἄλω, G. et D. ἄλων ἄλῶν αλων, V. ἄλω ἄλα ἄλω.

P. N. ἄλοι ἄλαι ἄλα, G. ἄλων ἄλων ἄλων, D. ἄλοις ἄλαις ἄλοις, A. ἄλους ἄλας ἄλῃ, V. ἄλοι ἄλαι ἄλα.

Item πολ-ός λῃ ὄ, *multus*, ad hunc modum declinatur.

Sing. N. πολ-ός πολ-ῇ πολ-ὸ πολ-ὸ, G. πολλ-ὲ πολλ-ῆς πολλ-ῶ, D. πολλ-ῶ πολλ-ῇ πολλ-ῶ, A. πολ-ὺ πολλ-ῇν πολ-ὸ, V. πολ-ὸ πολλ-ῇ πολ-ὸ.

D. N. et A. πολλ-ῶ πολλ-ᾶ πολλ-ῶ, G. et D. πολλ-οῖν πολλ-αῖν πολλ-ῶ, V. πολλ-ῶ πολλ-ᾶ πολλ-ῶ.

¹ A¹ ἰστίο μέλλος ; unde genit. plur. foem. μεσάων cum penacu
μέλλων. Vid. infra De accentibus. ² Ita Suid, sed non probat.

P. N. πολλ-οὶ πολλ-αὶ πολλ-ὰ, G. πολλ-ῶν πολλ-ῶν πολλ-ῶν, D. πολλ-οῖς πολλ-αῖς πολλ-οῖς, A. πολλ-οὺς πολλ-ὰς πολλ-ὰ, V. πολλ-οὶ πολλ-αὶ πολλά.

Poetae sic inflectunt : Sing. N. ὁ πολὺς, G. πολέος, D. πολέϊ, A. πολὺν, V. πολύ. Plur. N. πολέες εἰς, G. πολέων, D. πολέσι, A. πολέας εἰς, V. πολέες εἰς.

ADJECTIVA trium articulorum et duarum terminationum definunt in

ος	} et faciunt neutrum per	ον	} tertiae simplicium.
ως		ων	
ας		αν	} quartae simplicium.
ην		εν	
ις		ι	} quintae simplicium.
ους		ουν	
υς		υ	
ων		ον	
ωρ	} et faciunt neutrum per	ορ	} primae contractorum.
ης		ες	

Sing. N. ἑνδοξ-ος ον, G. ου, D. ω, A. ον, V. ε ον :

D. N. et A. ω, G. et D. οιν, V. ω :

P. N. οἱ α, G. ων, D. οῖς, A. οὖς α, V. οἱ α : *celebris*.

Sing. N. εὐσε-ως ων, G. ω, D. ω, A. ων, V. ως ων :

D. N. et A. ω, G. et D. ων, V. ω :

P. N. ω, G. ων, D. ως, A. ως ω, V. ω : *fertilis*.

Sing. N. αἰν-ας αν, G. αἰνος, D. αἰνι, A. αἰνα αν, V. αν :

D. N. et A. αἰνε, G. et D. αἰνων, V. αἰνε :

P. N. αἰνες αἰνα, G. αἰνων, D. αἰσι, A. αἰνας αἰνα, V. αντες αἰνα : *perpetuo fluens*.

Sing. N. ἀρρ-ην εν, G. ενος, D. ενι, A. ενα εν, V. εν :

D. N. et A. ενε, G. et D. ενοι, V. ενε :

P. N. ενες ενα, G. ενων, D. εσι, A. ενας ενα, V. ενες ενα : *masculus*.

* Nonnunquam quintae : ut, N. ὁ et ἡ πολύκερος, et τὸ πολύκερον, G. τοῦ et τῆς et τοῦ πολυκέρατος, *multa habent cornua*.

Sing. N. εὐχαρ-ις, G. ης, D. ηι, A. ηα et αν; τ, V. ι :

D. N. et A. ηε, G. et D. ηοιν, V. ηε :

P. N. ηες ηα, G. ηων, D. ισι, A. ηας ηα, V. ηες ηα :
gratiosius :

Sing. N. δι-π-ους ουν, G. οδος, D. οδι, A. οδα et ρυν, ουν,
V. ους et ου, ουν :

D. N. et A. οδε, G. et D. οδοιν, V. οδε :

P. N. οδες οδα, G. οδων, D. οσι, A. οδας οδα, V. οδες
οδα : *bipes*.

Sing. N. ἀδακρ-υς υ, G. υος, D. υι, A. υν υ, V. υ :

D. N. et A. υε, G. et D. υοιν, V. υε :

P. N. υες υς, υα, G. υων, D. υσι, A. υας υς, υα, V. υες
υς, υα : *sine lacrymis*.

Sing. N. εὐδαίμ-ων ον, G. ονος, D. ονι, A. ονα ον, V. ον :

D. N. et A. ονε, G. et D. ονοιν, V. ονε :

P. N. ονες ονα, G. ονων, D. οσι, A. ονας ονα, V. ονες ονα :
felix.

Sing. N. μεγαλήτ-ορ ορ, G. ορες, D. ορι, A. ορα ορ, V. ορ :

D. N. et A. ορε, G. et D. οροιν, V. ορε :

P. N. ορες ορα, G. ορων, D. ορσι, A. ορας ορα, V. ορες
ορα : *magnumanimus*.

Sing. N. ἀληθ-ής ες, G. έος οὔς, D. έϊ έϊ, A. έα η̃, ες,
V. ές :

D. N. et A. έε η̃, G. et D. έοιν οῖν, V. έε η̃ :

P. N. έες έϊς, έα η̃, G. έων, D. έσι, A. έας έϊς, έα η̃, V.
έες έϊς, έα η̃ : *verus*.

Obs. 1. Pleraque composita et derivativa in ος duarum
sunt terminationum, et omnia sic Atticè inflectuntur.

Obs. 2. Nonnulla autem ex iis duarum terminatio-
nem foemininum habent interdum a masculino diver-
sum : ut, ἀθάνατος ἀτῆ immortalis ; αἰώνιος ἰα aeternus ;
τετὼν εἶναι tener ; διπλὺς εἰα foemineus, et alia :

τῆς, quidam, indefinitum, inflectitur infra.

QUAEDAM

Sing. 2.

QUAEDAM adjectiva sunt trium generum sub una terminatione: ut, ὁ ἢ τὸ μάναξ *felix*, ὁ ἢ τὸ ἀρπαξ *rapax* ¹.

Numeralia.

NUMERALIA quaedam sunt cardinalia, quaedam ordinalia.

CARDINALIA εἰς unus, δύο vel δύο *duo*, τρεῖς *tres*, τέσσαρες *quatuor*, sic inflectuntur.

Sing. N. εἰς μία *ēy*, G. ἐνὸς μιᾶς ἐνός, D. ἐνὶ μιᾷ ἐνὶ, A. ἐνα μίαν *ēn*.

Duali et plurali caret.

Sic composita οὐδείς *nemo*, nullus.

Sing. N. οὐδ-εἰς οὐδε-μία οὐδ-ἐν, G. οὐδ-ενὸς οὐδε-μιᾶς οὐδ-ενός, D. οὐδ-ἐνὶ οὐδε-μιᾷ οὐδ-ἐνὶ, A. οὐδ-ένα οὐδε-μίαν οὐδ-έν.

Similiter μὴδείς ².

Δύο singulari caret. Dual. N. et A. δύο, G. δύοῖν *foem.* δύοῖν, D. δύοι *poëticè* ³.

Hic adjiciatur ἀμφω *ambo*, quod per omnia genera sic inflectitur: N. et A. ἀμφω, G. et D. ἀμφοῖν.

Τρεῖς et τέσσαρες singulari et duali carent.

Plur. N. οἱ αἱ τρεῖς, τὰ τρία, G. τῶν τριῶν, D. τοῖς ταῖς τοῖς τρισί, A. τοὺς τὰς τρεῖς, τὰ τρία.

Plur. N. οἱ αἱ τέσσαρες, τὰ τέσσαρα, G. τῶν τεσσάρων, D. τοῖς τοῖς τοῖς τέσσασι, A. τοὺς τὰς τέσσαρας, τὰ τέσσαρα.

A quatuor usque ad centum non declinantur: ut, πέντε *quinque*, ἕξ *sex*, ἑπτὰ *septem*, ὀκτώ *octo*, ἐνέα *novem*, δέκα *decem*, ἑνδεκά *undecim*, δωδεκά *duodecim*, δεκατρεῖς *tredecim*, δεκατέσσαρες *quatuordecim*, δεκαπέντε *quindecim*, ἐ-

¹ Multi graminat ei adjectiva huiusmodi non agnoscunt, quod de neutro genere dicitur in dubium vocantes. Itaque pro τὸ μάναξ, τὸ ἀρπαξ, pro τὸ ἀρπαξ, τὸ ἀρπακίον, potius dicendum esse censuit *Vossius*, et ante eum *Ansegnanus*.

² Leguntur autem οὐδένες οὐδένες, μὴδένες μὴδένες μὴδέσι. *Brisotius*.

³ Sed δύο omnium generum et cardinalium est. observator.

ἐξ *sedecim*, δεκαεπτά *septendecim*, δεκαοκτώ *octodecim*, δεκα-
 νέα *novendecim*; εἴκοσι *viginti*, εἰκοσιεῖς *viginti unus*, εἰκο-
 σί δύο *viginti duo*, εἰκοσί τρεις *viginti tres*, εἰκοσί τέσσαρες *vi-*
ginti quatuor, εἰκοσιπέντε *viginti quinque*, et reliqua; τριά-
 κατὰ *triginta*, τριακοῖαεῖς *triginta unus*, τριακοῖα δύο *trigin-*
ta duo, τριακοῖα τρεις *triginta tres*, et reliqua; τεσσαράκοντα
quadraginta, πενήκοντα *quinguaginta*, ἑξήκοντα *sexaginta*,
 ἑβδομήκοντα *septuaginta*, ὀγδοήκοντα *octoginta*, ἑννεήκοντα *no-*
nginta, ἑκατὸν *centum*.

Quae numerum centenarium sequuntur, declinabilia
 sunt: ut, οἱ διακόσιοι αἱ διακόσιαι τὰ διακόσια, *ducenti du-*
centae ducenta, τριακόσιοι *trecenti*, τεσσαράκοιοι *quadrin-*
genti, πεντακόσιοι *quingenti*, ἑξακόσιοι *sexcenti*, ἑπτακόσιοι
septingenti, ὀκτακόσιοι *octingenti*, ἑννεακόσιοι *nongenti*; χίλιοι
mille, δισχίλιοι *bis mille*, τρισχίλιοι *ter mille*, τετρακισχίλιοι
quater mille, πεντακισχίλιοι *quinqüies mille*, ἑξακισχίλιοι *se-*
xties mille, ἑπτακισχίλιοι *septies mille*, ὀκτακισχίλιοι *octies*
mille, ἑννεακισχίλιοι *nonies mille*; μύριοι *decies mille*, δισμύ-
rii *vicies mille*, τρισμύριοι *tricies mille*, et reliqua; δεκακισ-
centi *centies mille*, εἰκοσακισμύριοι *ducenties mille*, τριακον-
trecenti *trecenties mille*, et reliqua; ἑκατοῖακισμύριοι *deci-*
centies mille, et sic deinceps.

ORDINALIA sunt, quae interrogationi πόσος, *quotus*? aptè
 respondent: ut, πρῶτος *primus*, δεῦτερος *secundus*, τρίτος *ter-*
tius, τέταρτος *quartus*, πέμπτος *quintus*, ἕκτος *sextus*, ἑβδομος *se-*
ptimus, ὀγδοος *octavus*, ἑννάτος *nonus*; δέκατος *decimus*, ἑνδέκα-
undecimus, δωδέκατος *duodecimus*, τρισκαίδεκατος *decimus*
quartus, et reliqua; εἰ-
 σήκοντος *viceprimus*, εἰκοσὸς πρῶτος *viceprimus primus*, εἰκοσὸς δεῦτε-
 ρος *viceprimus secundus*, et reliqua; τριακοσὸς, τεσσαρακοσὸς,
 πεντακοσὸς, ἑξήκοστος, ἑβδομηκοσὸς, ὀγδοηκοσὸς, ἑννεηκοσὸς;
 αἰκοσὸς *centesimus*, διακοσιοσὸς, τριακοσιοσὸς, et reliqua;
 τετρακοσὸς *millesimus*, δισχιλιοσὸς *bis millesimus*, et reliqua;
 πεντακοσὸς *decies millesimus*, δισμυριοσὸς *vicies millesimus*, δε-

D

κακισ-

κακισμυριοσδὸς centies millesimus, ἐκατοντακισμυριοσδὸς millies millesimus, et sic deinceps.

Praeterea sunt nomina dialia, quae dierum spatium significant: ut, τριταῖος tertianus, τεταρταῖος quartanus, et ita in reliquis.

Numerorum notae.

GRAECI numeros his literis exprimunt.

ἁ	β	γ	δ	ε	ς	ζ	η	θ
1	2	3	4	5	6	7	8	9
<hr/>								
ι	κ	λ	μ	ν	ξ	ο	π	ρ
10	20	30	40	50	60	70	80	90
<hr/>								
ρ	σ	τ	υ	φ	χ	ψ	ω	θ
100	200	300	400	500	600	700	800	900.

Hisce numeris apex superimponitur. Sin millenarius et ultra exprimi debeat, lineola subscibitur: ut α̇ mille, β̇ bis mille, γ̇ ter mille; ι̇ decem millia, κ̇ viginti millia; ρ̇ centum millia, θ̇ nongenta millia vel nongenties mille.

Quae haec sequuntur, integris potius vocibus, quam notis, exhibent codices.

Sin autem hi numeri componuntur, ιά undecim notant, κβ̇ viginti duo, λγ̇ triginta tres, ρδ̇ centum et quatuor, αε̇ quinque et mille: ε̇τος α̇ ψ̇ ν̇ γ̇ annus 1753.

Est et altera numeros exprimendi ratio per sex litteras majusculas.

Sic Ι¹ valet unus, Π πέντε quinque, Δ δέκα decem, Η ἑκατόν³ centum, Χ χίλιοι mille, Μ μυριοι decem millia.

¹ Literis intersejuntur tria signa, his nominibus appellata; Βαϋ, κόππα ς, σάνκι θ.

² Ab ια, ut aiunt, προμια, Foss.

³ Quod veteres Iones scribebant Ηεκατόν, praefixo Η, ad spiritum asperum denotandum.

Medii numeri majusculis geminatis, ut res postulat, designantur: ut, Π duo, $\Delta\Pi\Pi$ octodecim, $\text{HHH}\Delta\Pi\Pi\Pi$ recenti viginti novem.

Ex his autem Π caeteris numeris, praeterquam I , circumscriptus numerum inclusum quinquies sumendum indicat. Sic [A] valet quinquies decem, hoc est, quinquaginta; [H] quingenti; [X] quinque millia; [M] quinque myriades, sive quinquaginta millia: ut, $\text{[A]}\Pi$ quinquaginta sex, et similiter in aliis.

TERTIA numerandi ratio per ordinem literarum, quem habent in alphabeto, nonnunquam usurpatur; quo pacto Homerici libri distinguuntur.

Adjectivorum comparatio.

POSITIVVS gradus undecim habet terminationes: $\alpha\rho$, $\alpha\varsigma$, $\epsilon\iota\varsigma$, $\eta\nu$, $\eta\varsigma$, $\iota\varsigma$, ξ , $\omicron\varsigma$, $\omicron\nu\varsigma$, $\upsilon\varsigma$, $\omega\nu$.

QUAE in $\omicron\varsigma$ desinunt, si penultima longa sit, formant comparativum mutando ς in $\tau\epsilon\rho\omicron\varsigma$, et superlativum in $\tau\alpha\iota\omicron\varsigma$: ut, $\sigma\epsilon\mu\nu\omicron\varsigma$ venerabilis, $\phi\alpha\upsilon\lambda\omicron\varsigma$ improbus, $\pi\rho\acute{\omicron}\tau\omicron\varsigma$ mitis, Sic

Masc. \acute{o} $\sigma\epsilon\mu\nu\omicron\varsigma$, $\sigma\epsilon\mu\nu\omicron\tau\epsilon\rho\omicron\varsigma$, $\sigma\epsilon\mu\nu\omicron\tau\alpha\iota\omicron\varsigma$.

Foem. η $\sigma\epsilon\mu\nu\eta$, $\sigma\epsilon\mu\nu\omicron\tau\epsilon\rho\alpha$, $\sigma\epsilon\mu\nu\omicron\tau\alpha\iota\eta$.

Neut. $\tau\acute{o}$ $\sigma\epsilon\mu\nu\omicron\nu$, $\sigma\epsilon\mu\nu\omicron\tau\epsilon\rho\omicron\nu$, $\sigma\epsilon\mu\nu\omicron\tau\alpha\iota\omicron\nu$.

At si brevis sit penultima, mutant \omicron in ω : ut, $\phi\rho\acute{\omicron}\nu\iota\mu\omicron\varsigma$, $\phi\rho\acute{\omicron}\nu\iota\mu\omega\tau\epsilon\rho\omicron\varsigma$, $\phi\rho\acute{\omicron}\nu\iota\mu\omega\tau\alpha\iota\omicron\varsigma$; prudens, prudentior, prudentissimus¹.

Sin anceps sit, vel retinent \omicron , vel mutant in ω : ut, $\iota\delta\epsilon\alpha\omicron\varsigma$ idoneus, $\acute{o}\iota\epsilon\rho\omicron\varsigma$, $\acute{o}\iota\alpha\iota\omicron\varsigma$; vel $\acute{\omega}\iota\epsilon\rho\omicron\varsigma$, $\acute{\omega}\iota\alpha\iota\omicron\varsigma$.

RELICVA adjectiva hisce rationibus comparantur.

Quae desinunt in $\alpha\rho$, $\iota\varsigma$, $\omicron\nu\varsigma$, et $\epsilon\iota\varsigma$ eliso ι , a masculino singulari, assumendo $\tau\epsilon\rho\omicron\varsigma$ et $\tau\alpha\iota\omicron\varsigma$: ut,

Μάκαρ , $\mu\alpha\kappa\acute{\alpha}\rho\iota\epsilon\rho\omicron\varsigma$, $\mu\alpha\kappa\acute{\alpha}\rho\iota\alpha\iota\omicron\varsigma$, felix.

¹ Prior editiones $\kappa\epsilon\nu\omicron\varsigma$ *vacuus*, et $\acute{\sigma}\iota\epsilon\nu\omicron\varsigma$ *angustus*, hic excipiunt. Reperitur tamen $\kappa\epsilon\nu\omega\iota\epsilon\rho\omicron\varsigma$, et $\acute{\sigma}\iota\epsilon\nu\omega\iota\epsilon\rho\omicron\varsigma$, ostendit Vossius.

Γαστήρ, γαστήρσις, γαστήρσις, *gustus*.

Ἀπλός, ἀπλούσιος, ἀπλούσιος, *simplex*.

Χαρίεις, χαρίεσις, χαρίεσις, *gratiosus*.

In *as, us, et us*, a neutro singulari: ut,

Μέλας, μέλανος, μέλανος, *niger*.

Εὐσεβής, εὐσεβέσις, εὐσεβέσις, *pius*.

Εὐρύς, εὐρύσις, εὐρύσις, *latus*.

Sed *us* saepe mutatur in *ion* et *ios*: ut, εὐρύς, εὐρίων, εὐρίος.

In *on* et *on* desinentia, a masculino plurali: ut,

Τερήν, τερήνων, τερήνων, *tener*.

Σωφρωνόνες, σωφρονέσις, σωφρονέσις, *modestus*.

In *is* autem vertuntur *es* pluralem in *is* et *ios*: ut, βλάξ, βλάξις, βλάξις, *stupidus*.

Comparatio anemala.

PLURIMA in *es* desinentia ab analogia decedunt: ut,

Ἀγαθός, ἀμείνων *melior*, ἀγαθώτατος *optimus*.

bonus,

ἀρείων,

κρείττων, κρείττων, κάρρων,

ἀριστός.

Ἐσθλός

λαΐων, λαΐων,

κράτιος.

βελτίων, βέλτερος,

λαΐσιος, λαΐσιος.

φέρτερος,

βελτίσιος, βέλτερος.

Καλός

καλλίων,

φερτάσιος, φερτάσιος, φερτίσιος.

Κακός

κακώτερος, κακίων, πέχας,

καλλισίος.

malus,

χρείων, χρείων,

κακισίος, πέχιστος.

Μικρός

μικρότερος, μειών, μίνος,

χειρίσιος.

parvus,

ελάσσων,

μικροτάσιος, μειώσιος, μίνιστος.

ἥσσων,

ελάχιστος.

Αἰσχρός

αἰσχίων, αἰσχίων, αἰσχισίος, αἰσχισίσιος.

Ἐχθρός

ἐχθίων, ἐχθίων, ἐχθισίος, ἐχθισίσιος.

Ράπιος

ράπιων, ράπιων, ράπιος, ράπιος.

Φίλος

φίλιος, φίλιος, φίλιος, φίλιος.

amicus,

φίλιος, φίλιος, φίλιος, φίλιος.

φίλιος, φίλιος, φίλιος, φίλιος.

NONNULLA

NONNULLA etiam aliis terminationibus finita ab analogia deficiunt: ut,

μέγας *magnus*, μέγων μείζων μάσσων *major*, μέγιστος *maximus*.
Πόλως *multus*, πλείων πλέων *plus*, πλειστός *plurimus*.

Et alia non pauca¹.

Attici formant multa per ἰστέρος et ἰστιάος, et nonnulla per ἑστέρος et ἑστιάος, a poetivis in ος: ut, κάλος, καλίστερος, καλίστιάος, *loquax*.

COMPARATIVA quaedam irregularia in ων sic inflectuntur.

Sing. N. ὁ ἡ πλείων, τὸ πλείον, G. τοῦ τῆς τοῦ πλείονος,
D. τῷ τῇ τῷ πλείονι, A. τὸν τὴν πλείονα πλεία,
πλείω, τὸ πλέον, V. ὦ πλείον.

D. N. et A. τὸ τὰ τὼ πλείονε, G. et D. τοῖν ταῖν τοῖν πλείονοιν, V. ὦ πλείονε.

P. N. οἱ αἱ πλείονες πλείες πλείους, τὰ πλείονα πλεία
πλείω, G. τῶν πλείωνων, D. τοῖς ταῖς τοῖς πλείοσι, A.
τοὺς τὰς πλείοντας πλείοας πλείους, τὰ πλείονα πλεία
πλείω, V. ὦ πλείονες πλείες πλείου; πλείονα πλεία
πλείω.

COMPARATIO etiam fit ab aliis orationis partibus.

A substantivis: ut, κέρδος *lucrum*, κερδίων *lucrosior*, κερδίστος *lucrosissimus*; φῶρ *fur*, φωρδέρος *furacior*, φωροτάος *furacissimus*; et alia.

A pronomine: ut, αὐτὸς *ipse*, αὐτότατος *ipsissimus*².

A verbis: ut, φέρω *fero*, φέρτερος *præstantior*, φέρτατος *præstantissimus*; δέω *relinquo*, δεύτερος *posterior*, δευτάος *postremus*.

A participio: ut, ἐρρωμένος *corroboratus*, ἐρρωμενέστερος *robustior*, ἐρρωμενέστιάος *robustissimus*.

Ab adverbis: ut, ἄνω *supra*, ἀνώτερος *superior*, ἀνωτάτος *supremus*; ἐγγύς *prope*, ἐγγύτερος *ἐγγίων propior*, ἐγγύτατος *ἐγγύσις proximius*; κάτω *infra*, κατώτερος *inferior*, κα-

¹ Plures comparationis anomalie videri possunt apud *Eusium*.

² Sed a comicis hoc fictum, ut *ipsissimus* apud *Latinos*, *l'eff*.

ἰστάλος infimus ; μάλα valde, μᾶλλον magis, μάλιστα maxime ; πέρα ultra, περαιτέρος ulterior, περαίτατος ultimus ; πόρρω longè, πορρώτερος remotior, πορρώτατος remotissimus.

A praepositionibus : ut, πρὸ ante, πρότερος prior, πρότατος πρόατος πρῶτος primus ; ὑπὲρ super, ὑπερίτερος superior, ὑπερίτατος ὑπάτος supremus.

PRONOMEN.

PRONOMINA primitiva sunt ; ἐγὼ ego, σὺ tu, οὗ sui.

Possessiva sunt ; ἐμὸς meus, σὸς tuus, ἐὸς suus, νῶϊτερος noster duorum, σφῶϊτερος vester duorum, ἡμέτερος noster, ὑμέτερος vester, σφέτερος suus.

Demonstrativa sunt ; οὗτος hic, ἐκεῖνος ille.

Relativum, αὐτὸς ipse. Item ὅς ἢ ὃ, qui quae quod.

Composita sunt ; ἐμαυτοῦ mei ipsius, σεαυτοῦ tui ipsius, ἐαυτοῦ sui ipsius.

Indefinitum, δεῖνα quidam.

PRIMITIVA sic inflectuntur.

Sing. N. ἐγὼ, G. ἐμοῦ, D. ἐμοὶ, A. ἐμέ : per aphaeresin
μοῦ, μοί, μέ.

D. N. et A. νῶϊ νῶ, G. et D. νῶϊν νῶν.

P. N. ἡμεῖς, G. ἡμῶν, D. ἡμῖν, A. ἡμᾶς.

Sing. N. σὺ, G. σοῦ, D. σοὶ, A. σέ '.

D. N. et A. σφῶϊ σφῶ, G. et D. σφῶϊν σφῶν.

P. N. ὑμεῖς, G. ὑμῶν, D. ὑμῖν, A. ὑμᾶς.

Sing. N. caret, G. οὗ, D. οἱ A. ἔ.

D. N. et A. σφῶε σφέ, G. et D. σφῶϊν σφίν.

P. N. σφεῖς, G. σφῶν, D. σφίσι, A. σφᾶς.

POSSESSIVA per tria genera, more adjectivorum, inflectuntur.

ἐμὸς, ἐμή, ἐμόν.

σὸς, σή, σόν.

ἐὸς, ἐή, ἐόν.

νῶϊτερος, νῶϊτέρα, νῶϊτερον.

σφῶϊτερος, σφῶϊτέρα, σφῶϊτερον.

ἡμέτερος, ἡμέτερα, ἡμέτερον.

ὑμέτερος, ὑμέτερα, ὑμέτερον.

σφέτερος, σφετέρα, σφέτερον.

Vocativo caret ; sed pro εὖ ἐν in singulari Graeci dicunt εὖ εὗτος bonus tu vel εὖ bone. Voc.

Item

Item demonstrativa, relativa, et composita; nisi quod finale omittunt in neutro singulari.

Sing. N. et V. οὗτος, αὕτη, τούτο, G. τούτου, ταύτης, τούτου, D. τούτω, ταύτη, τούτῳ, A. τούτον, ταύτην, τούτο.

D. N. A. et V. τούτω, ταύτα, τούτω, G. et D. ταύτοι, ταύται, τούτοι.

P. N. et V. οὗτοι, αὗται, ταῦτα, G. τούτων, τούτων, τούτων, D. τούτοις, ταύταις, ταύταις, A. τούτους, ταύτας, ταῦτα.

Sic et ἐκεῖνος, item αὐτός et ὅς relativa¹.

Composita autem carent nominativis; ἐμαυτοῦ et σεαυτοῦ numeris etiam duali et plurali, ἐαυτοῦ duali tantum..

Sing. G. ἐμαυτοῦ τῆς τοῦ, D. ἐμαυτῷ τῇ τῷ, A. ἐμαυτὸν τὴν τό.

Sing. G. σεαυτοῦ τῆς τοῦ, D. σεαυτῷ τῇ τῷ, A. σεαυτὸν τὴν τό.

Sing. G. ἐαυτοῦ vel αὐτοῦ τῆς τοῦ, D. ἐαυτῷ vel αὐτῷ τῇ τῷ, A. ἐαυτὸν vel αὐτὸν τὴν τό.

Plur. G. ἐαυτῶν vel αὐτῶν, D. ἐαυτοῖς vel αὐτοῖς ταῖς τοῖς, A. ἐαυτούς vel αὐτούς τὰς τὰ. Pro quo legitur σφῶν αὐτῶν, σφίσιν αὐτοῖς, σφᾶ αὐλούς.

INDEFINITIVUM δεῖνα² *quidam*, ad hunc modum variatur.

Sing. N. ὁ ἡ τὸ δεῖνα, G. τοῦ τῆς τοῦ δεινatos δεῖνος δεῖνα, D. τῷ τῇ τῷ δεινατι δεινι-δεῖνα, A. τὸν τὴν τὸ δεῖνα. Caret duali et plurali.

Adjiciunt hic nonnulli nomen τις *aliquis*, *quidam*³.

Sing. N. ὁ ἡ τις, τὸ τ-ι, G. τοῦ τῆς τοῦ τ-ινος, D. τῷ τῇ τῷ τ-ινι, A. τὸν τὴν τ-ινά, τὸ τ-ι.

D. N. et A. τὰ τὰ τὰ τ-ινε, G. et D. τοῖν ταῖν τοῖν τ-ινοῖν.

P. N. οἱ αἱ τ-ινες, τὰ τ-ινά, G. τῶν τ-ινῶν, D. τοῖς ταῖς τοῖς τ-ισι, A. τοὺς τὰς τ-ινάς, τὰ τ-ινά.

Sic ὅστις, ἥτις, ὅ, τι⁴; G. οὗ τινος, ἧς τινος, οὗ τινος.

D. ὃ τινι, ἥ τινι, ὃ τινι; A. ὄντινα, ἥτινα, ὅ, τι, etc. *quicunque*.

¹ Sed carent vocativo.

² Ab inusitato δεῖς.

³ Τις, quis? interrogativum, acuit penultimam per omnes casus.

⁴ Commate interjecto, ut distinguatur a conjunctione ὅτι, quodd. Accensus etiam ratione gen. et dat. per omnes numeros disjunctim scribuntur.

V E R B V M.

VERBORVM tres sunt voces; activa, passiva, et media utriusque particeps.

CONIUGATIONES sunt tredecim, sex gravitonorum, tres contractorum, et quatuor verborum in μι.

Conjugationes dignoscuntur per literas characteristicas, vel figurativas, quae et indices appellantur.

CHARACTERISTICA est triplex; praesentis, futuri primi, et perfecti; quae in gravitonis activis, unde caetera formantur, ultimam vocalem antecedit: sed in πῖ, κῖ, μν, prior litera est characteristica.

Characteristicae in conjugatione

	Praes.	Fut.	Perf.
Prima	{ π τέρ-πω ς λει-σω φ γρά-φω πῖ τύ-πῖω }	{ ψ ψ ψ ψ }	{ φ { τέτερ-φα <i>delecto.</i> λέλει-φα <i>sacrifico.</i> γέγρα-φα <i>scribo.</i> τέτυ-φα <i>verbero.</i>
Secunda	{ κ πλέ-κω γ λέ-γω χ ερέ-χω κῖ τί-κῖω }	{ ξ ξ ξ ξ }	{ χ { πέπλε-χα <i>plico.</i> λέλε-χα <i>dico.</i> έέρε-χα <i>rigo.</i> τέτε-χα <i>pario.</i>
Tertia	{ τ ἀνύ-τω δ ἄ-δω δ πεί-δω }	{ σ σ σ }	{ κ { ἥνυ-κα <i>perficio.</i> ἦ-κα <i>cano.</i> πέπει-κα <i>suadeo.</i>
Quarta	{ σσ πλά-σσω τῖ ὀρύ-τῖω ² ξ φρά-ξω }	{ σ et ξ }	{ κ et χ { πέπλα-κα <i>fingo.</i> ᾠρου-χα <i>fodis.</i> πέφρα-κα <i>dico.</i>
Quinta	{ λ ψάλλ-λω μ νέ-μω ν φαί-νω ρ σπεί-ρω μν τέ-μνω }	{ ῶ ῶ ῶ ῶ ῶ }	{ κ { ἐψαλ-κα <i>psallo.</i> νενέμη-κα <i>distribuo.</i> πέφαγ-κα <i>ostendo.</i> έσπαρ-κα <i>sero.</i> τετέμηκα <i>scindo.</i>
Sexta	{ ω <i>parium</i> τί-ω }	{ σ σ }	{ κ { τέτικα <i>horro.</i>

¹ Vel *harytonorum*. De ratione nominis vide supra, p. 3, not. 2.

² Attici pro gemino σσ usurpant geminum τῖ; ut, πλάττω πλατῖν, ἔρυσσιν ἔρύτῖα: de quibus plura infra dicentur.

TEMPORA sunt octo in voce activa et media; praesens, praeteritum imperfectum, perfectum, plusquam perfectum, indefinitum primum et secundum, futurum primum et secundum. In passiva additur paulo post futurum.

Tempora praecipua sunt praesens, futurum primum, et perfectum; sed in voce passiva praesens, perfectum, et indefinitum secundum.

Tempora cognata sunt:

Praesens, imperfectum, indefinitum secundum, futurum secundum, et perfectum medium.

Futurum primum, et indefinitum primum.

Perfectum et plusquam perfectum; quibus in passiva voce congruant paulo post futurum, indefinitum primum, et futurum primum.

MODI sunt quinque; indicativus, imperativus, optativus, subjunctivus, et infinitivus.

CUM prima persona pluralis exit in $\mu\epsilon\nu$, prima dualis deest ¹.

Cum tertia pluralis exit in $\sigma\iota$ vel $\tau\alpha\iota$, tertia dualis eadem est cum secunda ².

Obs. 1. Tertiis personis verborum in ι vel ϵ desinentibus, additur, si vocalis vel diphthongus sequatur; et apud poetas ante consonam.

Obs. 2. Persona secunda et tertia singularis in subjunctivo verbi activi, et secunda singularis temporum in $\mu\alpha\iota$, habent, subscriptum finalibus α , η , ω . Eadem vocales ante $\mu\eta\nu$ sub se habent: in perfecto optativi vocis passivae, retinentque per omnes personas et numeros. In quacunque demum persona cujuscunque temporis aut modi eliditur: per contractionem factam in has vocales, eisdem subscribitur.

¹ Hoc est in omnibus temporibus activae vocis, indefinitis passivis, perfecto et plusquam perfecto medio.

² Hoc est in praesenti, futuris, et perfecto indicativi, et in singularis temporibus subjunctivi, per omnes voces,

*Paradigma verbi gravitonii
in voce activa.*

Modus indicativus ¹.

Tempus praesens.

S. τύπi-ω, τύπi-εις, τύπi-ει ;	} verbero.
D. τύπi-έiον, τύπi-έiον ;	
P. τύπi-όμεν, τύπi-έiε, τύπi-ουσι.	

Unde imperfectum.

S. ἔτυπi-ον ἔτυπi-ες, ἔτυπi-ε ;	} verberabam.
D. ἐτύπi-έiον, ἐτυπi-έiην ;	
P. ἐτύπi-όμεν, ἐτύπi-έiε, ἔτυπi-ον.	

Futurum primum.

S. τύψ-ω, τύψ-εις, τύψ-ει ;	} verberabo.
D. τύψ-έiον, τύψ-έiον ;	
P. τύψ-όμεν, τύψ-έiε, τύψ-ουσι.	

Unde indefinitum primum ².

S. ἔτυψ-α, ἔτυψ-ας, ἔτυψ-ε ;	} verberavi.
D. ἐτύψ-άiον, ἐτυψ-άiην ;	
P. ἐτύψ-αμεν, ἐτύψ-άiε, ἔτυψ-αν.	

Perfectum.

S. τέλυφ-α, τέλυφ-ας, τέλυφ-ε ;	} verberavi.
D. τέλυφ-άiον, τέλυφ-άiον ;	
P. τέλυφ-αμεν, τέλυφ-άiε, τέλυφ-ασι.	

¹ A modo indicativo reliqui omnes deducuntur.

² Indefinita, quae et Graeca appellatione *aoristi* vocantur, sunt tempora incertae significationis. Nunc enim pro perfecto, nunc pro plusquam perfecto, interdum pro imperfecto ponuntur. Imo futuri etiam significationem quandoque habent, praesertim in modo imperativo et subjunctivo.

Unde plusquam perfectum.

ἔτελεύφ-ειν, ἔτελεύφ-εις, ἔτελεύφ-ει ;
 ἔτελεύφ-ειλον, ἔτελεύφ-έειν ;
 ἔτελεύφ-ειμεν, ἔτελεύφ-είτε, ἔτελεύφ-εῖσαν. } verberaveram.

Indefinitum secundum.

ἔτυψ-ον, ἔτυψ-ες, ἔτυψ-ε ;
 ἔτύψ-ειλον, ἔτυψ-έειν ;
 ἔτύψ-ομεν, ἔτύψ-είτε, ἔτυψ-ον. } verberavi.

Unde futurum secundum.

τυψ-ῶ, τυπ-εῖς, τυψ-εῖ ;
 τυψ-εῖτον, τυψ-εῖτον ;
 τυψ-οῦμεν, τυψ-είτε, τυψ-ούσι. } verberabo.

Modus imperativus.

Praesens et imperfectum.

τύπ-ι-ε, τυπιέτω ;
 τύπ-ι-ειλον, τυπι-έων ;
 τύπ-ι-είτε, τυπι-έωσαν. } verbera.

Indefinitum primum.

τύψ-ον, τυψ-άτω ;
 τύψ-αίον, τυψ-άων ;
 τύψ-αίτε, τυψ-άωσαν. } verberato tu¹.

Perfectum et plusquam perfectum.

τέλυφ-ε, τελυφ-έτω ;
 τέλυφ-ειλον, τελυφ-έων ;
 τέλυφ-είτε, τετυφ-έωσαν. } verberaveris tu².

Indefinitum secundum.

τύψ-ε, τυψ-έτω ;
 τύψ-ειλον, τυψ-έων ;
 τύψ-είτε, τυψ-έωσαν. } verberato tu¹.

¹ Fac verberaveris, Nouv. Meth.

² Sic Voss. addit tamen : Fac verberaveris, sive, Hoc age, ut postmodo verberasse dicaris. Similiter Vrsin. et Verney.

Modus Optativus.

Ἐἴθε *utinam* ¹.

Praesens et imperfectum.

S.	τύπῃ-οιμι, τύπῃ-οις, τύπῃ-οι;	} <i>verberem</i> vel
<i>verberarem</i> ² .
D.	τύπῃ-οῖον, τυπῃ-οῖον;	
P.	τύπῃ-οιμεν, τύπῃ-οῖτε, τύπῃ-οιεν.	

Futurum primum.

S.	τύψ-οιμι, τύψ-οις, τύψ-οι;	} <i>verberem</i> ³ .
D.	τύψ-οῖον, τυψ-οῖον;	
P.	τύψ-οιμεν, τύψ-οῖτε, τύψ-οιεν.	

Indefinitum primum.

S.	τύψ-αιμι, τύψ-αις, τύψ-αι;	} <i>verberaverim</i>
D.	τύψ-αῖον, τυψ-αῖον;	
P.	τύψ-αιμεν, τύψ-αῖτε, τύψ-αιεν.	

Indefinitum Aeolicum ⁵.

S.	τύψ-εἰα, τυψ-εἰας, τύψ-εἰε;	} <i>verberaverim</i> .
D.	τυψ-εἰάον, τυψ-εἰάον;	
P.	τυψ-εἰαμεν, τυψ-εἰατε, τύψ-εἰαν.	

Perfectum et pluraquam perfectum.

S.	τέλύφ-οιμι, τέλύφ-οις, τέλύφ-οι;	} <i>verberavissim</i> ⁷ .
D.	τέλύφ-οῖον, τέλύφ-οῖον;	
P.	τέλύφ-οιμεν, τέλύφ-οῖτε, τέλύφ-οιεν.	

Indefinitum secundum.

S.	τύπ-οιμι, τύπ-οις, τύπ-οι;	} <i>verberaverim</i> ⁷ .
D.	τύπ-οῖον, τυπ-οῖον;	
P.	τύπ-οιμεν, τύπ-οῖτε, τύπ-οιεν.	

¹ Vt Latini optativis praeponunt *utinam*, sic Graeci nun *εἴθε*; ἔθε τύπῃ-οιμι, *utinam verberem*: modus tamen hic plerumque vim habet potentialem.

² Solum *verberarem*, Gretser. et Voss.

³ Vel *verberaturus sim*, Vrsin.

⁴ Addit *verberem* vel *verberavissim* Vrsin.

⁵ Visitationis esse hoc tempus apud omnes scriptores, maximè in secunda et tertia singulari, et tertia plurali, notat *Gretserus*.

⁶ *Verberaverim* seu *verberavissim*, Vrsin.

⁷ Addit *verberem* vel *verberavissim* Id.

Futurum

Futurum secundum.

τυπ-οῖμι, τυπ-οῖς, τυπ-οῖ; }
 τυπ-οῖτον, τυπ-οῖτην; } *verberavero*¹.
 τυπ-οῖμεν, τυπ-οῖτε, τυπ-οῖεν. }

Modus subjunctivus.

Ἐάν *ſi*².

Praesens et Imperfectum.

τύπ-ω, τύπ-ης, τυπ-ῇ; }
 τύπ-ῃλον, τύπ-ῃλον; } *verberem* vel
 τύπ-ωμεν, τύπ-ῃς, τύπ-ωσι. } *verberem*.

Indefinitum primum.

τύψ-ω, τύψ-ης, τύψ-ῃ; }
 τύψ-ῃλον, τύψ-ῃλον; } *verberavero*³.
 τύψ-ωμεν, τύψ-ῃς, τύψ-ωσι. }

Perfectum et plusquam perfectum.

τέλφ-ω, τέλφ-ης, τέλφ-ῃ; }
 τέλφ-ῃλον, τέλφ-ῃλον; } *verberaverim* vel
 τέλφ-ωμεν, τέλφ-ῃς, τέλφ-ωσι. } *verberavisse*.

Indefinitum secundum.

τύπ-ω, τύπ-ης, τύπ-ῃ; }
 τύπ-ῃλον, τύπ-ῃλον; } *verberavero*³.
 τύπ-ωμεν, τύπ-ῃς, τύπ-ωσι; }

Modus infinitivus.

Praesens et imperfectum, τύπ-ειν *verberare*.

Futurum primum, τύψ-ειν *verberaturum esse*.

Indefinitum primum, τύψ-αι *verberavisse*⁴.

Perfectum et plusquam perfectum, τέλφ-έναι *verberasse*.

Indefinitum secundum, τυπ-εῖν *verberavisse*⁴.

Futurum secundum, τυπ-εῖν *verberaturum esse*.

Verberem. Vett. editi. *verberem* vel *verberaturus sim*, V. ſin.

Inflexioni subjunctivorum adhibent multi conjunctionem *ἐάν*; ut, *ἐάν*,

2. *ſi verberem*. At sine causa id factum, ut *εἴδε* in optativo, censet

ſunt.

Verbis addit *verberem*, *verberaverim*, et *verberavisse*.

Vel *verberare*, Id.

PARTICIPIA.

Praesens et imperfectum.

M. ὁ τύπῳ-ων, τοῦ τύπῳ-οντος ;	} verberans.
F. ἡ τύπῳ-ουσα, τῆς τυπῳ-ούσης ;	
N. τὸ τύπῳ-ον, τοῦ τύπῳ-οντος.	

Futurum primum.

M. ὁ τύψῳ-ων, τοῦ τύψῳ-οντος ;	} verberaturus.
F. ἡ τύψῳ-ουσα, τῆς τυψῳ-ούσης ;	
N. τὸ τύψῳ-ον, τοῦ τύψῳ-οντος.	

Indefinitum primum.

M. ὁ τύψῳ-ας, τοῦ τύψῳ-αντος ;	} qui verberavit.
F. ἡ τύψῳ-ασα, τῆς τυψῳ-άσης ;	
N. τὸ τύψῳ-αν, τοῦ τύψῳ-αντος.	

Perfectum et plusquam perfectum.

M. ὁ τέλυφῳ-ως, τοῦ τέλυφῳ-ότος ;	} qui verberavit.
F. ἡ τέλυφῳ-υῖα, τῆς τέλυφῳ-υῖας ;	
N. τὸ τέλυφῳ-ὸς, τοῦ τέλυφῳ-ότος.	

Indefinitum secundum.

M. ὁ τυπῳ-ὼν, τοῦ τυπῳ-όντος ;	} qui verberavit.
F. ἡ τυπῳ-οῦσα, τῆς τυπῳ-ούσης ;	
N. τὸ τυπῳ-ὸν, τοῦ τυπῳ-όντος.	

Futurum secundum.

M. ὁ τυπῳ-ῶν, τοῦ τυπῳ-οὔντος ;	} verberaturus
F. ἡ τυπῳ-οῦσα, τῆς τυπῳ-ούσης ;	
N. τὸ τυπῳ-οῦν, τοῦ τυπῳ-οὔντος.	

¹ Participium praeteritum et futurum secundum peculiarem inflectionem sibi vindicant, caetera adjectivorum trium terminationum formam sequuntur.

² Vel verberaverat, Vrsin.

Prima conjugatio.

Praef.	Indicat.	Imperat.	Optat.	Subjunct.	Infin.	Particip.
Imperf.	τύπτω, ἐτυπτον,	τύπτε,	τύπτοιμι,	τύπτοιω,	τύπτειν,	τύπτων.
Fut. 1.	τύψω, ἐτυψα,	τύψον,	τύψοιμι,	τύψω,	τύψειν,	τύψων.
Indef. 1.	τέλειθα, ἐτέλειθον,	τέλειθε,	τέλειθοιμι,	τέλειθω,	τέλειθειναι,	τέλειθα.
Plusq.	ἐτέλειθα,					
Indef. 2.	ἐτυπτον,	τύπτε,	τύπτοιμι,	τύπτοιω,	τυπτεῖν,	τυπτων.
Fut. 2.	τυπτονω,		τυπτοιμι,	τύπτοιω,	τυπτεῖν,	τυπτων.

Secunda conjugatio.

Praef.	Indicat.	Imperat.	Optat.	Subjunct.	Infin.	Particip.
Imperf.	λέγω, ἐλεγον,	λέγε,	λέγοιμι,	λέγοιω,	λέγειν,	λέγων.
Fut. 1.	λέξω, ἐλέξομαι,	λέξον,	λέξοιμι,	λέξω,	λέξειν,	λέξων.
Indef. 1.	ἐλέξαμαι,		ἐλέξομαι,	ἐλέξωμαι,	ἐλέξαι,	ἐλέξα.
Plusq.	ἐλέξαμαι,					
Indef. 2.	ἐλεγον,	λέγε,	λέγοιμι,	λέγοιω,	λεγεῖναι,	λελεχα.
Fut. 2.	λέγωνω,	λέγε,	λέγοιμι,	λέγοιω,	λεγεῖναι,	λελεχων.

Tertia

Infinitivum Aelicum τυψεία hic omititur, et in reliquis conjugationibus.

Tertia conjugatio.

	Indicat.	Imperat.	Optat.	Subjunct.	Infin.	Particip.
Praef.	πείθ-ω,	πείθ-ε,	πείθ-οιμι,	πείθ-ω,	πείθ-ειν,	πείθ-ων.
Imperf.	πείθ-ον,					
Fut. 1.	πείσ-ω,	πείσ-ον,	πείσ-οιμι,	πείσ-ω,	πείσ-ειν,	πείσ-ων.
Indef. 1.	πείσ-α,		πείσ-αιμι,	πείσ-ω,	πείσ-αι,	πείσ-ας.
Perf.	πέπεικ-α,	πέπεικ-ε,	πέπεικ-οιμι,	πέπεικ-ω,	πέπεικ-έναι,	πέπεικ-ώς.
Plusq.	πέπεικ-ειν,					
Indef. 2.	πείθ-ον,	πείθ-ε,	πείθ-οιμι,	πείθ-ω,	πείθ-ειν,	πείθ-ων.
Fut. 2.	πείθ-ω,		πείθ-οιμι,	πείθ-ω,	πείθ-ειν,	πείθ-ων.

Quarta conjugatio.

	Indicat.	Imperat.	Optat.	Subjunct.	Infin.	Particip.
Praef.	φράζ-ω,	φράζ-ε,	φράζ-οιμι,	φράζ-ω,	φράζ-ειν,	φράζ-ων.
Imperf.	φράζ-ον,					
Fut. 1.	φράζ-ω,	φράσ-ον,	φράσ-οιμι,	φράσ-ω,	φράσ-ειν,	φράσ-ων.
Indef. 1.	φρασ-α,		φρασ-αιμι,	φράσ-ω,	φράσ-αι,	φράσ-ας.
Perf.	φράσ-α,	φράσ-ε,	φράσ-οιμι,	φράσ-ω,	φράσ-αι,	φράσ-ας.
Plusq.	φράσ-ειν,					
Indef. 2.	φράδ-ον,	φράδ-ε,	φράδ-οιμι,	φράδ-ω,	φράδ-ειν,	φράδ-ων.
Fut. 2.	φράδ-ω,		φράδ-οιμι,	φράδ-ω,	φράδ-ειν,	φράδ-ων.

[φραδ-ών.

[φραδ-ειν,

[φραδ-οιμι,

[φραδ-ω,

Fut. 2. [φραδ-ω,

Quinta

Quinta conjugatio.

	Indicat.	Imperat.	Optat.	Subjunct.	Infin.	Particip.
Praef.	σπεῖρ-ω,	σπεῖρ-ε,	σπεῖρ-οιμι,	σπεῖρ-ω,	σπεῖρ-ειν,	σπεῖρ-ων.
Imperf.	ἔσπερ-ον,					
Fut. 1.	σπερ-ω,	σπεῖρ-ον,	σπερ-οιμι,	σπεῖρ-ω,	σπερ-ειν,	σπερ-ων.
Indef. 1.	ἔσπερ-α,		σπεῖρ-αμι,		σπεῖρ-αι,	σπεῖρ-ας.
Perf.	ἔσπερ-α,	ἔσπερ-ε,	ἔσπερ-οιμι,	ἔσπερ-ω,	ἔσπερ-ειναι,	ἔσπερ-ώς.
Plufq.	ἔσπερ-ειν,					
Indef. 2.	ἔσπερ-ον,	σπερ-ε,	σπερ-οιμι,	σπερ-ω,	σπερ-ειν,	σπερ-ων.
Fut. 2.	σπερ-ω,		σπερ-οιμι,		σπερ-ειν,	σπερ-ων.

F

Sexta conjugatio.

	Indicat.	Imperat.	Optat.	Subjunct.	Infin.	Particip.
Praef.	ἰκού-ω,	ἰκού-ε,	ἰκού-οιμι,	ἰκού-ω,	ἰκού-ειν,	ἰκού-ων.
Imperf.	ἦκου-ον,					
Fut. 1.	ἰκούσ-ω,	ἰκουσ-ον,	ἰκούσ-οιμι,	ἰκούσ-ω,	ἰκούσ-ειν,	ἰκούσ-ων.
Indef. 1.	ἦκουσ-α,		ἰκούσ-αμι,	ἰκούσ-ω,	ἰκούσ-αι,	ἰκούσ-ας.
Perf.	ἦκουσ-α,	ἦκουσ-ε,	ἦκουσ-οιμι,	ἦκουσ-ω,	ἦκουσ-ειναι,	ἦκουσ-ώς.
Plufq.	ἦκουσ-ειν,					
Indef. 2.	ἦκουσ-ον,	ἰκού-ε,	ἰκού-οιμι,	ἰκού-ω,	ἰκού-ειν,	ἰκού-ων.
Fut. 2.	ἰκού-ω,		ἰκούσ-οιμι,		ἰκού-ειν,	ἰκού-ων.

Temporum

Praesens.

PRAESENS est thema et fundamentum verbi : ut
τυπῶ.

Imperfectum.

IMPERFECTVM formatur a prima persona singulari praesentis, mutando ω in ov, et praeponendo augmentum : ut, τύπῶ, ἐτυπῶν.

Augmentum.

AVGMENTVM est duplex, syllabicum et temporale.

SYLLABICVM augmentum est ε, cum verbum incipiat a consonante : tunc enim ε praefigitur imperfecto, plusquam perfecto, indefinito primo, et indefinito secundo modi indicativi ; sed non in reliquis modis.

Attici mutant ε syllabicum augmentum in temporale η : ut, ἔμελλον, ἡμελλον *futurus eram*.

Verbis incipientibus ab ο vel ω Attici praefigunt ε : ut, ἐρῶ *video*, ἐώρων.

Poetae praeponunt ε indefinitis, sive a vocali sive a diphthongo incipientibus : ut, εἶπα, προεἶπα *dixi*.

Si verbum incipiat a ρ, geminatur ρ post ε : ut, εἰπαρ *actio*, ἐρριπῶν.

TEMPORALE augmentum est, cum verbum incipiat a mutabili vocali, vel a mutabili diphthongo.

Mutabiles vocales sunt, α, ε, ο : α et ε mutantur in η, ut, ἀκούω *audio*, ἤκουον ; ἐρεῖδω *firmiter*, ἤρειδον : et ο mutantur in ω ; ut, ὀρύττω *fodio*, ὤρυττον.

Mutabiles diphthongi sunt, αι, αυ, οι : αι mutatur in η, ut, αἶρω *tollo*, ἤρον : αυ in ηυ ; ut, αὐξάνω *augeo*, ἠύξανον : οι in ω ; ut, οἰκίζω *aedifico*, ὤκισον.

Si verbum incipiat ab immutabili vocali, vel ab immutabili diphthongo, idem erit initium omnium temporum.

Immutabiles vocales sunt η, ι, υ, ω: ut, ἤχέω *sono*, ἤχεον; ἔξευω *occupor*, ἔξευον; ὑβρίζω *injuria afficio*, ὑβρίζον; ᾤθω *impello*, ᾤθον.

Immutabiles diphthongi sunt ει, ευ, ου: ut, εἰκάζω *assimilo*, εἰκαζον; εὐθύνω *dirigo*, εὐθυνον; οὐτάζω *vulnero*, οὐταζον.

Attice tamen ευ mutatur in ηυ: ut, εὐχομαι *opto*, ηὐχόμεν.

Obs. 1. Quatuor sunt verba incipientia ab α, quae augmentum non admittunt: ut, ἄω *spiro*, ἄον; αἶω *audio*, αἶον; ἀηδέσσω *insuetus sum*, ἀηδεσσον; ἀηδίζομαι *taedio afficio*, ἀηδιζόμεν.

Obs. 2. Quaedam ab ε incipientia pro augmento adsciscunt: post ε: ut, ἔχω *habeo*, εἶχον; ἔλω *capio*, εἶλον; sic ἔλχο, ἐλκύω, ἐλκίζω *traho*; ἔρπο, ἐρπύζω *serpo*; ἐσθήκω *sto*, ἔπομαι *sequor*, ἐρέω *dico*, ἐσθιάω *convivio excipio*, ἔω *sedeo*, ἐάω *sino*, ἐω *induo*, ἐρύω *traho*; ἔθω, ἐθίζω *assuefacio*; ἐράζομαι *operor*; ἔπω *dico*, εἶπον, quod servat augmentum in omnibus modis. Sed ἐορτάζω *festum celebros*, facit ᾠρταζον et ἑώρταζον.

Obs. 3. Quaedam etiam ab ο incipientia nullum habent augmentum: ut, οἰακίζω *gubernare*, οἰνίζω *vinum redolere*, οἰωνίζομαι *auguror*, οἶομαι *solus ago*, οἰμάω *impetu ruo*; et quaedam alia. Sed οἰνοχέω *vinum infundo*, et οἰμώζω *ploro*, recipiunt vel omittunt augmentum.

Augmentum compositorum.

VERBA composita augmentum habent in medio, si incipiant a praepositione, vel adverbiiis δυσ et ευ ante mutabilem: ut, ἐναλλάσσω *immuto*, ἐνήλλασσον; προσβάλλω *adjicio*, προσέβαλλον; δυσαρεστέω *displiceo*, δυσηρέστεον; ευεργετέω *benefacio*, ευηργέτεον.

Pauca tamen, quae a praepositione incipiunt, hic excepti debent: ut, ἀμφισβητέω *ambigo*, ἡμφισβήτησεν; sic ἀμφι-

έννυμι *induo*, άνοιγω *aperio*, άντιβολέω *occurro*, άντιδικέω, *adversor*, άφεύω *accendo*, άφηνιάζω *detrecto*, άφίημι *dimitto*, έμμέλω *curo*, ενέπω *dico*; καθεύδω *dormio*, καθεζομαι, *sedeo*, καθίζω *sedere facio*.

RELICVA augmentum habent in initio : ut, φιλοσοφέω *philosophor*, εφίλοσόφειν ; πειθαρχέω *pareo*, έπειθαρχέειν ; ομολογέω *confiteor*, ώμολόγηεν ; παλιλλογέω *repeto*, έπαλιλλόγηεν ; άφ' ονέω *desipio*, ήφρόνειν ; δυσλυχέω *infelix sum*, έδυςλύχων.

QVAEDAM autem et in principio, et in medio, augmentur : ut, ενόχλέω *turbo*, ήνώχλεον ; αναρθόω *corripio*, ήνώρθοον.

PRAEPOSITIONES in compositis, si vocalibus praefigantur, finalem suam amittunt vocalem : ut, επέχω, *inhibeo*. Retinent autem περί et πρό ; ut, περιέχω *contineo*, προάγω *praeceo* : et aliquando άμφι ; ut, άμφερίσσω *circumvolvo*. Πρό tamen saepe contrahitur ut, προέχω *προῦχον* *praeceao*.

Praepositio mutat suam tenuem in aspiratam, si verbum incipiat ab aspirata : ut, καθάπιτομαι *attingo*, a κατά *άπτομαι*.

Iones nonnunquam abjiciunt augmentum ex imperfecto, plusquam perfecto, et utroque indefinito : ut τύπιον pro έτυπτον, τύφα pro έτυφα, τεύθειν pro έτελύθειν, τύπον pro έτυπον.

Futurum primum.

FUTURVM primum formatur a prima persona singulari praesentis, mutando ultimam syllabam in conjugationis

Prima	} in	{	ψω,
Secunda			ξω,
Tertia			σω,
Quarta			σω et ξω,
Quinta			λω, μω, νω, ρω circumflexa,
Sexta			σω :

ut in tabula jam allata expositam fuit ¹.

¹ Vid. pag. 40.

Ex desinentibus autem in $\sigma\omega$ et $\tau\iota\omega$ alia formant futurum in $\sigma\omega$, alia in $\xi\omega$, et alia in utroque; quae usus docebit.

Desinentium in $\xi\omega$ multa efferunt futurum per $\xi\omega$; ut, $\alpha\iota\zeta\omega$ *divido*, $\epsilon\nu\alpha\zeta\iota\zeta\omega$ *interficio*, $\kappa\rho\acute{\alpha}\zeta\omega$ *clamo*, $\mu\alpha\sigma\iota\lambda\iota\zeta\omega$ *fiatello*, $\omicron\iota\mu\acute{\omega}\zeta\omega$ *ploro*, $\rho\acute{\epsilon}\zeta\omega$ *facio*, $\sigma\iota\alpha\zeta\omega$ *stillo*, $\sigma\phi\acute{\alpha}\zeta\omega$ *occido*: pauca per $\gamma\zeta\omega$; ut, $\kappa\lambda\acute{\alpha}\zeta\omega$ *frango*, $\pi\lambda\acute{\alpha}\zeta\omega$ *seduco*: et quaedam per $\xi\omega$ et $\sigma\omega$; ut, $\alpha\rho\pi\acute{\alpha}\zeta\omega$ *rapio*, $\beta\acute{\alpha}\zeta\omega$ *loquor*, $\beta\alpha\sigma\iota\lambda\iota\zeta\omega$ *porto*, $\theta\epsilon\rho\iota\zeta\omega$ *meto*, $\pi\alpha\iota\zeta\omega$ *ludo*. $\Sigma\alpha\lambda\pi\iota\zeta\omega$ autem, *tubano*, facit $\sigma\omega$ et $\gamma\zeta\omega$ ¹.

PENULTIMA futuri primi semper fere² longa est, nisi in quinta conjugatione, ubi semper corripitur: vel elidendo secundam consonantem; ut, $\tau\acute{\epsilon}\mu\mu\omega$ *scindo*, $\tau\epsilon\mu\tilde{\omega}$: vel secundam vocalem diphthongi; ut, $\phi\alpha\acute{\iota}\nu\omega$ *ostendo*, $\phi\alpha\tilde{\omega}$: vel corripiendo ancipitem; ut, $\kappa\rho\iota\tilde{\nu}\omega$ *judico*, $\kappa\rho\iota\omega$.

Disyllaba in $\acute{\epsilon}\omega$ formant futurum in $\epsilon\upsilon\sigma\omega$: ut, $\pi\lambda\acute{\epsilon}\omega$ *navigo*, $\pi\lambda\epsilon\upsilon\sigma\omega$; $\rho\acute{\epsilon}\omega$ *fluo*, $\rho\epsilon\upsilon\sigma\omega$: praeter $\delta\acute{\epsilon}\omega$ *ligo*, $\delta\eta\sigma\omega$.

Quaedam futura spiritum thematis non servant; ut, $\theta\rho\acute{\epsilon}\psi\omega$, a $\tau\rho\acute{\epsilon}\phi\omega$ *nutrio*; $\theta\rho\acute{\epsilon}\xi\omega$, a $\tau\rho\acute{\epsilon}\chi\omega$ *curro*; $\epsilon\tilde{\xi}\omega$, ab $\epsilon\chi\omega$ *habeo*³; $\delta\upsilon\psi\omega$, a $\tau\upsilon\phi\omega$ *fumum excito*⁴.

Obs. 1. In polysyllabis quartae conjugationis Attici tollunt ξ , et circumflectunt $\tilde{\omega}$: ut, $\nu\omicron\mu\iota\zeta\omega$ *arbitror*, $\nu\omicron\mu\iota\tilde{\omega}$; $\beta\alpha\delta\iota\zeta\omicron\mu\alpha\iota$ *gradior*, $\beta\alpha\delta\iota\omicron\upsilon\mu\alpha\iota$.

Obs. 2. Dores mutant in quarta conjugatione $\xi\omega$ in $\sigma\delta\omega$: ut, $\kappa\omega\mu\acute{\alpha}\sigma\delta\omega$ pro $\kappa\omega\mu\acute{\alpha}\zeta\omega$, *lascivio*: et futura in $\sigma\omega$ in $\xi\omega$; ut, $\beta\alpha\delta\iota\zeta\omega$ *eo*, $\beta\alpha\delta\iota\sigma\omega$, $\beta\alpha\delta\iota\tilde{\xi}\omega$.

Obs. 3. Aeoles efferunt futurum in $\rho\tilde{\omega}$ per $\sigma\omega$: ut, $\delta\rho\omega$ *excito*, $\delta\rho\tilde{\omega}$, $\delta\rho\sigma\omega$.

¹ De his videatur *Busbini*, qui multa alia collegit.

² Priores editiones vocem *fere* omittunt; multa tamen verba in $\alpha\zeta\omega$ et $\epsilon\zeta\omega$ desinentia penultimam futuri primi correptam habere ostendit *Clarkius* ad *Iliad.* 1. v. 140.

³ Obi differentiam adverbii $\epsilon\tilde{\xi}\omega$ *extra*.

⁴ In his spiritus thematis a posteriori ad priorem syllabam retrahitur.

Obs. 4. Poëtae in futuro sextae conjugationis saepe abjiciunt σ : ut, *δήω inveniam*, pro *δήσω*, a *δέω*; *κλείω claudam*, pro *κλείσω*; et *κέω seu κείω, cubabo*, pro *κέσω*, a *κέω*.

Indefinitum primum.

INDEFINITVM primum formatur a prima persona singulari futuri primi, mutando ω in α, et praeponendo augmentum : ut, *τύψω, ἔτυψα*.

Penultima indefiniti primi semper fere longa est, unde in quinta conjugatione α mutatur in η; ut, *ψαλῶ, ἔψηλα*: s in ει : ut *σπερῶ, ἔσπειρα*.

Quinque sunt indefinita prima, quae futuri primi characteristicam non assumunt : ut, *ἔθνηκα posui, ἔδωκα dedi, ἤκα misi, εἶπα dixi, ἤνεσκα tuli*.

Ex quibusdam indefinitis primis σ excluditur : ut, pro *ἔχευσα, ἔχευα, ἔχεα*, a *χέω fundo*; *ἔκαυσα, ἔκηα*, a *καίω urō*; *ἔσευσα, ἔσευα*, a *σεύω moueo*; *ἤλευα*, ab *ἀλεύω vito*; et *ἤκεια*, ab *ἀκέω sano*.

Perfectum.

PERFECTVM formatur a prima persona singulari futuri primi, mutando in conjugatione

Prima ψω in φα,

Secunda ξω in χα,

Tertia σω in κα,

Quarta σω in κα,

et ξω in χα,

Quinta ῶ in κα,

sed μῶ in μήκα,

Sexta σω in κα.

Et praefigitur prima consonans thematis cum ε, si verbum incipiat a simplici consonante : ut, *τυπῶ, τέτυφα* : vel a muta cum liquida : ut, *γράφω, γέγραφα*¹. In aliis ε tantum praepositur : ut, *ζάω vino, ἔζηκα*; *σκάπτω fodio, ἔσκαφα*.

Cum verbum incipiat ab aspirata, adsumit suam tenuem : ut, *θύω sacrifico, τέθυκα*. Si incipiat a ρ, geminatur ρ, et ε praefigitur : ut, *ρίπτω praecipito, ἔρριφα*.

¹ Sed *γρηγορέω vigilo*, et *γνωρίζω notum facio*, ε solum praefigunt; *ἔγρηγόρηκα* enim et *ἔγνώρικα* tantum sunt in usu.

Si verbum incipiat a vocali vel diphthongo mutabili, Mem erit initium perfecti et imperfecti : ut, ἤκουσα, κολουκα, ab ἀκούω audio.

Disyllaba quintae conjugationis mutant ε futuri in α : ut, στέλλω mitto, στελῶ, ἐσταλκα¹.

Disyllaba in είνω, ίνω, ύνω, abjiciunt ν futuri in perfecto : ut, κτείνω interficio, κτενῶ, ἐκτεκα ; κρίνω judico, κρινῶ, κέκρικα ; θύνω ruo, θυνῶ, τέθυκα. Caetera mutant ν in γ : ut, φαίνω ostendo, πέφαγκα ; μολύνω contamino, μεμόλυκα².

Verba incipientia a κί vel μν repetunt primam literam thematis : ut, κτάομαι possideo, κέκτημαι ; μνάομαι commemo, μέμνημαι : praeter κτείνω occido, ἐκτεκα.

Attici verbis incipientibus ab α, ε, ο, brevibus praeposunt duas priores literas thematis ; et tertia syllaba corripitur, si perfectum tres syllabas excesserit : ut, ἀλήθω nolo, ἤληκα, ἀλήλεκα³.

Si verbum incipiat a λ, vel μ, Attici praefigunt ει : ut, ἤληφα, ab inusitato λήθω capio ; μείρομαι sortior, εἴμαρμαι, unde εἴμαρμένη sors, fatum.

In disyllabis primae et secundae conjugationis Attici convertunt ε penultimam praesentis in ο : ut, στρέφω ver-
to, ἐστρέφα ; κλέπτω furor, κέκλοφα.

Plusquam perfectum.

PLUSQVAM PERFECTVM formatur a prima persona singulari perfecti, mutando α in ειν ; et praeponendo augmentum ε, si perfectum incipiat a consonante : ut, τέτυκα, ἐτετύφειν⁴.

Indefinitum secundum.

INDEFINITVM secundum formatur a prima persona

¹ Retinetur autem ε futuri in μεῶ : ut, νεμῶ, νεμέμηκα.

² Vid. supra, pag. 2. not. 8.

³ Sed ἐστίδω, ἤρεικα, ἐρήεικα.

⁴ In reliquis verò idem est principium perfecti et plusquam perfecti.

singulari praesentis, mutando ω in ov , praponendo augmentum, et servando characteristicam praesentis: ut γράφω ἔγραφον, τύπῳ ἐτυπον.

Penultima hujus indefiniti plerumque brevis est; unde si penultima praesentis sit longa positione, posterior consonans abjicitur: ut, κάμνω laboro, ἔκαμον.

Vocales et diphthongi praesentis in penultima indefiniti secundi ita mutantur:

ε	} in α	} ut	δέρω excorio, ἔδαρον.
η			λήδω lateo, ἔλαδον.
ω			τρώγω comedo, ἔτραγον.
αι	} ut	}	καίω urō, ἔκαον.
αυ			παύω sedo, ἔπαον.
ευ in υ			φεύγω fugio, ἔφυγον.
ου in ο	}	}	ἀκούω audio, ἤκουον.
ει in ι			λείπω linquo, ἔλιπον.

Sed ἔλεγον, α λέγω dico; ἔβλεπον α βλέπω video; ἔφλεγον α φλέγω urō, ε retinent.

Porro in disyllabis quintae conjugationis ει mutatur in α; ut, σπείρω fero, ἔσπαρον: in trisyllabis vero in ε; ut, ὀφείλω debeo ὠφελον.

In quarta conjugatione, si futurum primum exit in α indefinitum secundum definit in δον; si in ξω, in γον: ut, φράζω dico, φράσω, ἔφραδον; τάττω ordino, τάξω, ἔτατον.

Septem indefinita secunda irregulariter formantur: ut

βλάπῳ noceo, ἔβλαβον.	θάπῳ sepelio, ἔταφον.
καλύπῳ tego, ἐκάλυβον.	ράπῳ suo, ἔρραφον.
κρύπῳ abscondo, ἐκρυβον.	σκάπῳ fodio, ἔσκαφον.
ῥάπῳ tingo, ἔραφον.	

Item verba quaedam disyllaba penultimam habent longam: ut, ἄδω cano, ἤδον; ἔλκω traho, ἔλκον. Pauca trisyllaba: ut, ἐνέγκω fero, ἤνεγκον; πέσσω caeco, ἐπέσθον.

Obs. Iones nonnunquam in hoc tempore geminationem uti solent; ut, pro ἔκαμον, κέκαμον laboravi.

Augmenti ratione hoc evenit.

VERBA sextae conjugationis carent plerumque infinito secundo, futuro secundo, et perfecto medio¹.

Futurum secundum.

FUTURVM secundum formatur a prima persona singulari indefiniti secundi, mutando *ον* in *ω* circumflexum, et abjiciendo augmentum : ut, *ἔτυπον, τυπῶ*.

In quinta conjugatione idem saepe est utrumque futurum : ut, *ψάλλω ψαλῶ*, et *ἔψαλον ψαλῶ*.

RELIQVI modi cum suis temporibus formantur ab indicativo per omnes voces, tempora similia a similibus.

VERBVM auxiliare *εἰμι, sum*, sic inflectitur.

Modus Indicativus.

	Singul.	Dual.	Plural.
Pr. εἰμι, εἰς vel εἶ, ἐστί ;		ἐσλόν, ἐσλόν ;	ἐσμέν, ἐστὲ, εἰσὶ.
Im. ἦν, ἦς, ἦ vel ἦν ;		ἦλον, ἦλην ;	ἦμεν, ἦτε, ἦσαν.
Pl. p. ἦ-μην, σο, το ;		μεθον, σθον, σθην ;	μεθα, σθε, νιο ² .
F. I. ἔσ-ομαι, ἦ, εἶαι ;		όμεθον, εσθον, ἐσθον ;	όμεθα, εσθε, οἶναι.

Imperativus.

Pr. ἴσθι vel ἔσθι³, ἔστω ; | ἔσλον, ἔστων ; | ἔστε, ἔστωσαν.

Optativus.

Pr. εἴην, εἴης, εἴη ; | εἴηλον, εἴηλην ; | εἴημεν, εἴητε, εἴησαν.
F. I. ἐσοί-μην, ο, το ; | μεθον, σθον, σθην ; | μεθα, σθε, νιο.

Subjunctivus.

Praef. ᾧ, ᾗς, ᾗ ; | ᾗτον, ᾗτον ; | ᾧμεν, ᾗτε, ᾧσι.

Infinitivus.

Praef. εἶναι. Fut. I. ἔσεσθαι.

¹ Itaque verbum ἀκούω, ut integrum hujus conjugationis exemplum, supra positum fuit.

² Imperfectum medium esse ab εἶμαι, pro ἔομαι, vult Irsinus.

³ Vel ἔσο.

Participium,

Participium.

Praef. N. ὦν, οὔσα, ὄν; G. ὄντος, οὔσης, ὄντος.

Fut. I. N. ἐσόμενος, η, ον; G. ἐσομένου, ης, ου.

Conjugatio per tempora et modos.

Indicat.	Imperat.	Optat.	Subj.	Infin.	Particip.
Praef. εἰμι, }	ἴσθι, ἔσθι,	εἶην,	ᾧ,	εἶναι,	ῶν.
Imp. ἦν, }					
Pl. p. ἦμην.					
Fut. I. ἐσομαι,		ἐσοίμην,		ἔσεσθαι,	ἐσόμενος.

Paradigma verbi gravitoni in voce passiva.

Modus indicativus.

Praesens.

S. τύπῃ-ομαι, τύπῃ-η, τύπῃ-εἶαι;	} verberor.
D. τυπῇ-όμεθον, τύπῃ-εσθον, τύπῃ-εσθον;	
P. τυπῇ-όμεθα, τύπῃ-εσθε, τύπῃ-οῦνται.	

Unde Imperfectum.

S. ἐτυπῇ-όμην, ἐτύπῃ-ου, ἐτύπῃ-εἶο;	} verberabar.
D. ἐτυπῇ-όμεθον, ἐτύπῃ-εσθον, ἐτυπῇ-εσθον;	
P. ἐτυπῇ-όμεθα, ἐτύπῃ-εσθε, ἐτύπῃ-οῦντο.	

Perfectum.

S. τέτυ-μμαι, τέτυ-ψαι, τέτυ-πῃαι;	} verberatus sum.
D. τετύ-μμεθον, τέτυ-φθον, τέτυ-φθον;	
P. τετύ-μμεθα, τέτυ-φθε, τετύ-μμένοι εἰσί.	

Unde plusquam perfectum.

S. ἐτετύ-μμην, ἐτέτυ-φο, ἐτέτυ-πῃο;	} verberatus eram.
D. ἐτετύ-μμεθον, ἐτέτυ-φθον, ἐτετύ-φθον;	
P. ἐτετύ-μμεθα, ἐτέτυ-φθε, ἐτετύ-μμένοι ἦσαν.	

Et paulò post futurum.

S. τετύψ-ομαι, τετύψ-η, τετύψ-εἶαι;	} mox verberabor ¹ .
D. τετύψ-όμεθον, τετύψ-εσθον, τετύψ-εσθον;	
P. τετύψ-όμεθα, τετύψ-εσθε, τετύψ-οῦνται.	

¹ Mox verberatus ero, Vrfin. Penè jam verberatus sum, Voff.

Et indefinitum primum.

ἐτύφθ-ην, ἐτύφθ-ης, ἐτύφθ-η ;

ἐτύφθ-ῆλον, ἐτυφθ-ήτην ;

ἐτύφθ-ημεν, ἐτύφθ-ῆτε, ἐτύφθ-ησαν.

} *verberatus fui.**Unde futurum primum.*

τυφθήσ-ομαι, τυφθήσ-η, τυφθήσ-εῖαι ;

τυφθησ-όμεθον, τυφθήσ-εσθον, εσθον ;

τυφθησ-όμεθα, τυφθήσ-εσθε, οῦναι.

} *verberabor.**Indefinitum secundum.*

ἐτύψ-ην, ἐτύψ-ης, ἐτύψ-η ;

ἐτύψ-ῆλον, ἐτυψ-ήτην ;

ἐτύψ-ημεν, ἐτύψ-ῆτε, ἐτύψ-ησαν.

} *verberatus fui.**Unde futurum secundum.*

τυψήσ-ομαι, τυψήσ-η, τυψήσ-εῖαι ;

τυψησ-όμεθον, τυψήσ-εσθον, εσθον ;

τυψησ-όμεθα, τυψήσ-εσθε, τυψήσ-οῦναι.

} *verberabor.**Modus imperativus.**Praesens et imperfectum.*

τύπι-ου, τυπι-έσθω ;

τύπι-εσθον, τυπι-έσθων ;

τύπι-εσθε, τυπι-έσθωσαν.

} *verberare.**Perfectum et plusquam perfectum.*

τέτυ-ψο, τετύ-φθω ;

τέτυ-φθον, τετύ-φθων ;

τέτυφθε, τετύ-φθωσαν.

} *verberatus esto.**Indefinitum primum.*

τύφθ-ῆμι, τυφθ-ήτω ;

τύφθ-ῆλον, τυφθ-ήτων ;

τύφθ-ῆτε, τυφθ-ήτωσαν.

} *verberator tu.**Indefinitum secundum.*

τύψ-ῆμι, τυψ-ήτω ;

τύψ-ῆλον, τυψ-ήτων ;

τύψ-ῆτε, τυψ-ήτωσαν.

} *verberator tu.*

M. dus

Modus optativus.

"Εἶδε utinam.

Praesens et imperfectum.

- S. τυπλ-οῖμην, τύπλ-οιο, τύπλ-οῖο ;
 D. τυπλ-οιμέθον, τυπλ-οισθον, τυπλ-οίσθην ;
 P. τυπλ-οιμέθα, τυπλ-οισθε, τύπλ-οιντο. } verberer vel verberarer.

Perfectum et plusquam perfectum.

- S. τέλυ-μμένος, εἶην, εἶης, εἶη ;
 D. τέλυ-μμένω, εἶησιν, εἶησιν ;
 P. τέλυ-μμένοι εἶμην, εἶητε, εἶσαν. } verberatus vel esset.

Paulò post futurum.

- S. τέλυψ-οῖμην, τέλυψ-οιο, τέλυψ-οῖο ;
 D. τέλυψ-οιμέθον, τέλυψ-οισθον, τέλυψ-οίσθην ;
 P. τέλυψ-οιμέθα, τέλυψ-οισθε, τέλυψ-οιντο. } mox verberer.

Indefinitum primum.

- S. τυφθ-εἶην, τυφθ-εἶης, τυφθ-εἶη ;
 D. τυφθ-εἶησιν, τυφθ-εἶησιν ;
 P. τυφθ-εἶμην, τυφθ-εἶητε, τυφθ-εἶσαν. } verberatus vel fuerim.

Futurum primum.

- S. τυφθησ-οῖμην, τυφθησ-οιο, τυφθησ-οῖο ;
 D. τυφθησ-οιμέθον, τυφθησ-οισθον, οἰσθην ;
 P. τυφθησ-οιμέθα, τυφθησ-οισθε, οἰντο. } verberer³.

Indefinitum secundum.

- S. τυπ-εἶην, τυπ-εἶης, τυπ-εἶη ;
 D. τυπ-εἶησιν, τυπ-εἶησιν ;
 P. τυπ-εἶμην, τυπ-εἶητε, τυπ-εἶσαν. } verberatus vel fuerim.

Futurum secundum.

- S. τυπησ-οῖμην, τυπησ-οιο, τυπησ-οῖο ;
 D. τυπησ-οιμέθον, τυπησ-οισθον, οἰσθην ;
 P. τυπησ-οιμέθα, τυπησ-οισθε, τυπησ-οἰντο. } verberer³.

¹ Voss. addit. fuerim vel fuissim.² Mox ero verberatus, Vrsin.³ Vel verberandus sum, id.

Modus subjunctivus.

Ἐὰν *ſi*.

Praeſens et imperſectum.

- S. τύπλ-ωμαί, τύπλ-ῃ, τύπλ-ῃται ; } *verberer vel*
 D. τυπλ-όμεθον, τυπλ-ῃσθον, τυπλ-ῃσθον ; } *verberarer.*
 P. τυπλ-όμεθα, τυπλ-ῃσθε, τυπλ-ῃνται.

Perfectum et pluſquam perfectum.

- S. τέλυ-μμένος ὦ, ῆς, ῆ ; } *verberatus ſim*
 D. τέλυ-μμένω ῆτον, ῆτον ; } *vel eſſim.*
 P. τέλυ-μμένοι ὤμεν, ῆτε, ὤσι.

Indefinitum primum.

- S. τυφθ-ῶ, τυφθ-ῆς, τυφθ-ῇ ; } *verberatus ſim*
 D. τυφθ-ῆτον, τυφθ-ῆτον ; } *vel fuerim,*
 P. τυφθ-ῶμεν, τυφθ-ῆτε, τυφθ-ῶσι. } *ero vel fuero.*

Indefinitum ſecundum.

- S. τυπ-ῶ, τυπ-ῆς, τυπ-ῇ ; } *verberatus ſim*
 D. τυπ-ῆτον, τυπ-ῆτον ; } *vel fuerim,*
 P. τυπ-ῶμεν, τυπ-ῆτε, τυπ-ῶσι. } *ero vel fuero.*

Modus infinitivus.

Praeſ. et imperſ. τύπλ-εσθαι *verberari.*Perſ. et pluſquam perſ. τέλυ-εσθαι *verberatum eſſe vel fuiſſe.*Paulò poſt futurum, τέλυψ-εσθαι *max verberatum iri.*Indefinitum primum, τυφ-θῆναι *verberatum eſſe vel fuiſſe.*Futurum primum, τυφθῆσ-εσθαι *verberatum iri.*Indefinitum ſecundum, τυπ-ῆναι *verberatum eſſe vel fuiſſe.*Futurum ſecundum, τυπῆσ-εσθαι *verberatum iri.*¹ Voſſ. addit. *fuerim vel fuiſſem.*² Ita Voſſ. Sed. *eſſem* quoque addit. Vriſin.³ *Max verberatum iri*, Vriſin.⁴ Sic Voſſ. *Verberandum eſſe*, Nouv. Meth.

PARTICIPIA.

Praefens et imperfectum.

M. ὁ τυπλόμεν-ος, τοῦ τυπλόμεν-ου ;	} qui verberatur
F. ἡ τυπλόμεν-η, τῆς τυπλ-ομένης ;	
N. τὸ τυπλόμεν-ον, τοῦ τυπλόμεν-ου.	

Perfectum et plusquam perfectum.

M. ὁ τετυμμέν-ος, τοῦ τετυμμέν-ου ;	} verberatus.
F. ἡ τετυμμέν-η, τῆς τετυμμένης ;	
N. τὸ τετυμμέν-ον, τοῦ τετυμμέν-ου.	

Paulò post futurum.

M. ὁ τετυφόμεν-ος, τοῦ τετυφόμεν-ου ;	} qui mox verberabitur ² .
F. ἡ τετυφόμεν-η, τῆς τετυφόμενης ;	
N. τὸ τετυφόμεν-ον, τοῦ τετυφόμεν-ου.	

Indefinitum primum.

M. ὁ τυφθ-εῖς, τοῦ τυφθ-ένλος ;	} verberatus.
F. ἡ τυφθ-εῖσα, τῆς τυφθ-είσης ;	
N. τὸ τυφθ-έν, τοῦ τυφθ-ένλος.	

Futurum primum.

M. ὁ τυφθησόμεν-ος, τοῦ τυφθησομέν-ου ;	} verberandus.
F. ἡ τυφθησομένη, τῆς τυφθησομένης ;	
N. τὸ τυφθησόμεν-ον, τοῦ τυφθησομέν-ου.	

Indefinitum secundum.

M. ὁ τυπ-εῖς, τοῦ τυπ-ένλος ;	} verberatus.
F. ἡ τυπ-εῖσα, τῆς τυπ-είσης ;	
N. τὸ τυπ-έν, τοῦ τυπ-ένλος.	

Futurum secundum.

M. ὁ τυπησόμεν-ος, τοῦ τυπησομέν-ου ;	} verberandus.
F. ἡ τυπησομένη, τῆς τυπησομένης ;	
N. τὸ τυπησόμεν-ον, τοῦ τυπησομέν-ου.	

¹ Vel verberabatur, Gretser. et alii.² Qui mox verberatus erit, Vrsin.

Prima conjugatio.				
	Indicat.	Imperat.	Optat.	Subjunct.
Praef.	τύπτει-ομαι	τύπτει-ου,	τύπτει-οίμην,	τύπτει-ωμαι,
Imperf.	ἐτύπτε-ομαι			
Perf.	τέτυκ-μαι	τέτυκ-ο,	τέτυκ-μμένος ^{ειν} ,	τέτυκ-μμένος ^ω ,
Plusq. p.	ἔτετυκ-μαι			
Paul. p.f.	τέτυκ-μαι			
Indef. I.	ἐτύπτε-ομαι	τύπτει-ητι,	τύπτει-οίμην,	τύπτει-ω,
Fut. I.	ἐτύπτε-ομαι			
Indef. 2.	ἐτύπτε-ομαι	τύπτει-ητι,	τύπτει-οίμην,	τύπτει-ω,
Fut. 2.	ἐτύπτε-ομαι			

Secunda conjugatio.				
	Indicat.	Imperat.	Optat.	Subjunct.
Praef.	λείπει-ομαι	λείπει-ου,	λείπει-οίμην,	λείπει-ωμαι,
Imperf.	ἐλείπε-ομαι			
Perf.	ἔλεπε-μαι	ἔλεπε-ξο,	ἔλεπε-μμένος ^{ειν} ,	ἔλεπε-μμένος ^ω ,
Plusq. p.	ἔλεπε-μαι			
Paul. p.f.	ἔλεπε-μαι			
Indef. I.	ἐλείπε-ομαι	λείπει-ητι,	λείπει-οίμην,	λείπει-ω,
Fut. I.	ἐλείπε-ομαι			
Indef. 2.	ἐλείπε-ομαι	λείπει-ητι,	λείπει-οίμην,	λείπει-ω,
2.Fut.	ἐλείπε-ομαι			

Tertia

Tertia conjugatio.

	Indicat.	Imperat.	Optat.	Subjunct.	Infinit.	Particip.
Praef.	κειθ-ομαι	κειθ-ου,	κειθ-ειμην,	σειθ-ωμαι,	κειθ-εσθαι,	κειθόμεν-ος.
Imperf.	ἐκειθ-όμην,	ἐπει-σας,	ἐπει-σμένος είην.	επει-σμένους ω,	επει-σθαι,	επεισμέν-ος.
Perf.	ἐπει-σμαι,					
Plusq. p.	ἐπει-σμαι,					
Paul. p. f.	ἐπει-σ-ομαι,	ἐπει-σθ-ηι,	ἐπει-σ-ειμην,	πει-σθ-ῃ,	ἐπει-σ-εσθαι,	ἐπεισόμεν-ος.
Indef. 1.	ἐπει-σ-ην,	ἐπει-σθ-ηι,	ἐπει-σθ-ειν,	πει-σθ-ῃ,	ἐπει-σθ-ῆναι.	ἐπει-σθ-εις.
Fut. 1.	ἐπει-σ-ομαι,	ἐπει-σθ-ηι,	ἐπει-σθ-ειν,	ἐπει-σθ-ῃ,	ἐπει-σθ-ῆσθαι,	ἐπεισθισμέν-ος.
Indef. 2.	ἐπει-σ-ην,		ἐπει-σθ-ειν,		ἐπει-σθ-ῆναι,	ἐπει-σθ-εις.
Fut. 2.	ἐπει-σ-ομαι,		ἐπει-σθ-ειν,		ἐπει-σθ-ῆσθαι,	ἐπεισόμεν-ος.

Quarta conjugatio.

	Indicat.	Imperat.	Optat.	Subjunct.	Infinit.	Particip.
Praef.	φράζ-ομαι,	φράζ-ου,	φράζ-οίμην,	φράζ-ωμαι,	φράζ-εσθαι,	φράζόμεν-ος.
Imperf.	ἐφράζ-όμην,	ἐφρα-σας,	ἐφρα-σμένος είην.	ἐφρα-σμένους ω,	ἐφρα-σθαι,	ἐφρασμέν-ος.
Perf.	ἐφρα-σμαι,					
Plusq. p.	ἐφρα-σμαι,					
Paul. p. f.	ἐφράσ-ομαι,	ἐφράσθ-ηι,	ἐφράσθ-οίμην,	φρασθ-ῃ,	ἐφράσθ-εσθαι,	ἐφρασόμεν-ος.
Indef. 1.	ἐφρασθ-ην,	ἐφράσθ-ηι,	ἐφρασθ-ειν,	φρασθ-ῃ,	ἐφρασθ-ῆναι,	ἐφρασθ-εις.
Fut. 1.	ἐφρασθ-ομαι,	ἐφραδ-ηι,	ἐφρασθ-ειν,	ἐφραδ-ῃ,	ἐφραδ-ῆσθαι,	ἐφρασθισμέν-ος.
Indef. 2.	ἐφραδ-ην,		ἐφραδ-ειν,		ἐφραδ-ῆναι,	ἐφραδ-εις.
Fut. 2.	ἐφραδ-ομαι,		ἐφραδ-ειν,		ἐφραδ-ῆσθαι,	ἐφρασόμεν-ος.

Indicat. Imperat. Subjunct. Optat. Infinit. Particip.

	Indicat.	Imperat.	Optat.	Subjunct.	Infinit.	Particip.
Praef.	σπεῖρ-ομαι	σπεῖρ-ου,	σπερ-οίμην,	σπεῖρ-ωμαι,	σπεῖρ-εσθαι,	σπειρόμεν-ος.
Imperf.	ἔσπειρ-οίμην,	ἔσπαρ-σο,	ἔσπαρ-μένοσ' εἶν,	ἔσπαρ-μένω,	ἔσπαρ-θαι,	ἔσπαρμέν-ος.
Perf.	ἔσπαρ-μαι,		ἔσπαρσ-οίμην,	σπαρθ-ῶ,	ἔσπαρσ-εσθαι,	ἔσπαρσόμεν-ος.
Plusq.	ἔσπαρ-μην,		σπαρθ-εἶν,		σπαρθῆ-ναι,	σπαρθ-είς.
Paul.p.f.	ἔσπαρσ-ομαι,	σπάρθ-ητι,	σπαρθησ-οίμην,		σπαρθῆσ-εσθαι,	σπαρθησόμεν-ος.
Indef. 1.	ἔσπαρθ-ην,	σπάρ-ητι,	σπαρ-εἶν,	σπαρ-ῶ,	σπαρ-ῆναι,	σπαρ-είς.
Fut. 1.	σπαρθῆσ-ομαι,		σπαρθησ-οίμην,		σπαρθησ-εσθαι,	σπαρθησόμεν-ος.
Indef. 2.	ἔσπαρ-ην,		σπαρ-εἶν,		σπαρ-ῆναι,	σπαρ-είς.
Fut. 2.	σπαρθησ-ομαι.		σπαρθησ-οίμην.		σπαρθησ-εσθαι,	σπαρθησόμεν-ος.

¶

Sexta conjugatio.

	Indicat.	Imperat.	Optat.	Subjunct.	Infinit.	Particip.
Praef.	ἀκού-ομαι	ἀκού-ου,	ἀκου-οίμην,	ἀκού-ωμαι,	ἀκού-εσθαι,	ἀκούόμεν-ος.
Imperf.	ἤκου-οίμην	ἤκου-σο,	ἤκου-σμένοσ' εἶν,	ἤκου-σμένω,	ἤκου-σθαι,	ἤκουσμέν-ος.
Perf.	ἤκου-σμαι,		ἤκουσ-οίμην,	ἤκουσθ-ῶ,	ἤκουσθ-εσθαι,	ἤκουσόμεν-ος.
Plusq.	ἤκου-σμην,		ἤκουσθ-εἶν,		ἤκουσθῆ-ναι,	ἤκουσθ-είς.
Paul.p.f.	ἤκουσ-ομαι,	ἤκουσθ-ητι,	ἤκουσθησ-οίμην,		ἤκουσθῆσ-εσθαι,	ἤκουσθησόμεν-ος.
Indef. 1.	ἤκουσθ-ην,	ἤκού-ητι,	ἤκουσθησ-οίμην,	ἤκού-ῶ,	ἤκού-ῆναι,	ἤκού-είς.
Fut. 1.	ἤκουσθῆσ-ομαι,		ἤκουσθησ-οίμην,		ἤκού-ῆναι,	ἤκούσόμεν-ος.
Indef. 2.	ἤκού-ην,		ἤκού-εἶν,		ἤκού-ῆναι,	ἤκού-είς.
Fut. 2.	ἤκουσθ-ομαι,		ἤκουσθ-οίμην,		ἤκούσθ-εσθαι,	ἤκουσόμεν-ος.

Temporum

NOVEM sunt tempora in voce passivā¹, quorum tria ab activā ducuntur; praesens, perfectum, indefinitum secundum.

Praesens.

PRAESENS formatur a prima persona singulari praesentis activi, mutando ω in ομαι: ut, τύπτω τύπτομαι.

Imperfectum.

IMPERFECTVM formatur a prima persona singulari praesentis, mutando μαι in μιν, et praeponendo augmentum: ut, τύπτομαι, ἐτύπτόμην.

Perfectum.

PERFECTVM formatur a prima persona singulari perfecti activi, mutando in conjugatione

Prima φα { purum in μμαι: ut, τέτυφα, τέτυμμαι.
impurum in μμαι: ut, τέτερφα, τέτερμαι.

Secunda χα in γμαι: ut, λέλεχα, λέλεγμαι.

Tertia κα in σμαι: ut, πέπεικα, πέπεισμαι.

Quarta κα { in σμαι: ut, πέφρακα, πέφρασμαι.
χα { in γμαι: ut, ὤρυχα, ὤρυγμαι.

Quinta κα in μμαι: ut, ἔφαλκα, ἔφαλμαι.

Sexta κα { in σμαι, si vocalis natura brevis vel anceps
praecedat: ut, κέχρικα, κέχρισμαι, a χρι
ungo.

{ in μμαι, si vocalis longa vel diphthongus
praecedat: ut, λέλouκα, λέλouμαι, a λου
lauo².

Disyllaba primae conjugationis, quae in penultima habent τρε, mutant ε in α in penultima perfecti passivi ut, τέτερφα, τέτραμμαι a τρέφω verto. Sic τρέφω nutrit et στρέφω verto.

¹ Vide supra, pag. 41.

² Quae de sexta conjugatione hic dicuntur, spectant etiam ad verba contracta, quae ex illa oriuntur, ut postea ostendetur.

Quaedam secundae conjugationis ex *ευ* abjiciunt *ε* : ut, *πέφευχα, πέφυγμαι, α φεύγω fugio*. Sic *τέτυχα, τέτυγμαι, α τεύχο fabricor*.

Quaedam verba sextae conjugationis formant perfectum in *μαι*, cum penultima perfecti activi sit brevis vel anceps : ut, *ἤροκα, ἤρομαι, ab ἄρώω aro*. Sic *δέω ligo, ῥάω facio, δύν induo, ἰδρύω colloco, κονιάω pulvere inspergo, ῥύν solvo, ὀνόω vitupero, ὀράω video, πειράω tento, τίω honoro*; *θεάομαι video, ἰάομαι sano*.

Nonnulla etiam in *σμαι*, cum penultima praeteriti activi sit longa : ut, *ἤκουκα, ἤκουσμαι, ab ἀκούω audio*. Sic *κράω frango, κελεύω jubeo, κναιώ rado, κρούω pulso, λεύω ludo, παίω percutio, πλῑάω impingo, ραίω pessundo, σείω moveo, χῶω aggerem duco*.

Quaedam *σ* modo assumunt, modo abjiciunt : ut, *κέκλεικα, κέκλεισμαι et κέκλειμαι, α κλείω cludo*. Sic *κοποῶω imputo, κρούω pulso, πάω possideo*.

In verbis quintae conjugationis in *νω* Attici formant perfectum passivum per *σμαι* : ut, *πέφαγκα, πέφασμαι, το πέφαμμι* '. Sic *μνῑίνω foedo, μολύνω inquino*.

Cum tertia singularis perfecti definit in *ται* impurum, tertia pluralis per participium et *εἰσι* in modo indicativo, *σαν* in optativo, et in subjunctivo *ωσι* effertur : ut, *τέπται, τελευμμένοι εἰσι, εἶησαν, et ᾧσι*. Sin definit in *ται* purum, secundae et tertiae duali *σ* interferitur ; et tertia pluralis fit interponendo *ν* ante *ται* : ut, *τέτισσον, τέτισται, τέτινται, α τέτιται*.

Obs. Ionēs formant tertiam pluralem a tertia singulari perfecto et plusquam perfecto, interferendo *α* ante *ται* : ut, *ἔφαλται ἐφάλαται, ἔφαλτο ἐφάλατο*. Verum tenuis praecedat, vertitur in suam aspiratam, et *σ* in aliquando in *δ* : ut, *τέτυπται τετύφαται, ἐτέτυπτο ἐτέφατο; πέπεισται πεπεῖδαται, ἐπέπειστο ἐπεπεῖδατο; ἔσκεινται ἔσκεινᾶδαται, ἐσκειῖαστο ἐσκεινᾶδατο*. Si vocalis longa

Vid. supra, p. 2. not. 8.

vel diphthongus praecedat, plerumque oorripitur : ut *τέθειται* *τέθειται*, *ἐτέθειλο* *ἐτέθειλο*, a *τιθεμαι* *ponor*.

Plusquam perfectum.

PLVSQVAM perfectum formatur a prima persona singulari perfecti, mutando *μαι* in *μην*, et praefigendo augmentum *ε*, si verbum incipiat a consonante : ut, *τέλυμαι* *ἔτελύμην*.

Personae plusquam perfecti formantur eadem ratione ac personae perfecti, ἥσαν tantum in modo indicativo pro *εἰσὶ* adjecto : ut, *ἔτέτυπτο*, *τελυμμένοι* ἥσαν.

Paulo post futurum.

PAVLO post futurum formatur a secunda persona singulari perfecti, *οι* inserto ante *αι* : ut, *τέλυσαι*, *τέλυσομαι*.

Indefinitum primum.

INDEFINITVM primum formatur a tertia persona singulari perfecti, mutando *ται* in *θην*, et tenues in aspiratas ; et detrahendo literam geminationis : ut, *τέλυται* *ἐτίφθην*.

Variant autem his modis, quae sequuntur :

Assumunt *σ* ante *θην*, { *ἐμνήσθην* recordatus sum, a *μνήσθαι*.
ἐπρώσθην convalesci, ab *ἐπρωσθαι*.
 Abjicit *σ* ante *θην*, { *ἑσώθην* servatus sum, a *σέσωσθαι*.
 Mutant *ν* in *ε*, { *εὗρέθην* inventus sum, ab *εὕρηται*.
 { *ἤρεθην* sublatus sum, ab *ἤρηται*.
 { *ἑσχέθην* habitus sum, ab *ἑσχῆται*.

Verba, quae in perfecto verterant *ε* in *α*, hic revertuntur : ut, *ἑστράμμαι*, *ἑστρέφθην*, a *στρέφω* *verto*.

Futurum primum.

FUTVRVM primum formatur a prima persona singulari indefiniti primi, mutando *ν* in *σομαι*, et abjiciendū augmentum : ut, *ἐτύφθην*, *τυφθήσομαι*.

Indefinitum secundum.

INDEFINITVM secundum formatur a prima persona

regulari indefiniti secundi activi, mutando *ov* in *ην* : ut, *τυπών, ἐτύπην*.

Futurum secundum.

FUTURVM secundum formatur a prima persona singulari indefiniti secundi, mutando *v* in *σμαι*, et abjiciendo augmentum : ut, *ἐτύπην, τυπήσμαι*.

RELIQVI modi formantur ab indicativo, et temporibus suis temporibus, ut in voce activa.

Vox media.

VERBVM medium dicitur, quia mediam inflexionem et mediam significationem, partim passivam, partim activam habet.

Activam habet terminationem in perfecto et plusquamperfecto, in reliquis temporibus passivam.

Media autem verba non ita vocantur ratione significationis, quasi ubivis activè vel passivè pro arbitrio accipiunt, ut communia apud Latinos ; sed quòd saltem nonnulla, et in quibusdam temporibus, utramque significationem habent : ut, *ἄγωμαι* *duco*, et *ducor*.

Activa significatio tribuenda est, ut aliqui volunt, in aeteriis, indefinitis, et futuris ; et activè sunt interpretanda, nisi figurata locutio aliud suadeat, aut per passionem significant : ut, *μέμνηνα* *insanivi*, *αἰμαίνω* ; *σύντα* *computrui*, *αὐσπώ* ; *τέτρηκα* *contabui*, *αὐτήω* ; et similia.

Ita Grevsius et alii. Plurima autem hoc genus verba, in nonnullis saltem temporibus, neque activam, neque passivam, significationem propriè sic dictam sortiri ; sed actionem in agentem reflexam denotare, sicut Kusterus. Sic *ἐπειγέιν* alium *urgere* significat ; *ἐπειγασθαι* *urgere se* ; *κτελέειν* *tondere alium*, *κτελεσθαι* *seipsum tondere* ; *μίσθωται* *locare* ; *μισθώσασθαι* *conducere*, hoc est, *facere sibi locari*. Nec Latinis verba reciproca vocantur.

Conjugationes verborum graecionorum vocis mediae per tempora et modos.

Prima conjugatio.					
	Indicat.	Imperat.	Optat.	Subjunct.	Infin.
Praef.	τύπτ-ομαι,	τύπτ-ου,	τύπτ-οίμην,	τύπτ-ωμαι,	τύπτ-εσθαι,
Imperf.	ἐτύπτ-ομην,				
Fut. 1.	τύψ-ομαι,	τύψ-αι,	τύψ-οίμην,	τύψ-ωμαι,	τύψ-εσθαι,
Indef. 1.	ἐτύψ-οίμην,				
Perf.	τέτυπ-α,	τέτυπ-ε,	τέτυπ-οίμι,	τέλυπ-ω,	τέλυπ-έναι,
Plusq. p.	ἐτέλυπ-ειν,				
Indef. 2.	ἐτύπ-οίμην,	τύπ-ού,	τύπ-οίμην,	τύπ-ωμαι,	τύπ-εσθαι,
Fut. 2.	τύπ-οῦμαι,				τύπ-εῖσθαι,
					τύπ-οίμεν-ος.
					τύψ-οίμεν-ος.
					τύψ-οίμεν-ος.
					τέλυπ-ώς.
					τύπ-οίμεν-ος.
					τύπ-οίμεν-ος.

Secunda conjugatio.					
	Indicat.	Imperat.	Optat.	Subjunct.	Infin.
Praef.	λέγ-ομαι,	λέγ-ου,	λέγ-οίμην,	λέγ-ωμαι,	λέγ-εσθαι,
Imperf.	ἐλέγ-ομην,				
Fut. 1.	λέξ-ομαι,	λέξ-αι,	λέξ-οίμην,	λέξ-ωμαι,	λέξ-εσθαι,
Indef. 1.	ἐλέξ-οίμην,				
Perf.	λέλογ-α,	λέλογ-ε,	λέλογ-οίμι,	λέλογ-ω,	λέλογ-έναι,
Plusq. p.	ἐλέλογ-ειν,				
Indef. 2.	ἐλέγ-οίμην,	λέγ-ού,	λέγ-οίμην,	λέγ-ωμαι,	λέγ-εσθαι,
Fut. 2.	λέγ-οῦμαι,				λέγ-εῖσθαι,
					λέγ-οίμεν-ος.
					λέξ-οίμεν-ος.
					λέξ-οίμεν-ος.
					λέλογ-ώς.
					λέγ-οίμεν-ος.
					λέγ-οίμεν-ος.

Tertia conjugatio.

Quinta conjugatio.

	Indicat.	Inperat.	Optat.	Subjunct.	Infin.	Particip.
1. praes.	παιρ-ομαι,	παιρ-ου,	παιρ-οιμην,	παιρ-ωμαι,	παιρ-εσθαι,	παιρόμενος.
1. imperf.	ἐσπαιρ-ομην					σπαιρόμενος.
2. fut. 1.	παιρ-ομαι,	παιρ-αι,	παιρ-αιμην,	παιρ-ωμαι,	παιρ-εσθαι,	σπαιρόμενος.
2. indef. 1.	ἐσπαιρ-ομαι,					σπαιρόμενος.
3. perf.	ἐσπαρ-α,	ἐσπαρ-ε,	ἐσπαρ-οιμι,	ἐσπαρ-ω,	ἐσπαρ-έναι,	ἐσπαρ-ώς.
4. plusq. p.	ἐσπαρ-ειν,					
5. indef. 2.	ἐσπαρ-ομην,	σπαρ-ού,	σπαρ-οιμην,	σπαρ-ωμαι,	σπαρ-εσθαι,	σπαρόμενος.
6. fut. 2.	σπαρ-ομαι,		σπαρ-οιμην,		σπαρ-εσθαι,	σπαρόμενος.

Sexta conjugatio.

	Indicat.	Imperat.	Optat.	Subjunct.	Infin.	Particip.
Praes.	ἀκού-ομαι,	ἀκού-ου,	ἀκού-οιμην,	ἀκού-ωμαι,	ἀκού-εσθαι,	ἀκούόμενος.
1. imperf.	ἠκού-ομην,					ἀκούόμενος.
2. fut. 1.	ἀκούσ-ομαι,	ἀκούσ-αι,	ἀκούσ-οιμην,	ἀκούσ-ωμαι,	ἀκούσ-εσθαι,	ἀκούσόμενος.
2. indef. 1.	ἠκούσ-ομαι,					ἀκούσόμενος.
3. perf.	ἠκού-α,	ἠκού-ε,	ἠκού-οιμι,	ἠκού-ω,	ἠκού-έναι,	ἠκού-ώς.
4. plusq. p.	ἠκού-ειν,					
5. indef. 2.	ἠκού-ομην,	ἀκού-ού,	ἀκού-οιμην,	ἀκού-ωμαι,	ἀκού-εσθαι,	ἀκούόμενος.
6. fut. 2.	ἀκού-ομαι,		ἀκού-οιμην,		ἀκού-εσθαι,	ἀκούόμενος.

Temporum formatio.

PRAESENS idem est cum praesenti passivo : ut, τύ-
μαι.

IMPERFECTVM idem est cum imperfecto passivo : ut,
τυπύομην.

Futurum primum.

FUTVRVM primum formatur a prima persona singu-
ari futuri primi activi, vertendo ω in ομαι : ut, τύψω,
ψομαι.

Sed in quinta conjugatione ω circumflexum vertitur in
ουαι : ut, ψαλῶ, ψαλούμαι : ad formam scilicet futuri
secundi in caeteris conjugationibus.

Indefinitum primum.

INDEFINITVM primum formatur a prima persona sin-
gulari indefiniti primi activi, addendo μην : ut, ἔτυψα,
τυψάμην.

Indic. Sing. ἔτυψ-άμην, ἐτύψω, ἐτύψ-αιό : Dual. ἐτυψ-
άμεθον, ἐτύψ-ασθον, ἐτυψ-άσθην : Plur. ἐτυψ-άμεθα,
ἐτύψ-ασθε, ἐτύψ-ανίο.

Imper. Sing. τύψ-αι, τυψ-άσθω : Dual. τύψ-ασθον,
τυψ-άσθων : Plur. τύψ-ασθε, τυψ-άσθωσαν.

Optat. Sing. τυψ-αίμην, τύψ-αιο, τύψ-αίο : Dual. τυψ-
αίμεθον, τύψ-αισθον, τυψ-αίσθην : Plur. τυψ-αίμεθα,
τυψ-αίσθε, τυψ-αινίο.

Subjunctivus, infinitivus, et participium petantur ex
bula praecedenti.

Perfectum.

PERFECTVM formatur a prima persona singulari per-
fecti activi, assumendo characteristicam indefiniti se-
cundi pro sua : ut, τέτυφα, τέτυπα.

Penultima hujus temporis plerumque est eadem cum
ultima perfecti activi.

Sed in penultima praesentis activi

mutatur in $\left\{ \begin{matrix} \eta \\ \eta \\ \omega \end{matrix} \right\}$ ut, $\left\{ \begin{matrix} \delta \acute{\alpha}\lambda\lambda\omega \text{ germino, } \tau \acute{\epsilon}\theta\eta\lambda\alpha. \\ \phi \acute{\alpha}\iota\nu\omega \text{ appareo, } \pi \acute{\epsilon}\phi\eta\gamma\alpha. \\ \pi \acute{\epsilon}\iota\theta\omega \text{ suadeo, } \pi \acute{\epsilon}\pi\omega\iota\delta\alpha. \end{matrix} \right.$
Disyllaba,

Disyllaba, quae habent ϵ in penultima futuri primi activi, mutant ϵ in ω , in penultima perfecti medii: ut λέγω, λέξω, λέλογα; et σπείρω, σπερῶ, ἔσπορα.

Verba exeuntia in ω purum abjiciunt tantum κ : ut λελυκα, λέλυα, α λύω λύω.

Perfecta activa in $\eta\kappa\alpha$ abjiciunt $\eta\kappa$: ut, τετέμηκα, τέτμημα, α τέμνω.

Plusquam perfectum.

PLVSQVAM perfectum formatur a prima persona singulari perfecti, mutando α in $\epsilon\iota\nu$, et praeponendo augmentum ϵ , si verbum incipiat a consonante: ut, τέτυπα ἔτετύπειν: ut in voce activa.

Indefinitum secundum.

INDEFINITVM secundum formatur a prima persona singulari indefiniti secundi activi, mutando $\omega\nu$ in $\acute{\omega}\mu\eta\nu$: ut, ἔτυπόν, ἔτυπόμην.

Imper. Sing. τυπ-οῦ, τυπ-έσθω: Dual. τύπ-εσθον, τυπ-έσθων: Plur. τύπ-εσθε, τυπ-έσθωσαν¹.

Futurum secundum.

FUTVRVM secundum formatur a prima persona singulari futuri secundi activi, mutando $\acute{\omega}$ circumflexum in $\acute{\omega}\mu\alpha\iota$: ut, τυπῶ, τυποῦμαι.

Indic. Sing. τυπ-οῦμαι, τυπῇ, τυπ-εῖται: Dual. τυπ-οῦμεθον, τυπ-εῖσθον, τυπ-εῖσθον: Plur. τυπ-οῦμεθα, τυπ-εῖσθε, τυπ-οῦνται.

Optat. Sing. τυπ-οίμην, τυπ-οῖο, τυπ-οῖτο: Dual. τυπ-οῖμεθον, τυπ-οῖσθον, τυπ-οῖσθην: Plur. τυπ-οῖμεθα, τυπ-οῖσθε, τυπ-οῖντο.

Infinitivus, et participium, ut in tabula praecedenti.

In quinta conjugatione futurum secundum idem est ac primum, si ita sit in voce activa: ut, ψαλῶ, ψαλοῦμαι.

Sed tria haec ἔδω edo, πῖω bibo, et φάγω edo, futurum secundum non circumflectunt: ut, ἔδομαι, ἔδεσθαι, ἔδεισθαι infinitivo ἔδεσθαι: pro ἔδοῦμαι, ἔδῃ, ἔδειται; ἔδεισθαι. Sic reliqua.

¹ Inflectitur hic modus imperativus, ne in accentu peccent tyrones.

² Alioquin discrepant: ut, σπείρω, futuro primo σπερῶ, σπερούμαι secundo σπαρῶ, σπαρούμαι.

Comparatio verbi gravitoni primae conjugationis per similia tempora et modos trium vocum.

Modus indicativus.

	Activa.	Passiva.	Media.
raef.	τύπω,	τύπλομαι,	τύπλομαι verberor.
mp.	ἐτύπων,	ἐτυπλόμην,	ἐτυπλόμην verberabar.
ut. 1.	τύψω,	τυφθήσομαι,	τύψομαι verberabo.
ndef. 1.	ἐτύψα,	ἐτύφθην,	ἐτυψάμην verberavi.
perf.	τέτυφα,	τέτυμμαι,	τέτυπα verberavi.
plufq. p.	ἐτέλυφειν,	ἐτετύμμην,	ἐτέλυπτεν verberaveram.
au. p. f.	τέτυφομαι,	τέτύφομαι,	
ndef. 2.	ἐτυπον,	ἐτύπην,	ἐτυπόμην verberavi.
ut. 2.	τυπῶ,	τυπήσομαι,	τυπούμαι verberabo.

Imperativus.

r. et Im.	τύπε,	τύπλου,	τύπλου verberare.
ndef. 1.	τύπον,	τύφθῃ,	τύψαι verberato tu.
. et P. p.	τέτυφε,	τέτυφο,	τέτυπε verberaveris ¹ .
ndef. 2.	τύπε,	τύπηδι,	τυποῦ verberato tu.

Optativus.

r. et Im.	τύπλοισι,	τυπλοίμην,	τυπλοίμην verberer ² .
ut. 1.	τύψοισι,	τυφθισοίμην,	τυψοίμην verberem ³ .
ndef. 1.	τύψαιμι,	τυφθείην,	τυψαίμην verberaverim.
. et P. p.	τέτυφοισι,	τετυμμένος εἶην,	τέτυποισι verberaverim ⁴ .
au. p. f.	τέτυφοίμην,	τετυψοίμην,	
ndef. 2.	τύποιμι,	τυπεῖην,	τυποίμην verberaverim.
ut. 2.	τυποῖμι,	τυπησοίμην,	τυποίμην verberem ³ .

¹ Ita Gretser. Fac verberaveris, Vrsin. ² Vel verberarer. ³ Vel verberaturus sim, Vrsin. ⁴ Vel verberaviffem.

Subjunt-

Subjunctivus.

	Activa.	Passiva.	Media.
Pr. et Im.	τύπω,	τύπωμαι,	τύπωμαι verberer ¹ .
Indef. 1.	τύψω,	τυφθῶ,	τύψωμαι verberaverim ² .
P. et P. p.	τετύφω,	τελυμμένος ὦ,	τελύπω verberaverim ³ .
Indef. 2.	τύπω,	τυπῶ,	τύπωμαι verberaverim ⁴ .

Infinitivus.

Pr. et Im.	τύπλειν,	τύπλεσθαι,	τύπλεσθαι verberari.
Fut. 1.	τύψειν,	τυφθήσεσθαι,	τύψεσθαι verberaturum esse.
Indef. 1.	τύψαι,	τυφθῆναι,	τύψασθαι verberavisse.
P. et P. p.	τελυφέναι,	τελύφθαι,	τελυπέναι verberavisse.
Pau. p. f.		τελύψεσθαι,	
Indef. 2.	τυπεῖν,	τυπήναι,	τυπέσθαι verberavisse.
Fut. 2.	τυπεῖν,	τυπήσεσθαι,	τυπεῖσθαι verberaturum esse.

Participium.

Pr. et Im.	τύπων,	τυπλόμενος,	τυπλόμενος verberatus.
Fut. 1.	τιψ-ων,	τυφθισόμενος,	τυφόμενος verberaturus.
Indef. 1.	τύψας,	τυφθεῖς,	τυψάμενος qui verberavit.
P. et P. p.	τετυφώς,	τελυμμένος,	τελυπώς qui verberavit ⁵ .
Pau. p. f.		τελυψόμενος,	
Indef. 2.	τυπὼν,	τυπεῖς,	τυπόμενος qui verberavit.
Fut. 2.	τυπῶν,	τυπησόμενος,	τυπεύμενος verberaturus.

Verbum deponens.

SUNT etiam verba quaedam gravitona, quae activè ferè significant, sed in passiva et media voce tantum inflectuntur : ut, δέχομαι capio.

¹ Vel verberarer.
⁴ Vel verberavero.

² Vel verberavero.
⁵ Vel verberaverat.

³ Vel verberavissim.

Conjugatio verbi deponentis per tempora et modos.

Præfens.	Indic.	Imper.	Optat.	Subjun.	Infin.	Partic.
Im. erect.	δέχ-ομαι,	δέχ-ου,	δέχ-οίμην,	δέχ-ωμαι,	δέχ-εσθαι,	δέχόμεν-ος.
Fut. i. med.	ἐδέχ-ομαι,				δέξ-εσθαι,	δέξόμεν-ος.
Ind. i. med.	δέξ-ομαι,	δέξ-αι,	δέξ-οίμην,	δέξ-ωμαι,	δέξ-ασθαι,	δέξάμεν-ος.
Perf. pas.	ἐδέξ-μαι,	δέδε-ξο,	δέδε-γμένος	δέδε-γμένος	δέδε-χθαι,	δέδεγμέν-ος.
Pl. per. pas.	ἐδέδε-γμαι,		είην,	ω,	δέδε-χθαι,	δέδεγόμεν-ος.
P. p. futur.	δέδεξ-ομαι,	δέδεξ-ητι,	δέδεξ-οίμην,	δέδεξ-ω,	δέδεξ-εσθαι,	δέδεξεί-
Ind. i. pas.	ἐδέξθ-ην,		δέξθ-είην,	δέξθ-ω,	δέξθ-ήναι,	δέξθ-είς.
Fut. i. pas.	δέξθ-ομαι,		δέξθ-οίμην,		δέξθ-ήσ-εσθαι,	δέξθ-ήσόμεν-ος.

VERBA quaelibet gravitona ratione temporum præcipuorum sic conjugentur.

Activum Præf.	τύπω,	Futur. i.	τύψω,	Perfect.	τέτυπα.
Passivum,	τύπσομαι,	Perfect.	τέτυμμαι,	Indef. 2.	εἰπην.
Medium,	τύπσομαι,	Futur. i.	τύψομαι,	Perfect.	τέτυπα.
Deponens,	δέχομαι,	Futur. i.	δέξομαι,	Perfect.	δέδεγμαι ³ .

¹ Horum aliquot inter *anomala* posita occurrunt. Catalogum autem satis amplum seorsum dedit *Ursinus*, ut nuper etiam *Alex. Gabr. de Wainyn Hulewicz*.

² Per pauca habent indefinitum secundum medium: ut, *πρώσομαι σίσις*, *ἐπυθόμαι*.

³ Ex tribus his temporibus reliqua omnia, utpote cognata, facile deduci possunt.

VERBA

VERBA CONTRACTA¹.

VERBA contracta oriuntur e verbis sextae conjugationis in *άω, έω, όω* ; unde tres habent conjugationes.

Characteristicae in conjugatione

	Praesf.	Futur.	Perfect.
Prim.	<i>άω, τιμάω</i>	<i>ήσω, τιμήσω</i>	<i>ηκα, τελίμηκα, honoro.</i>
Secun.	<i>έω, φιλέω</i>	<i>ήσω, φιλήσω</i>	<i>ηκα, πεφίληκα, amo.²</i>
Tert.	<i>όω, χρυσόω</i>	<i>ώσω, χρυσώσω</i>	<i>ωκα, κεχρύσωκα, deauro.</i>

FIT autem contractio tantum in praesenti et imperfecto ; idque per omnes modos et participia, ad hunc modum³.

In prima conjugatione.

Si *ο* vel *ω*, *οι* vel *ου*, sequitur *α*, fit contractio in *ω*.

In caeteris fit contractio in *α*.

In secunda conjugatione.

Duplex *εε* contrahitur in *ει*, sed *εο* in *ου*.

In caeteris contractio fit tollendo *ε*.

In tertia conjugatione.

Si *ε* vel *ο* vel *ου* sequitur *ο*, fit contractio in *ου*.

Si *η* vel *ω* sequitur *ο*, fit contractio in *ω*.

In caeteris fit contractio in *οι* : nisi in infinitivo activo, qui contrahitur in *ούν* ; ut, *χρυσόειν, χρυσούν*⁴.

RELIQUA tempora sequuntur naturam gravitonorum, unde proveniunt.

¹ Vt e quinta declinatione substantivorum simplicium fiunt nomina contracta : sic e verbis gravitonis sextae conjugationis fiunt verba contracta, quae et *circumflexa* vocantur ; quod duabus syllabis, quarum prior acuebatur, in unam contractis, accentum habent circumflexum : ut, *τιμάω, τιμῶ*.

² Verbis *βοάω* clamo, et *ποιέω* facio, quae priores hic adducunt editiones, desunt indefinitum et futurum secundum, et perfectum medium.

³ Forma contracta usitatior est, quam non contracta.

⁴ Quid de vocalibus *α, η, ω*, post contractionem in eas factam subiecipto supra pag. 41. dictum fuit, hic locum habere observetur.

Modus indicativus.

	Sing.	Dual.	Plural.
Pr.	1. τιμ-άω ᾧ, 2. φιλ-έω ᾧ, 3. χρυσ-άω ᾧ,	{ <div> ἀε ᾧ ἔε εἰ ὅε οὔ </div> } { <div> τόν, ἑόν ὅον </div> } { <div> ἀε ᾧ ἔε εἰ ὅε οὔ </div> } { <div> τε, ἑόν ὅον </div> } σι.	{ <div> ἀε ᾧ ἔε εἰ ὅε οὔ </div> } { <div> μεν, ἑόν ὅον </div> } { <div> ἀε ᾧ ἔε εἰ ὅε οὔ </div> } { <div> τε, ἑόν ὅον </div> } σι.
Im.	1. ἐτίμ-αον ᾧν, 2. ἐφιλ-έον ουν, 3. ἐχρυσ-άον ουν,	{ <div> ἀε ᾧ ἔε εἰ ὅε οὔ </div> } { <div> τόν, ἑόν ὅον </div> } { <div> ἀε ᾧ ἔε εἰ ὅε οὔ </div> } { <div> τε, ἑόν ὅον </div> } σι.	{ <div> ἀε ᾧ ἔε εἰ ὅε οὔ </div> } { <div> μεν, ἑόν ὅον </div> } { <div> ἀε ᾧ ἔε εἰ ὅε οὔ </div> } { <div> τε, ἑόν ὅον </div> } σι.

Imperativus.

[illegible]

Subjunctivus.		
Praes. et Imperf.	Sing.	Dual.
1. τιμ-άω ω,	ἀν-ᾶς, ἐν-ᾶς, ἰν-ᾶς	ἀν-ᾶ
2. φιλ-έω ω,	ἐν-ῆς, ἰν-ῆς, ὄν-ῆς	τον, ἐν-ῆ, ὄν-ῆ
3. χρεσ-όω ω,	ὄν-ος, ὄν-ου, ὄν-αι	τον, ἐν-ῶ, ὄν-ῶ
		μεν, ἐν-ῶ, ὄν-ῶ
		ἀν-ᾶ, ἐν-ῆ, ὄν-ῶ
		τε, ἐν-ῶ, ὄν-ῶ
		σι.

Infinitivus.

Praes. et Imperf. 1. τιμ-άειν εἶν. 2. φιλ-έειν εἶν. 3. χρεσ-όειν οὖν.

Participium.

Nom.

Fraes. et Imperf. { 1. τιμ-άων ὦν, ἀουσά ὦσα, ἀόν ὦν, ἰόντος ὦντος, αούσης ὡσης, ἄοντος ὡντος.
2. φιλ-έων ὦν, εουσά οὖσα, ἐόν οὖν, ἰόντος οὖντος, εούσης ούσης, ἔοντος οὖντος.
3. χρεσ-όων ὦν, οουσά οὖσα, ὄον οὖν, ὀόντος οὖντος, οούσης ούσης, ὀόντος οὖντος.

Participium perfectum primae conjugationis, eliso κ; ut, γελᾷς pro γελαῖς, a γάω nascor; ita inflectitur:

Sing. N. γελ-ᾶς γελ-ῶς, γελ-αῖα γελ-ῶσα, γελ-ᾶς γελ-ῶς.
G. γελ-ᾶτος γελ-ῶτος, γελ-αίας γελ-ῶσης, γελ-ᾶτος γελ-ῶτος.

Sic μεμαῖς pro μεμαῖς, a μάω cupio.

Conjugatio

Conjugatio verborum contractuum per tempora et modos in voce activa.

Prima conjugatio.

Conjugationes verborum contractorum per tempora et modos in esse activa.

Prima conjugatio.

	Indic.	Imper.	Optat.	Subjun.	Infinit.	Partic.
Praes.	τιμ-άω ᾧ,	{	τιμ-άοιμι ᾧμι,	τιμ-άω ᾧ,	τιμ-άειν ᾧν,	τιμ-άων ᾧν.
Imp.	ἐτιμ-άσθω,					
Fut. 1.	τιμ-ήσω,	{	τιμήσ-οιμι,	τιμήσ-ω,	τιμήσ-ειν,	τιμήσ-ων.
Ind. 1.	ἐτιμ-ήσας,		τιμήσ-αιμι,		τιμήσ-αι,	τιμήσ-ας.
Perf.	τετιμή-κηκα,	{	τετιμήκ-οιμι,	τετιμήκ-ω,	τετιμήκ-είαι,	τετιμήκ-ώς.
Pl. p.	ἐεστιμ-ήκειν,					
Ind. 2.	ἐτιμ-όν,	{	τίμ-οιμι,	τίμ-ω,	τιμ-εῖν,	τιμ-ών.
Fut. 2.	τιμ-ᾶς,		τιμ-οῖμι,		τιμ-εῖν,	τιμ-ᾶν.

Secunda conjugatio.

Praes.	φιλ-έω ᾧ,	{	φιλ-έοιμι οῖμι,	φιλ-έω ᾧ,	φιλ-έειν εῖν,	φιλ-έων ᾧν.
Imp.	ἐφίλ-έσθω,					
Fut. 1.	φιλ-ήσω,	{	φιλήσ-οιμι,	φιλήσ-ω,	φιλήσ-ειν,	φιλήσ-ων.
Ind. 1.	ἐφίλ-ήσας,		φιλήσ-αιμι,		φιλήσ-αι,	φιλήσ-ας.
Perf.	πεφίλ-ηκα,	{	πεφίλ-ηκ-οιμι,	πεφίλ-ηκ-ω,	πεφίλ-ηκ-έναι,	πεφίλ-ηκ-ώς.
Pl. p.	ἔπεφίλ-ηκεν,					
Ind. 2.	ἐφίλ-όν,	{	φίλ-οιμι,	φίλ-ω,	φίλ-εῖν,	φίλ-ών.
Fut. 2.	φίλ-ᾶς,		φίλ-οῖμι,		φίλ-εῖν,	φίλ-ᾶν.

Obs. 2. Aeoles in infinitivo vertunt ἄν in αῖς : ut, γελᾷς, pro γελᾶν, *ridere*.

Obs. 3. Poëtae post contractionem in ω praeponunt ο : ut, καρηκομῶντες, καρηκομῶντες, α καρηκομῶ caput comatum habeo. Et α nonnunquam geminant : ut, τιμάαδαι pro τιμάσθαι.

In secunda conjugatione quaedam formant futurum in έσω, et perfectum in εκα, per ε : ut, αἰσχύω dedecoro, θέω molo, ἀρκέω sufficio, ἐμέω vomo, ζέω ferueo, ναιέω moror, ξέω rado, τελέω perficio, τρέω tremo.

Nonnulla habent ήσω et έσω, ηκα et εκα : ut, αἰνέω laudo, κηδέω curam gero, καρέω satio, κοτέω irascor, ποδέω confidero, πονέω laboro, στερέω privo, φορέω gesto; αἰδέομαι timeor, ἀχδέομαι gravor.

Disyllaba quaedam formant futurum in εύσω, perfectum in ευκα : ut, θέω curro, νέω nato, πνέω spiro, πλέω natio, ῥέω fluo, χέω fundo. Sed θέω ligo, δήτω, δέδεκα.

Disyllaba hujus conjugationis admittunt tantum contractionem in ει : ut, πλέω, πλέεις πλείς : caeterae terminationes manent incontractae. Leguntur tamen composita quaedam aliter contracta.

In tertia conjugatione quaedam formant futurum e in perfectum per o in penultima : ut, ἀρώ aro, ἐννέω quatio, ῥάω juro, ὀνόω vituperor. Sed βόω pasco, βώσω et βόσω.

Indefinitum secundum.

INDEFINITVM secundum formatur a prima persona imperfecti, vocali ante ον abjecta : ut, ἐτίμαον, ἐτιμῶν; φιλεῖον, ἐφίλον.

Reperitur tantum in verbis primae et secundae conjugationis, quae post contractionem desinunt in ω imperfectum : ut, τιμάω τιμῶ, φιλέω φιλῶ : caetera carent : βοάω βοῶ clamo, ποιέω ποιῶ facio¹.

Idem quoque de futuro secundo, et perfecto medio, intelligi potest.

Future secundum. Futurum secundum primae et secundae conjugationis, si detur, idem est cum praesenti contracto¹; ut τιμῶ, φιλῶ.

**Verba tertiae conjugationis infinitum secundum, futurum secundum, et perfectum me-
dium non agnoscunt.**

Paradigma trium conjugationum verborum contractorum in voce passiva.

Modus indicativus.

	Sing.			Dual.			Plural.		
	μαί,	αἶ ᾧ ᾧ, ἔε ᾧ ᾧ	ταί,	μαέ ᾧ ᾧ, ἔε ᾧ ᾧ	σθον,	σθον,	μαέ ᾧ ᾧ, ἔε ᾧ ᾧ	σθον,	σθον,
1. τιμ-άσμαι ᾧ	μαί,	αἶ ᾧ ᾧ, ἔε ᾧ ᾧ	ταί,	μαέ ᾧ ᾧ, ἔε ᾧ ᾧ	σθον,	σθον,	μαέ ᾧ ᾧ, ἔε ᾧ ᾧ	σθον,	σθον,
2. φιλ-έσμαι οὐ	μαι,	αἶ ᾧ ᾧ, ἔε ᾧ ᾧ	ταί,	μαέ ᾧ ᾧ, ἔε ᾧ ᾧ	σθον,	σθον,	μαέ ᾧ ᾧ, ἔε ᾧ ᾧ	σθον,	σθον,
3. χρεσ-όσμαι οὐ	μαι,	αἶ ᾧ ᾧ, ἔε ᾧ ᾧ	ταί,	μαέ ᾧ ᾧ, ἔε ᾧ ᾧ	σθον,	σθον,	μαέ ᾧ ᾧ, ἔε ᾧ ᾧ	σθον,	σθον,
1. τιμ-άσθαι ᾧ	μαι,	αἶ ᾧ ᾧ, ἔε ᾧ ᾧ	ταί,	μαέ ᾧ ᾧ, ἔε ᾧ ᾧ	σθον,	σθον,	μαέ ᾧ ᾧ, ἔε ᾧ ᾧ	σθον,	σθον,
2. φιλ-έσθαι οὐ	μαι,	αἶ ᾧ ᾧ, ἔε ᾧ ᾧ	ταί,	μαέ ᾧ ᾧ, ἔε ᾧ ᾧ	σθον,	σθον,	μαέ ᾧ ᾧ, ἔε ᾧ ᾧ	σθον,	σθον,
3. χρεσ-όσθαι οὐ	μαι,	αἶ ᾧ ᾧ, ἔε ᾧ ᾧ	ταί,	μαέ ᾧ ᾧ, ἔε ᾧ ᾧ	σθον,	σθον,	μαέ ᾧ ᾧ, ἔε ᾧ ᾧ	σθον,	σθον,

Imperativus.

Praesens et Imperfectum.

1. τιμ-άου ᾧ,	μαί,	αἶ ᾧ ᾧ, ἔε ᾧ ᾧ	ταί,	μαέ ᾧ ᾧ, ἔε ᾧ ᾧ	σθον,	σθον,	μαέ ᾧ ᾧ, ἔε ᾧ ᾧ	σθον,	σθον,
2. φιλ-έου οὐ,	μαι,	αἶ ᾧ ᾧ, ἔε ᾧ ᾧ	ταί,	μαέ ᾧ ᾧ, ἔε ᾧ ᾧ	σθον,	σθον,	μαέ ᾧ ᾧ, ἔε ᾧ ᾧ	σθον,	σθον,
3. χρεσ-όου οὐ,	μαι,	αἶ ᾧ ᾧ, ἔε ᾧ ᾧ	ταί,	μαέ ᾧ ᾧ, ἔε ᾧ ᾧ	σθον,	σθον,	μαέ ᾧ ᾧ, ἔε ᾧ ᾧ	σθον,	σθον,

Praesens et Imperfectum.

Sing.

Dual.

Plur.

Conjugationes verborum contractorum per tempora et modos in voce passiva.

Prima conjugatio.

	Indic.	Imper.	Optat.	Subjun.	Infinit.
3. Praes.	τιμ-εσμαι ὦμαι,	τιμ-άου ὦ,	τιμ-αίμεν ὦμεν,	τιμ-άωμαι ὦμαι,	τιμ-έσθαι ᾄσθαι.
3. Imp.	ἐτιμ-αίμεν ὦμεν,				
3. Perf.	τέλιμῃ-μαι,	τέλιμῃ-σο,	τέλιμῃ-μεν,	τέλιμ-ῶμαι,	τέλιμῃ-σθαι.
Pl. p.	ἐτέλιμῃ-μεν,				
P. p. f.	τέλιμῃσ-ομαι,		τέλιμῃσ-οίμεν,		τέλιμῃσ-εσθαι.
3. Ind. i.	ἐτιμῃθ-ην,	τιμῃθ-ῆσι,	τιμῃθ-εἶην,	τιμῃθ-ῶ,	τιμῃθ-ῆναι.
3. Fut. i.	τιμῃθήσ-ομαι,		τιμῃθήσ-οίμεν,		τιμῃθήσ-εσθαι.
1. Ind. 2.	ἐτιμ-ῃν,	τίμ-ῃσι,	τιμ-εἶην,	τιμ-ῶ,	τιμ-ῆναι.
Fut. 2.	τιμῃσ-ομαι,		τιμῃσ-οίμεν,		τιμῃσ-εσθαι.

Secunda conjugatio.

	Indic.	Imper.	Optat.	Subjun.	Infinit.
3. Praes.	φιλ-έομαι οὔμαι,	φιλ-έου οὔ,	φιλ-εοίμεν οἴμεν,	φιλ-έωμαι ὦμαι,	φιλ-έεσθαι εἴσθαι.
3. Imp.	ἐφιλ-εοίμεν οὔμεν,				
3. Perf.	πεφίλῃ-μαι,	πεφίλῃ-σο,	πεφίλῃ-μεν,	πεφίλῶ-μαι,	πεφίλῃ-σθαι.
Pl. p.	ἐπεφίλῃ-μεν,				
P. p. f.	πεφίλῃσ-ομαι,		πεφίλῃσ-οίμεν,		πεφίλῃσ-εσθαι.
3. Ind. i.	ἐφίλῃθ-ην,	φιλῃθ-ῆσι,	φιλῃθ-εἶην,	φιλῃθ-ῶ,	φιλῃθ-ῆναι.
3. Fut. i.	φιλῃθήσ-ομαι,		φιλῃθήσ-οίμεν,		φιλῃθήσ-εσθαι.
1. Ind. 2.	ἐφίλ-ῃν,	φίλ-ῃσι,	φίλ-εἶην,	φίλ-ῶ,	φίλ-ῆναι.
Fut. 2.	φιλῃσ-ομαι,		φιλῃσ-οίμεν,		φιλῃσ-εσθαι.

Tertia conjugatio.

	Indic.	Imper.	Optat.	Subjun.	Infinit.
--	--------	--------	--------	---------	----------

Prima conjugatio.

	Indic.	Imper.	Optat.	Subjun.	Infinit.
Praef.	χρυσ-όμαι οὔμαι,	χρυσ-όου οὔ,	χρυσ-οίμην οῖμην,	χρυσ-ώμαι ὦμαι,	χρυσ-έσθαι οὔσθαι
Imp.	ἐχρυσ-οίμην οῖμην,				
Perf.	κεχρύσω-μαι,	κεχρύσω-σο,	κεχρυσώ-μην,	κεχρυσ-ώμαι,	κεχρυσώ-σθαι.
Pl. p.	ἐκεχρυσώ-μην,				
P. p. f.	κεχρυσώσ-ομαι,		κεχρυσώσ-οίμην,		κεχρυσώσ-εσθαι.
Ind. i.	ἐχρυσώδ-ην,	χρυσώδ-ητι,	χρυσώδ-είην,	χρυσώδ-ῶ,	χρυσώδ-ῆναι,
Fut. i.	χρυσώδησ-ομαι,		χρυσώδησ-οίμην,		χρυσώδησ-εσθαι.

Conjugationes per tempora et modos in voce media.

Prima conjugatio.

	Indic.	Imper.	Optat.	Subjun.	Infinit.
Praef.	τιμ-άομαι ὦμαι,	τιμ-άου ὦ,	τιμ-αίμην ὦμην,	τιμ-άωμαι ὦμαι,	τιμ-άεσθαι ἄσθαι.
Imp.	ἐτιμ-αίμην ὦμην,				τιμήσ-εσθαι.
Fut. i.	τιμήσ-ομαι,	τίμησ-αι,	τιμήσ-οίμην,	τιμήσ-ωμαι,	τιμήσ-ασθαι.
Ind. i.	ἐτιμήσ-ομην,		τετίμ-οιμι,	τετίμ-ῶ,	τετίμ-έναι.
Perf.	τέτιμ-α,	τέτιμ-ε,			τιμ-έσθαι.
Pl. p.	ἐτετίμ-ειν,		τιμ-οίμην,	τίμ-ομαι,	τιμ-έσθαι.
Ind. 2.	ἐτιμ-οίμην,	τιμ-οῦ,	τιμ-οίμην,		
Fut. 2.	τιμ-οῦμαι,		τιμ-οίμην,		

Secunda conjugatio.

	Indic.	Imper.	Optat.	Subjun.	Infinit.
Praes.	φιλά-έομαι ούμαι,	{	{	{	{
Imp.	ἐφιλά-έμεν ούμεν,				
Fut. 1.	φιλήσ-ομαι,	{	{	{	{
Ind. 1.	ἐφιλήσ-αμεν,				
Perf.	πέφιλ-α,				
Fl. p.	ἐπεφίλ-α-ειν,				
Ind. 2.	ἐφιλά-έμεν,	{	{	{	{
Fut. 2.	φιλό-ομαι,				

Tertia conjugatio.

Praes.	χρυσό-ομαι ούμαι,	{	{	{	{
Imp.	ἐχρυσό-ομεν ούμεν,				
Fut. 1.	χρυσώσ-ομαι,	{	{	{	{
Ind. 1.	ἐχρυσώσ-αμεν,				

* Participia in passivae et mediae vocis conjugationibus anousum paginarum spatium; hic erpere nequivit : praesens autem, quod solum constituitur, in passivae conjugatione passivo jam exhibitum est; ceteraque cum sextae gravitonerum conjugationis participiis prorsus conveniunt.

V E R B A in μ .

QUATUOR sunt conjugationes verborum in μ , quae profuunt e verbis sextae conjugationis in

$\acute{\alpha}\omega$,	} ut, a	{	$\sigma\acute{\iota}\alpha\omega$, $\iota\sigma\tau\eta\mu$ <i>statuo</i> .
$\acute{\epsilon}\omega$,			$\delta\acute{\epsilon}\omega$, $\tau\acute{\iota}\delta\eta\mu$ <i>pono</i> .
$\omicron\omega$,			$\delta\omicron\omega$, $\delta\acute{\iota}\delta\omega\mu$ <i>do</i> .
$\acute{\upsilon}\omega$,			$\xi\epsilon\upsilon\acute{\nu}\omega$, $\xi\epsilon\upsilon\acute{\nu}\omega\mu$ <i>jungo</i> .

FIVNT autem mutando ω , ultimam vocalem, in μ ; vertendo penultimam mutabilem in suam longam; et praeponendo reduplicationem.

REDUPLICATIONIO est duplex, propria et impropria.

Propria, cum repetitur prima consonans thematis cum tenui pro aspirata posita: ut, $\delta\omicron\omega$ $\delta\acute{\iota}\delta\omega\mu$, $\delta\acute{\epsilon}\omega$ $\tau\acute{\iota}\delta\eta\mu$.

Impropria, cum tantum praefigitur. Idque fit, cum verbum incipiat a σ , vel duabus mutis; ut, $\sigma\acute{\iota}\alpha\omega$ $\iota\sigma\tau\eta\mu$, $\iota\pi\acute{\alpha}\omega$ $\iota\pi\acute{\eta}\mu$ *volo*: vel etiam a vocali; ut, $\acute{\epsilon}\omega$, $\iota\eta\mu$ *mitto*.

Obs. 1. in secunda conjugatione Acoles mutant η in ϵ , geminato μ : ut, $\tau\acute{\iota}\delta\epsilon\mu\mu$ pro $\tau\acute{\iota}\delta\eta\mu$.

Obs. 2. Boeoti mutant η in ϵ , facta reduplicatione per ϵ ; ut, $\pi\epsilon\phi\acute{\iota}\delta\epsilon\mu$ *amo*, pro $\phi\acute{\iota}\lambda\eta\mu$.

In quarta conjugatione nulla est reduplicatio, sed tantum ω mutatur in μ : $\xi\epsilon\upsilon\acute{\nu}\omega$ $\xi\epsilon\upsilon\acute{\nu}\omega\mu$.

Quaedam alia sunt etiam sine reduplicatione: ut, $\lambda\acute{\alpha}\omega\mu$ *capio*, $\sigma\epsilon\eta\mu$ *extinguo*, $\phi\eta\mu$ *dico*, etc.

CHARACTERISTICA conjugationis	{	primae	} est	{	η ex α	} ante μ .
		secundae			η ex ϵ	
		tertia			ω ex σ	
		quarta			υ	

PECULIAREM habent inflexionem praesens, imperfectum, et indefinitum secundum.

CARENT verba in μ futuro secundo, perfecto medio, et indefinito secundo passivo.

Verba quartae conjugationis, si disyllaba sunt, habent indefinitum secundum; si trisyllaba, non ultra imperfectum flectuntur. Carent etiam modo optativo et subjunctivo.

Paradigma

Paradigma conjugationum verborum in μι in voce activa.

Modus indicativus.

	Sing.	Dual.	Plur.
Praesens	1. ἰσθ-ημι ης ησι, ατον ατον, αμεν ατε ᾄσι.		
	2. τιθ-ημι ης ησι, ετον ετον, εμεν ετε εἴσι.		
	3. διδ-ωμι ως ωσι, οτον οτον, ομεν οτε οὔσι.		
	4. ζεύβ-υμι υς υσι, υτον υτον, υμεν υτε ὕσι.		
Imperf.	1. ἰσθ-ην ης η ατον ᾄτην, αμεν ατε αταν.		
	2. ἐτιθ-ην ης η ετον ἔτην, εμεν ετε εσαν.		
	3. ἐδιδ-ων ως ω οτον ὀτην, ομεν οτε οσαν.		
	4. ἐζεύβ-υν υς υ υτον ὕτην, υμεν υτε υσαν.		
Ind. 2.	1. ἔσθ-ην ης η ἦτον ἦτην, ἦμεν ἦτε ἦσαν.		
	2. ἔθ-ην ης η ετον ἔτην, εμεν ετε εσαν.		
	3. ἔδ-ων ως ω οτον ὀτην, ομεν οτε οσαν.		

Imperativus.

Pr. et Im.	1. ἰσθ-αθι ἄτω, ατον ἄτων, ατε ἄτωσαν.	
	2. τιθ-ετι ἔτω, ετον ἔτων, ετε ἔτωσαν.	
	3. διδ-οθι ὀτω, οτον ὀτων, οτε ὀτωσαν.	
	4. ζεύβ-υθι ὕτω, υτον ὕτων, υτε ὕτωσαν.	
Ind. 2.	1. σθ-ῆθι ἦτω, ἦτον ἦτων, ἦτε ἦτωσαν.	
	2. θ-ἔς ἔτω, ετον ἔτων, ἔτε ἔτωσαν.	
	3. δ-ὀς ὀτω, οτον ὀτων, ὀτε ὀτωσαν.	

Optativus.

P. et I.	1. ἰσθ-αῖνν αῖνς αῖν, αῖνλον αῖνῆν, αῖνμεν αῖνῆς αῖνσαν et αῖεν.	
	2. τιθ-εῖνν εῖνς εῖν, εῖνλον εῖνῆν, εῖνμεν εῖνῆς εῖνσαν et εῖεν.	
	3. διδ-οῖνν οῖνς οῖν, οῖνλον οῖνῆν, οῖνμεν οῖνῆς οῖνσαν et οῖεν.	
Ind. 2.	1. σθ-αῖνν αῖνς αῖν, αῖνλον αῖνῆν, αῖνμεν αῖνῆς αῖνσαν et αῖεν.	
	2. θ-εῖνν εῖνς εῖν, εῖνλον εῖνῆν, εῖνμεν εῖνῆς εῖνσαν et εῖεν.	
	3. δ-οῖνν οῖνς οῖν, οῖνλον οῖνῆν, οῖνμεν οῖνῆς οῖνσαν et οῖεν.	

Subjunct.

Subjunctivus.

	Sing.	Dual.	Plur.
Praesens	1. ἰσθ-ῶ ᾧς ᾧ	ᾧτον ᾧτον	ᾧμεν ᾧτε ᾧσι.
et	2. τιθ-ῶ ἧς ἧ	ἧτον ἧτον	ᾧμεν ἧτε ᾧσι.
Imperf.	3. διδ-ῶ ῶς ῶ	ῶτον ῶτον	ᾧμεν ᾧτε ᾧσι.
Indef. 2.	1. σθ-ῶ ἧς ἧ	ἧτον ἧτον	ᾧμεν ἧτε ᾧσι.
	2. θ-ῶ ἧς ἧ	ἧτον ἧτον	ᾧμεν ἧτε ᾧσι.
	3. δ-ῶ ῶς ῶ	ῶτον ῶτον	ᾧμεν ᾧτε ᾧσι.

Infinitivus.

Praet. et Imp. 1. ἰσθ-έναι. 2. τιθ-έναι. 3. διδ-όναι. 4. ζευγν-ύναι.
Indef. 2. 1. σθ-έναι. 2. θ-έναι. 3. δ-οῦναι.

Participia.

	Nom.	Gen.
Praesens	1. ἰσθ-ᾶς ᾶσα ἄν,	ἄντος ᾶσης ἄντος.
et	2. τιθ-εῖς εἶσα ἐν,	έντος εἰσης έντος.
Imperf.	3. διδ-ούς οὔσα ὄν,	όντος ούσης ὄντος.
	4. ζευγν-ύς ὕσα ὕν,	ύντος ὕσης ὕντος ² .
Indef. 2.	1. σθ-ᾶς ᾶσα ἄν,	ἄντος ᾶσης ἄντος.
	2. θ-εῖς εἶσα ἐν,	έντος εἰσης έντος.
	3. δ-ούς οὔσα ὄν,	όντος ούσης ὄντος.

¹ Θεῖναι et δοῦναι irregularia sunt, pro θέναι et δόναι.

Verbis quartae conjugationis, ut jam dictum fuit, deest infinitivum primum; praeterquam dissyllabis, quibus idem est ac imperfectum: ut, ἰσθμι audio, ἔκλυν; δῶμι subeo, ἔδυν. Proinde polysyllaba non a gravibus in νόω, sed a primitivis remotis, tempora sua capiunt: sicut ἔκλυμι in futuro primo habet ζεύξω a ζεύγω, unde fit ζευγνύω; et ἔδωμι δείξω a δείκω ostendo, unde δεικνύω. Rationem autem verborum huiusmodi theamata investigandi prolixè ostendit Vossius.

Conjuga-

Conjugationes verborum in μ per tempora et modos in voci activa.

Prima conjugatio.

	Indic.	Imper.	Optat.	Subjun.	Infinit.	Partic.
Praef.	ᾠσ-ημι,	ᾠσ-αδι,	ᾠσ-αιην;	ᾠσ-ῶ,	ᾠσ-ᾶναι,	ᾠσ-ᾶς.
Imp.	ᾠσ-ην,	ᾠ-ῆδι,	ᾠ-αίην,	ᾠ-ῶ,	ᾠ-ῆναι,	ᾠ-ᾶς.
Ind. 2.	ᾠσ-ης,		ᾠσ-οιμι,	ᾠσ-ῶ,	ᾠσ-εῖν,	ᾠσ-ων.
Fut. 1.	ᾠσ-ω,	ᾠσ-ον,	ᾠσ-αίμι,	ᾠσ-ω,	ᾠσ-αι,	ᾠσ-ας.
Ind. 1.	ᾠσ-α,		ᾠσ-αίμι,	ᾠσ-ω,	ᾠσ-αι,	ᾠσ-ας.
Perf.	ᾠσ-α,	ᾠσ-ε,	ᾠσ-αίμι,	ᾠσ-ω,	ᾠσ-αι,	ᾠσ-ας.
Pl. p.	ᾠσ-ειν,		ᾠσ-αίμι,	ᾠσ-ω,	ᾠσ-αι,	ᾠσ-ας.

Secunda conjugatio.

	Indic.	Imper.	Optat.	Subjun.	Infinit.	Partic.
Praef.	τιθ-ημι,	τιθ-ετι,	τιθ-είην,	τιθ-ῶ,	τιθ-ῆναι,	τιθ-εῖς.
Imp.	τιθ-ην,	τιθ-ε,	τιθ-είην,	τιθ-ῶ,	τιθ-ῆναι,	τιθ-εῖς.
Ind. 2.	τιθ-ης,		τιθ-οιμι,	τιθ-ῶ,	τιθ-εῖν,	τιθ-ων.
Fut. 1.	τιθ-ω,	τιθ-ον,	τιθ-οιμι,	τιθ-ῶ,	τιθ-εῖν,	τιθ-ων.
Ind. 1.	τιθ-α,		τιθ-οιμι,	τιθ-ῶ,	τιθ-εῖν,	τιθ-ων.
Perf.	τιθ-α,	τιθ-ε,	τιθ-οιμι,	τιθ-ῶ,	τιθ-εῖν,	τιθ-ων.
Pl. p.	τιθ-ειν,		τιθ-οιμι,	τιθ-ῶ,	τιθ-εῖν,	τιθ-ων.

¹ Pro ᾠσ-ημι legitur etiam ᾠσ-α.

² ᾠσ-α et ᾠσ-α non servant characteristicam futuri, nec ultra indicativum legatur. Vid. supra, p. 54.

³ ᾠσ-α Boeotice pro ᾠσ-α.

Ter.

Prima conjugatio.

	Indic.	Imper.	Optat.	Subjun.	Infinit.	Partic.
Praef.	ᾠσ-ημι,	ᾠσ-αδι,	ᾠσ-αιην;	ᾠσ-ῶ,	ᾠσ-ᾶναι,	ᾠσ-ᾶς.
Imp.	ᾠσ-ην,	ᾠ-ῆδι,	ᾠ-αίην,	ᾠ-ῶ,	ᾠ-ῆναι,	ᾠ-ᾶς.
Ind. 2.	ᾠσ-ης,		ᾠσ-οιμι,	ᾠσ-ῶ,	ᾠσ-εῖν,	ᾠσ-ων.
Fut. 1.	ᾠσ-ω,	ᾠσ-ον,	ᾠσ-αίμι,	ᾠσ-ω,	ᾠσ-αι,	ᾠσ-ας.
Ind. 1.	ᾠσ-α,		ᾠσ-αίμι,	ᾠσ-ω,	ᾠσ-αι,	ᾠσ-ας.
Perf.	ᾠσ-α,	ᾠσ-ε,	ᾠσ-αίμι,	ᾠσ-ω,	ᾠσ-αι,	ᾠσ-ας.
Pl. p.	ᾠσ-ειν,		ᾠσ-αίμι,	ᾠσ-ω,	ᾠσ-αι,	ᾠσ-ας.

Secunda conjugatio.

	Indic.	Imper.	Optat.	Subjun.	Infinit.	Partic.
Praef.	τιθ-ημι,	τιθ-ετι,	τιθ-είην,	τιθ-ῶ,	τιθ-ῆναι,	τιθ-εῖς.
Imp.	τιθ-ην,	τιθ-ε,	τιθ-είην,	τιθ-ῶ,	τιθ-ῆναι,	τιθ-εῖς.
Ind. 2.	τιθ-ης,		τιθ-οιμι,	τιθ-ῶ,	τιθ-εῖν,	τιθ-ων.
Fut. 1.	τιθ-ω,	τιθ-ον,	τιθ-οιμι,	τιθ-ῶ,	τιθ-εῖν,	τιθ-ων.
Ind. 1.	τιθ-α,		τιθ-οιμι,	τιθ-ῶ,	τιθ-εῖν,	τιθ-ων.
Perf.	τιθ-α,	τιθ-ε,	τιθ-οιμι,	τιθ-ῶ,	τιθ-εῖν,	τιθ-ων.
Pl. p.	τιθ-ειν,		τιθ-οιμι,	τιθ-ῶ,	τιθ-εῖν,	τιθ-ων.

Formatio temporum.

De praesenti jam supra dictum est.

Imperfectum.

IMPERFECTVM formatur a praesenti, mutando μ in ν ; et praeponendo aug-
mentum, nisi verbum incipiat ab i : ut, $\tau\acute{\iota}\delta\eta\mu\epsilon\iota\tau\acute{\iota}\delta\eta\mu$, "estis", $\iota\sigma\tau\eta\mu\iota\iota\sigma\tau\eta\mu$, "estis".

Numerus singularis et tertia pluralis contrahuntur etiam, quasi ex contractis
ἰσιῶσα, τιθείω, διδωω : ut, ἰσιῶν, ας, α; ων : ἐτιῶν, εις, ει; ουν : ἐδιῶν, ους, ου; ουν.

Similiter secunda singularis imperativi : ut, ἵστα, τίθει, δίδου.

¹ Vid. not. 2. paginae 92.

Indefi-

Indefinitum secundum.

INDEFINITIVM secundum formatur ab imperfecto, abjiciendo reduplicationem, ut ἐσθην ἔσθην.

Ante consonam vero reduplicatio impropria, vertitur in ε: ut, ἴσθην ἔσθην.

Si verbum careat reduplicacione, idem est imperfectum et indefinitum secundum: ut, σέωμι, ἔσθην.

Penultima indefiniti secundi longa est in duali et plurali; corripitur verò in his tribus, ἔσθην, ἔδων, et ἦν ab ἴημι mitto.

Indefinitum secundum imperativi in secunda conjugatione definit in ες: ut, δὲς πρότερι; σχῆς προσχέρι, a σχῆμι habeo: sic in tertia δός pro δίδι.

CAETERA tempora a themate suo gravitono regulariter formantur: ut, ἴσθημι, σήσω, ἔσθηκα, a σλάω, etc.

Paradigma conjugationum verborum in μι in voce passiva.

Modus indicativus.

	Sing.	Dual.				Plur.			
		ἄται,	ἄμεδον	εσθον	ασθον,	ἄμεθα	ασθε	αῖται.	
Praesens.	1. ἴσθ-αιμαι	ἔται,	ἔμεδον	ἐσθον	ἐσθον,	ἐμεθα	εσθε	ἐνται.	
	2. τίδ-εμαι	ὀται,	ὀμεδον	οσθον	οσθον,	ὀμεθα	οσθε	οῖται.	
	3. δίδ-ομαι	ὕται,	ὕμεδον	ὕσθον	ὕσθον,	ὕμεθα	ὕσθε	ὕνται.	
	4. ζεύβ-ομαι	ατο,	ἄμεδον	ασθον	ἀσθιν,	ἄμεθα	ασθε	αῖτο.	
Imperf.	2. ἐτίθ-έμην	ετο,	ἔμεδον	ἐσθον	ἐσθιν,	ἐμεθα	εσθε	ἐντο.	
	3. ἐδίδ-όμην	οτο,	ὀμεδον	οσθον	οσθιν,	ὀμεθα	οσθε	οῖτο.	
	4. ἐζεύβ-όμην	υτο,	ὕμεδον	ὕσθον	ὕσθιν,	ὕμεθα	ὕσθε	ὕντο.	

Plur.
ασθε ἀσθωσαυ.

Dual.
ασθον ἀσθων.

ἀσθω,

Sing. ἴσθ-ασσ

Sing. ἴσθ-ασσ

Sing. ἴσθ-ασσ

Sing. ἴσθ-ασσ

Sing. ἴσθ-ασσ

Sing. ἴσθ-ασσ

Sing. ἴσθ-ασσ

Praef. et Imperf.	Sing.	Dual.	Plur.
Praef. et Imperf.	1. ἰσθ-ασθ	ασθον ασθων,	ασθιε ασθισσαν.
	2. τιδ-εσθ	εσθον εσθων,	εσθιε εσθισσαν.
	3. διδ-θσθ	οσθον οσθων,	οσθιε οσθισσαν.
	4. ζεύγ-ουσθ	υσθον υσθων,	υσθιε υσθισσαν.
Optativus.			
Praef. et Imperf.	1. ἰσθ-αίμην αἶο	αἶμεθον αἶσθιν αἶσθην,	αἶμεθια αἶσθιε αἶσθιο.
	2. τιδ-εἰμην εἶο	εἶμεθον εἶσθιν εἶσθην,	εἶμεθια εἶσθιε εἶσθιο.
	3. διδ-οίμην οἶο	οἶμεθον οἶσθιν οἶσθην,	οἶμεθια οἶσθιε οἶσθιο.
		Subjunctivus.	
Praef. et Imperf.	1. ἰσθ-ῶμαι ᾶ	ῶμεθον ᾶσθιν ᾶσθιν,	ῶμεθια ᾶσθιε ᾶσθια.
	2. τιδ-ῶμαι ῆ	ῶμεθον ῆσθιν ῆσθιν,	ῶμεθια ῆσθιε ῆσθια.
	3. διδ-ῶμαι ῶ	ῶμεθον ῶσθιν ῶσθιν,	ῶμεθια ῶσθιε ῶσθια.
		Infinitivus.	
Praef. et Imperf. 1. ἰσθ-ασθαι. 2. τιδ-εσθαι. 3. διδ-οσθαι. 4. ζεύγ-ουσθαι.			
Participium.			
Gen.			
Praef. et Imperf.	Nom.	ἰσθαμέν-ον ης ου.	
		τιδεμέν-ον ης ου.	
		διδόμεν-ον ης ου.	
		ζεύγνυν-ον ης ου.	

Conjugationes verborum in μι per tempora et modos in voce passiva.

Prima conjugatio.

	Indic.	Imper.	Optat.	Subjun.	Infinit.	Partic.
Praef.	ἰσάμαι,	ἰσάσθω,	ἰσά-αιμην,	ἰσά-ῶμαι,	ἰσά-ασθαι,	ἰσάμεν-ος,
Imp.	ἰσά-αιμην,	ἰσά-ασθω,	ἰσά-αιμην,	ἰσά-ῶμαι,	ἰσά-ασθαι,	ἰσάμεν-ος.
Perf.	ἰσά-μαι,	ἰσά-σθω,	ἰσά-σθαι,	ἰσά-σθαι,	ἰσά-σθαι,	ἰσάσθαι-ος.
Pl. p.	ἰσά-μεν,	ἰσά-σθω,	ἰσά-σθαι,	ἰσά-σθαι,	ἰσά-σθαι,	ἰσάσθαι-ος.
P. p. f.	ἰσά-σθαι,	ἰσά-σθω,	ἰσά-σθαι,	ἰσά-σθαι,	ἰσά-σθαι,	ἰσάσθαι-ος.
Ind. I.	ἰσά-σθαι,	ἰσά-σθω,	ἰσά-σθαι,	ἰσά-σθαι,	ἰσά-σθαι,	ἰσάσθαι-ος.
Fut. I.	ἰσά-σθαι,	ἰσά-σθω,	ἰσά-σθαι,	ἰσά-σθαι,	ἰσά-σθαι,	ἰσάσθαι-ος.

Secunda conjugatio.

	Indic.	Imper.	Optat.	Subjunct.	Infinit.	Partic.
Praef.	τίθ-εμαι,	τίθ-εσθω,	τίθ-εἴμην,	τίθ-ῶμαι,	τίθ-εσθαι,	τίθέμεν-ος,
Imp.	τίθ-εμαι,	τίθ-εσθω,	τίθ-εἴμην,	τίθ-ῶμαι,	τίθ-εσθαι,	τίθέμεν-ος.
Perf.	τίθ-εμαι,	τίθ-εσθω,	τίθ-εἴμην,	τίθ-ῶμαι,	τίθ-εσθαι,	τίθείσθαι-ος.
Pl. p.	τίθ-εμεν,	τίθ-εσθω,	τίθ-εἴμην,	τίθ-ῶμαι,	τίθ-εσθαι,	τίθείσθαι-ος.
P. p. f.	τίθ-εσθαι,	τίθ-εσθω,	τίθ-εἴμην,	τίθ-ῶμαι,	τίθ-εσθαι,	τίθείσθαι-ος.
Ind. I.	τίθ-εσθαι,	τίθ-εσθω,	τίθ-εἴμην,	τίθ-ῶμαι,	τίθ-εσθαι,	τίθείσθαι-ος.
Fut. I.	τίθ-εσθαι,	τίθ-εσθω,	τίθ-εἴμην,	τίθ-ῶμαι,	τίθ-εσθαι,	τίθείσθαι-ος.

Tertia

	Indic.	Imper.	Optat.	Subjunct.	Infin.	Partic.
Praef.	διδ-ομαι,	{ διδ-οσο;	{ διδ-οίμην;	{ διδ-ῶμαι,	{ διδ-οσθαι,	{ διδόμεν-ος.
Imper.	ἰδιδ-ομην,					
Perf.	ἰδεδ-ομαι,	{ ἰδεδ-οσο,	{ ἰδεδ-οίμην;	{ ἰδεδ-ῶμαι,	{ ἰδεδ-όσθαι,	{ ἰδεδόμεν-ος.
Pl. per.	ἰδεδ-ομην,					
P. p. f.	ἰδεδ-όσ-ομαι,	{ δοθ-ητι,	{ δοθ-οίμην,	{ δοθ-ῶ,	{ δοθ-ήσθαι,	{ δοθ-όμεν-ος.
Ind. I.	ἰδ-οθ-ην,					
Fut. I.	ἰδ-θήσ-ομαι,					

Quarta conjugatio.

Praef.	ζεύγν-υμαι,	{ ζεύγν-υσο,	{ ζεύγν-υμην,	{ ζεύγν-υσθαι,	{ ζευγνύμεν-ος.
Imper.	ἑζεύγν-υμην,				

Formatio temporum.

PRAESENS formatur a praesenti activo, mutando *μι* in *μαι*, et penultimam longam in suam brevem : ut, ἴσθμι ἴσταιμαι ; τίθμι τίθειμαι ; ἰδῶμι ἰδομαι. Excipe ἀνῆμαι, ab ἀνμι *flo* ; δίζημαι *quaero* ; ὄνημαι et ὄναμαι *juvor*, ab ὄνμαι. Item ἀνέχθημαι *tristitia afficior*, ἀλάλημαι *vagor*, ἀλαλήθημαι *in sano*, ἀποκλήμαι *interficior*.

Reliqua tempora formantur more gravitonorum.

Perfectum semper habet penultimam brevem, praeter τέθειμαι Boeoticum, quod tamen corripitur in indefinito primo ἐτέθην.

Paradigma conjugationum verborum in μι in voce media.

Modus indicativus.

Indef. 2.	Sing.			Dual.			Plur.		
	1. ἔσθ-αιμην	2. ἐσθ-έμην	3. ἐσθ-όμεν	ἄμεσον	ἔμεσον	οἰμεσον	ἄσθιν	ἔσθιν	ὀσθιν
	ατο	ετο	οτο	ατο	ετο	οτο	ἄσθιν <th>ἔσθιν</th> <th>ὀσθιν</th>	ἔσθιν	ὀσθιν

Imperativus.

Indef. 2.	Sing.			Dual.			Plur.		
	1. σί-ατο	2. θ-έτο	3. θ-όμετο	ἄσθιν	ἔσθιν	ὀσθιν	ἄσθιν	ἔσθιν	ὀσθιν
	ατο	ετο	οτο	ἄσθιν <td>ἔσθιν <td>ὀσθιν <td>ἄσθιν <td>ἔσθιν <td>ὀσθιν </td></td></td></td></td>	ἔσθιν <td>ὀσθιν <td>ἄσθιν <td>ἔσθιν <td>ὀσθιν </td></td></td></td>	ὀσθιν <td>ἄσθιν <td>ἔσθιν <td>ὀσθιν </td></td></td>	ἄσθιν <td>ἔσθιν <td>ὀσθιν </td></td>	ἔσθιν <td>ὀσθιν </td>	ὀσθιν

Optativus.

Indef. 2.	Sing.			Dual.			Plur.		
	1. σί-αμην	2. θ-έμην	3. θ-όμεν	ἄμεσον	ἔμεσον	οἰμεσον	ἄσθιν	ἔσθιν	ὀσθιν
	αῖτο	εῖτο	οῖτο	ἄμεσον	ἔμεσον	οἰμεσον	ἄσθιν	ἔσθιν	ὀσθιν

Subjunctivus.

Indef. 2.	Sing.			Dual.			Plur.		
	1. σί-αμην	2. θ-έμην	3. θ-όμεν	ἄμεσον	ἔμεσον	οἰμεσον	ἄσθιν	ἔσθιν	ὀσθιν
	ἔσθιν	ἔσθιν	ἔσθιν	ἔσθιν	ἔσθιν	ἔσθιν	ἔσθιν	ἔσθιν	ἔσθιν

Infinitivus

Nom. Gen.

I. σί-αμην

Indef. 2.		Indef. 2.		Indef. 2.	
1. ὁ-ᾶμαι	2. ὁ-ᾶμαι	1. ὁ-ᾶμαι	2. ὁ-ᾶμαι	1. ὁ-ᾶμαι	2. ὁ-ᾶμαι
3. ὁ-ᾶμαι	3. ὁ-ᾶμαι	3. ὁ-ᾶμαι	3. ὁ-ᾶμαι	3. ὁ-ᾶμαι	3. ὁ-ᾶμαι

Gen.

Nom.

Indef. 2.		Indef. 2.		Indef. 2.	
1. ὁ-ᾶμαι	2. ὁ-ᾶμαι	1. ὁ-ᾶμαι	2. ὁ-ᾶμαι	1. ὁ-ᾶμαι	2. ὁ-ᾶμαι
3. ὁ-ᾶμαι	3. ὁ-ᾶμαι	3. ὁ-ᾶμαι	3. ὁ-ᾶμαι	3. ὁ-ᾶμαι	3. ὁ-ᾶμαι

Conjugationes verborum in μι per tempora et modos in voce media.

Prima conjugatio.

Indic.		Imper.		Optat.		Subjunct.		Infinit.		Partic.	
Praef. ὁ-ᾶμαι	Imper. ὁ-ᾶμαι	Imper. ὁ-ᾶμαι	Imper. ὁ-ᾶμαι	Optat. ὁ-ᾶμαι	Optat. ὁ-ᾶμαι	Subjunct. ὁ-ᾶμαι	Subjunct. ὁ-ᾶμαι	Infinit. ὁ-ᾶμαι	Infinit. ὁ-ᾶμαι	Partic. ὁ-ᾶμαι	Partic. ὁ-ᾶμαι
Ind. 2. ὁ-ᾶμαι	Ind. 2. ὁ-ᾶμαι	Ind. 2. ὁ-ᾶμαι	Ind. 2. ὁ-ᾶμαι	Ind. 2. ὁ-ᾶμαι	Ind. 2. ὁ-ᾶμαι	Ind. 2. ὁ-ᾶμαι	Ind. 2. ὁ-ᾶμαι	Ind. 2. ὁ-ᾶμαι	Ind. 2. ὁ-ᾶμαι	Ind. 2. ὁ-ᾶμαι	Ind. 2. ὁ-ᾶμαι
Fut. 1. ὁ-ᾶμαι	Fut. 1. ὁ-ᾶμαι	Fut. 1. ὁ-ᾶμαι	Fut. 1. ὁ-ᾶμαι	Fut. 1. ὁ-ᾶμαι	Fut. 1. ὁ-ᾶμαι	Fut. 1. ὁ-ᾶμαι	Fut. 1. ὁ-ᾶμαι	Fut. 1. ὁ-ᾶμαι	Fut. 1. ὁ-ᾶμαι	Fut. 1. ὁ-ᾶμαι	Fut. 1. ὁ-ᾶμαι
Ind. 1. ὁ-ᾶμαι	Ind. 1. ὁ-ᾶμαι	Ind. 1. ὁ-ᾶμαι	Ind. 1. ὁ-ᾶμαι	Ind. 1. ὁ-ᾶμαι	Ind. 1. ὁ-ᾶμαι	Ind. 1. ὁ-ᾶμαι	Ind. 1. ὁ-ᾶμαι	Ind. 1. ὁ-ᾶμαι	Ind. 1. ὁ-ᾶμαι	Ind. 1. ὁ-ᾶμαι	Ind. 1. ὁ-ᾶμαι

Secunda conjugatio.

Indic.		Imper.		Optat.		Subjunct.		Infinit.		Partic.	
Praef. ὁ-ᾶμαι	Imper. ὁ-ᾶμαι	Imper. ὁ-ᾶμαι	Imper. ὁ-ᾶμαι	Optat. ὁ-ᾶμαι	Optat. ὁ-ᾶμαι	Subjunct. ὁ-ᾶμαι	Subjunct. ὁ-ᾶμαι	Infinit. ὁ-ᾶμαι	Infinit. ὁ-ᾶμαι	Partic. ὁ-ᾶμαι	Partic. ὁ-ᾶμαι
Ind. 2. ὁ-ᾶμαι	Ind. 2. ὁ-ᾶμαι	Ind. 2. ὁ-ᾶμαι	Ind. 2. ὁ-ᾶμαι	Ind. 2. ὁ-ᾶμαι	Ind. 2. ὁ-ᾶμαι	Ind. 2. ὁ-ᾶμαι	Ind. 2. ὁ-ᾶμαι	Ind. 2. ὁ-ᾶμαι	Ind. 2. ὁ-ᾶμαι	Ind. 2. ὁ-ᾶμαι	Ind. 2. ὁ-ᾶμαι
Fut. 1. ὁ-ᾶμαι	Fut. 1. ὁ-ᾶμαι	Fut. 1. ὁ-ᾶμαι	Fut. 1. ὁ-ᾶμαι	Fut. 1. ὁ-ᾶμαι	Fut. 1. ὁ-ᾶμαι	Fut. 1. ὁ-ᾶμαι	Fut. 1. ὁ-ᾶμαι	Fut. 1. ὁ-ᾶμαι	Fut. 1. ὁ-ᾶμαι	Fut. 1. ὁ-ᾶμαι	Fut. 1. ὁ-ᾶμαι
Ind. 1. ὁ-ᾶμαι	Ind. 1. ὁ-ᾶμαι	Ind. 1. ὁ-ᾶμαι	Ind. 1. ὁ-ᾶμαι	Ind. 1. ὁ-ᾶμαι	Ind. 1. ὁ-ᾶμαι	Ind. 1. ὁ-ᾶμαι	Ind. 1. ὁ-ᾶμαι	Ind. 1. ὁ-ᾶμαι	Ind. 1. ὁ-ᾶμαι	Ind. 1. ὁ-ᾶμαι	Ind. 1. ὁ-ᾶμαι

Tertia

Tertia conjugatio.				
	Indic.	Imper.	Optat.	Subjunct.
Praef.	διδ-ομαι,	} διδ-οσο, δ-όσο;	} διδ-οίμην, δ-οίμην, δωσ-οίμην,	} διδ-οσθαι, δ-όσθαι, δωσ-εσθαι,
Imper.	ἐδιδ-ομεν,			
Ind. 2.	ἐδ-όμην.			
Fut. 1.	δώσ-ομαι,			
Ind. 1.	ἐδώκ-αμεν,			
				Partic.
				διδόμεν-ος.
				δόμεν-ος.
				δωσόμεν-ος.

Formatio temporum.

INDEFINITVM secundum formatum ab imperfecto, ut in voce activa: ut
ἐπιδέμεν, ἐδέμεν.¹

Ἐδνέμεν et ἐδωκέμεν ultra indicativum vix reperiuntur.²

Vix aliud verbum tertiae conjugationis; praeterquam δίδωμι, reperitur in voce media.

Verba quartae conjugationis inedia voce omnino carent.

¹ Cum vocis hujusce tempora praesens et imperfectum ex paradiagmate passivo, quorum forma conveniunt, petere liceat; hic iterum inflectere minùs necessarium videbatur.

² Idem quoque de ἔδωκα et ἔδωκα, in voce activa, jam supra observatum fuit, pagina. 92.

I. 'Epi sum.²

Modus indicativus.

Singular.		Dual.		Plural.	
Præf. C. ἐμὶ,	ἔῃς εἰ,	ἔστι :	ἔσθον, ἔσθον :	ἔσμεν,	ἔστέ, ἔστί.
ἔμμι D. } A. ἤμι Ae. }	ἔντι D. ἔει P.			ἔμμες D. ἐτέ P. ἔασι I. ἔμεν } P. ἔμι Ae. ἔιμεν }	ἔντι D. ἔσαν
H Imper. C. ἴν,		ἴ :	ἴθον, ἴθον :	ἴμεν	ἴτε
ἔα P. ἴσθα Ae. ἴν A. ἴ A. ἴσθα } D. ἴσθον } F ἴες } P. ἴες } ἴης } P. ἴης } ἴεν } P. ἴεν } ἴσθον } P. ἴσθον } ἴον } P. ἴον } ἴν A. ἴν A.	ἴς, ἴ :	ἴσθα Ae. ἴν A. ἴσθα } D. ἴς ἴες } P. ἴες ἴης } P. ἴης ἴεν } P. ἴεν ἴσθον } P. ἴσθον ἴον } P. ἴον ἴν A. ἴν A.		ἴμες D. ἴσαν I. ἴσαν } P. ἴσαν ἴν } P. ἴν ἴσθον }	
p. C. ἡμῶν,		ἡτο :	ἡμεδον, ἡσθον, ἡσθον :	ἡμεδα,	ἡσδε, ἡντο.

* Haec anomala in μ : ob usum frequentiorem seorsum hic apposita videntur; plura verò mox occurrent in *Catalogo anomalorum*, pag. 116. Literae majusculae dialectos indicant, de quibus in *Tabella dialectorum* postea occurrit, quam operae sit consulere.

² Hoc verbum, ut auxiliiaris vice fungitur, supra exhibitum fuit, pag. 57.

Singular.		Dual.	
Fut. a. C. ἔσονται,	ἔσῃ,	ἔσῃ, ἔσῃ, ἔσῃ.	
ἔσονται P. ἔσῃ P.	ἔσῃ P.	ἔσονται P.	
ἔσονται D. ἔσῃ D.	ἔσῃ D.		
ἔσονται I. ἔσῃ I.	ἔσῃ I.		
ἔσονται P. ἔσῃ P.	ἔσῃ P.		

Imperativus.	
Praef. } Imper.	C. ἔσῃ, ἔσῃ, ἔσῃ.
	ἔσῃ, ἔσῃ, ἔσῃ.
	ἔσῃ, ἔσῃ, ἔσῃ.

Optativus.	
Praef. } Imper.	ἔσῃ, ἔσῃ, ἔσῃ.
	ἔσῃ, ἔσῃ, ἔσῃ.
	ἔσῃ, ἔσῃ, ἔσῃ.
	ἔσῃ, ἔσῃ, ἔσῃ.

Subjunctivus.	
Praef. } Imper.	ἔσῃ, ἔσῃ, ἔσῃ.
	ἔσῃ, ἔσῃ, ἔσῃ.
	ἔσῃ, ἔσῃ, ἔσῃ.
	ἔσῃ, ἔσῃ, ἔσῃ.

Fut. i. C. ἔσονται.	
Praef. } Imper.	ἔσῃ, ἔσῃ, ἔσῃ.
	ἔσῃ, ἔσῃ, ἔσῃ.
	ἔσῃ, ἔσῃ, ἔσῃ.
	ἔσῃ, ἔσῃ, ἔσῃ.

Pr.	C. εἶναι.	Fut. I. C. ἔσσεθαι	Pr. C. ὄν,	ῥα,	ὄν.	Fut. I. C. ἔσόμενος.
Im.	ἔμην	ἔσμεν	ἔων,	ἔουσ,	ἔον	ἔσομαι
	ἤμεν	ἔμεν	ἔσμεν,	ἔσμεν,	ἔσμεν	ἔσομαι
	ἤμεν	ἔμεν	ἔσμεν,	ἔσμεν,	ἔσμεν	ἔσομαι
	ἔμεναι	ἔμεναι	ἔμεναι	ἔμεναι	ἔμεναι	ἔμεναι
	ἔμεναι	ἔμεναι	ἔμεναι	ἔμεναι	ἔμεναι	ἔμεναι

2. ⁹Εἰμι, ab ἔω poetice ἔιω, eo.
Modus indicativus.

Singular.			Dual.		Plural.	
Praef. C. εἰμι,	ἔῃς	ἔῃ,	ἔῃσι :	ἔῃτον, ἔῃτον :	ἔῃμεν, ἔῃτε,	ἔῃσι.
Imp. C. εἶν,	ἔῃς,	ἔῃ,	ἔῃ :	ἔῃτον, ἔῃτην :	ἔῃμεν, ἔῃτε,	ἔῃσι.
Ind. 2. C. ἴον,	ἴῃς,	ἴῃ,	ἴῃ :	ἴῃτον, ἴῃτην :	ἴῃμεν, ἴῃτε,	ἴῃσι.
	ἴον,	ἴον,	ἴον :	ἴῃτον, ἴῃτην :	ἴῃμεν, ἴῃτε,	ἴῃσι.
	ἴον,	ἴον,	ἴον :	ἴῃτον, ἴῃτην :	ἴῃμεν, ἴῃτε,	ἴῃσι.

Imperativus.

In. I. C. εἶσα : 3 plur. ἔισαν, A. ἤσαν, P. ἤσαν | Plur. C. εἰκεν, etc. A. ἤκειν, ἤκει, etc.

Imperativus.		Imperativus.	
Singular.		Dual.	
Praef. } C.	ἴτω :	ἴτω :	ἴτω :
Imp. }	ἴτω :	ἴτω :	ἴτω :
Optativus.		Subjunctivus.	
Ind. 2. C. ἴωμι, ἴωις, ἴωι, etc.		Ind. 2. C. ἴω, ἴης, ἴη, etc.	
Infinitivus.		Participia.	
Pr. } C. ἵναι, εἶναι, et ἵεναι in compositis		Praef. vel indef. 2. C. ἴων, ἰούσα, ἰόν.	
Imp. }		A. D. }	
ἴμεν, ἴμεναι		ἴμεναι, ἴμεναι	

Vox media.

Modus indicativus.		Modus indicativus.	
Fut. I. C. εἰσορμαί, εἶσθ, εἴσεται, etc.		Ind. I. C. εἰσάμην, εἴσω, εἰσάτω, etc.	
Perf. C. εἶα, εἶας, εἶε :		εἶατον, εἶατον : εἶαμεν, εἶατε, εἶασι.	
ἦα A. ἦα, ἦας, ἦε P.			
Pl. p. C. ἦειν, ἦεις, ἦει :		ἦειτον, ἦείτην : ἦειμεν, ἦεῖτε, ἦεισαν.	

"*Impe voco eadem planè ratione declinatur. Ab oratoribus autem usurpantur praecipuè ἀπείσθω in indicativo. ἀπείσθω in subjunctivo et ἀπείσθω in infinitivo.*"

"*Inus* vado eadem planè ratione declinatur. Ab oratoribus autem usurpantur præcipuè ἀπίασθαι in indicativo, ἀπιάσθην in subjunctivo, et ἀπιάσθαι in infinitivo.

3. "*Inus*, ab ἔω, mitto.¹

Modus indicativus.

Singular.		Dual.		Plural.	
Praef. C. ἴμι,	ἴμι :	ἴτον,	ἴτον :	ἴμεν,	ἴτε, ἴσι.
Imp. C. ἴν,	ἴν :	ἴτον,	ἴτην :	ἴμεν,	ἴτε, ἴσαν.
Ind. 2. C. ἴς,	ἴς, etc.				
Ind. 1. C. ἴκα pro ἴσα,	ἴκα, ἴκε, etc. ²				
Imperativus.					
Praef. } C.	ἴτω, etc.	Ind. 2.		C. ἴς, ἴτω, etc.	
Imp. }					

¹ Inflectitur ut πείσμι, nisi quod improprium habeat reduplicationem ; ideoque inter anomala perperam collocari censent nonnulli.

² Vide supra, pag. 54.

Optativus.

Optativus.

Singul.		Dual.		Plural.
Pr. } C. $\epsilon\acute{\iota}\eta\mu\nu$,	$\epsilon\acute{\iota}\eta\mu$:	$\epsilon\acute{\iota}\eta\tau\omicron\nu$, $\epsilon\acute{\iota}\eta\tau\eta\nu$:	$\epsilon\acute{\iota}\eta\mu\epsilon\nu$,	$\epsilon\acute{\iota}\eta\tau\epsilon$, $\epsilon\acute{\iota}\eta\sigma\alpha\nu$.
Imp. } $\epsilon\omicron\iota\varsigma$,	$\epsilon\omicron\iota$, etc. F.			
Ind. 2. C. $\epsilon\acute{\iota}\eta\varsigma$,	$\epsilon\acute{\iota}\eta$:	$\epsilon\acute{\iota}\eta\tau\omicron\nu$, $\epsilon\acute{\iota}\eta\tau\eta\nu$:	$\epsilon\acute{\iota}\eta\mu\epsilon\nu$,	$\epsilon\acute{\iota}\eta\tau\epsilon$, $\epsilon\acute{\iota}\eta\sigma\alpha\nu$.
Fut. I. C. $\eta\sigma\omicron\mu\iota$, $\omicron\iota\varsigma$,	$\omicron\iota$, etc.	Perf. et plusq. C. $\epsilon\acute{\iota}\eta\omicron\mu\iota$,	$\omicron\iota\varsigma$,	$\omicron\iota$, etc.
Subjunctivus.				
Praef. C. $\iota\tilde{\omega}$,	$\iota\tilde{\omega}$, etc.	Perf. et plusq. C. $\epsilon\acute{\iota}\eta\omega$,	$\epsilon\acute{\iota}\eta\eta\varsigma$,	$\epsilon\acute{\iota}\eta\eta\varsigma$, etc.
Ind. 2. C. $\tilde{\omega}$,	$\tilde{\omega}$:	$\eta\tau\omicron\nu$, $\eta\tau\omicron\nu$:	$\tilde{\omega}\mu\epsilon\nu$,	$\eta\tau\epsilon$, $\tilde{\omega}\sigma\iota$.
$\epsilon\tilde{\omega}$,	$\epsilon\tilde{\omega}$, etc. I.			
$\epsilon\iota\omega$,	$\epsilon\iota\tilde{\omega}$, etc. P.			

Infinitivus.

Praef. } C.	$\epsilon\acute{\iota}\eta\alpha\iota$	Ind. 2. C. $\epsilon\acute{\iota}\eta\alpha\iota$.	
Imp. } $\epsilon\acute{\iota}\mu\epsilon\nu\alpha\iota$ D.	$\epsilon\acute{\iota}\mu\epsilon\nu\alpha\iota$ D.		
	$\epsilon\acute{\iota}\mu\epsilon\nu$ I.		
Participia.			
Praef. C. $\iota\epsilon\acute{\iota}\sigma\alpha$,	$\iota\epsilon\acute{\iota}\nu$.	Ind. 2. C. $\epsilon\acute{\iota}\varsigma$,	$\epsilon\acute{\iota}\sigma\alpha$, $\epsilon\acute{\iota}\nu$.
Fut. I. C. $\eta\sigma\omega\varsigma$,	$\eta\sigma\omega\sigma\alpha$, $\eta\sigma\omega\varsigma$.	Perf. } C. $\epsilon\acute{\iota}\mu\omega\delta\varsigma$,	$\epsilon\acute{\iota}\mu\omega\delta\alpha$, $\epsilon\acute{\iota}\mu\omega\delta\varsigma$.
		plusq.	

Lex passiva.

Fut. 1. C. ἵστασθαι, ἵσθον. | 1st. pluf. } C. ἵσταντο, ἱκάντο.

Vox passiva.

ἵσταμαι, nitet, per omnia tempora et modos ad normam τίθεσθαι formetur.

Vox media.

Modus indicativus.

Singular.		Dual.		Plural.	
Ind. 2. C. ἔμην,	ἔσθ, ἔτο,	ἡσθον, ἑσθον,		ἡμεδα, ἑσθε,	ἐντο.
εὖ 1. ὄν A.					
Fut. 1. C. ἵσταμαι, ἵστη,		ἵσεται, etc.		Ind. 1. C. ἱκάνην, ἱκώ, ἱκάντο, etc.	
Imperativus.					
Ind. 2. C. ἔστο,		ἔστω :		ἑσθον, ἑσθων :	
				ἑσθε, ἑσθουσιν.	

Optativus.

Ind. 2. C. εἶμην, εἶο, ἔτο, etc. | Ind. 2. C. ὦμαι, ῆ, ῆται, etc.

Infinitivus.

Indefinit. 2. C. εἶσθαι | Ind. 2. C. εἶμεν, εἶμένη, εἶμενον.
Futur. 1. C. ἵσσεσθαι | Fut. 1. C. ἱσόμενος, ἱσόμενή, ἱσόμενον.

Sic ἵημι concupisco; sed in voce pass. legitur tantum ἱεμαι, et ἱέμεν.

4. Ἦμαι, ab ἦω, *sedeo*.

Modus indicativus.

Singul.		Dual.		Plural.	
Praef. C.	ἦμαι, ἦσαι, ἦται :	ἦμεθον, ἦσθον, ἦσθον :	ἦμεθα, ἦσθε, ἦντο.	ἦμεθα, ἦσθε, ἦντο.	ἦμεθα, ἦσθε, ἦντο.
Imp. C.	ἦμι, ἦσε, ἦτο :	ἦμεθον, ἦσθον, ἦσθον :	ἦμεθα, ἦσθε, ἦντο.	ἦμεθα, ἦσθε, ἦντο.	ἦμεθα, ἦσθε, ἦντο.
Imperat. C.	ἦσε, ἦσθε, etc.	Infinit. C. ἦσθαι.	Particip. C. ἦμενος.		

COMPOSITVM καθήμεναι *sedeo*, quod usitatus.

Modus indicativus.

Singul.		Dual.		Plural.	
Praef. C.	καθ-ήμεναι, καθεῖσθαι, καθεῖσθαι :	καθήμεθον, καθεῖσθον, καθεῖσθον :	καθήμεθα, καθεῖσθε, καθεῖσθον.	καθήμεθα, καθεῖσθε, καθεῖσθον.	καθήμεθα, καθεῖσθε, καθεῖσθον.
Imp. C.	καθήμεν, καθεῖστο, καθεῖστο et καθεῖστο, finè aug.				

Imperativus

Singul.

Dual.

Plural.

Singular.		Dual.		Plural.
Praef. C. } καθ-ησο, ἡσθω :	I. } κάθην κάθεο κάθου A.	ἡσθον, ἡσθων :		ἡσθε, ἡσθωσαν.
Imp. P. }				
Infinitivus, C. καθῆσθαι.		Participium, C. καθήμενος.		

5. Ἦννυμι ab ἐν indico : Ἐμαι indutus sum.

5. Modus indicativus.

Ind. I. C. ἔισα,	ἔισας,	ἔισε :	ἔισατον, ἔισάτην	ἔισαμεν, ἔισατε, ἔισαν.
ἔστα	ἔστας,	ἔσσε P.		

Infinitivus, C. ἔισαι, P. ἔσσαι, quod etiam est collocare.

Vox passiva.

Modus indicativus.

Perf. C. ἔημαι,	ἔισαι,	ἔιται :	ἔιμεθον, ἔισθον, ἔισθε, ἔινται :
ἔσται,	ἔισται P.		ἔιαται I.

Plusq.

Singular.		Dual.		Plural.	
Plusq. C. εἶμην,	ἔισο,	ἔισσο,	ἔειτο :	ἔειμεθον, ἔεισθον,	ἔεισθον, ἔεισθε, ἔειντο.
			ἔεισο ἔεισο		ἔειστο I.

Particip. perf. C. ἐμμένος.

Indefinit. I. med. C. εἰσάμην, P. εἰσάμην et εἰσάμεν. | Particip. εἰσάμενος P.

6. Ἰσημι, ab ἰσῶ, scio.

Modus indicativus.

Praef. C. ἴσημι,	ἴσης,	ἴσησι :	ἴσαλον, ἴσῶλον :	ἴσαμεν, ἴσατε, ἴσασι.
	ἴσαι,	ἴσαι, D.		ἴσμεν D. Ac. ἴσων, D.
Imp. C. ἴσην,	ἴσης,	ἴση :	ἴσων, ἴσων :	ἴσμεν, ἴσθε P.
			ἴσαλον, ἴσῶλον :	ἴσαμεν, ἴσατε, ἴσασαν.
				ἴσων P.

Imperativus.

Praef. Imp. } C. ἴσῃσι, ἴσῃται :	ἴσῶλον, ἴσῶλον :	ἴσατε, ἴσῶσαν.
Imp. }	ἴσθι, etc. P.	ἴσων A.

Infinitivus

Infinitives.

Participium.

Praef. Imp. C. ἴσῃσι.

Praef. C. ἴσαι, ἴσαι, ἴσαι.

Infinitivus.		Participium.	
Praef. Imp. C.	ἐπίσλασθαι.	Praef. C.	ἐπιστάμενος, η, ον.

7. Κεῖμαι, a new inusitato, jaceo.

7. Modus indicativus.

Singul.		Dual.		Plural.	
Praef. C.	κεῖμαι, κεῖται	κεῖσθαι, κεῖσθαι	κεῖσθον, κεῖσθον	κεῖμεθα, κεῖσθε, κεῖσθαι.	
				κέσθαι. I.	
				κέσθαι	} P
				κέσθαι	
Imp. C.	ἐκέμην, ἐκέισθ, ἐκέιστο	ἐκέμην, ἐκέισθον, ἐκέισθον	ἐκέισθην, ἐκέισθε, ἐκέιστο	ἐκέισθαι. I.	
				κέσθαι	} P.
				κέσθαι	
Fut. I. C.	κέσομαι, η, εῖται	κέσομεθα, εῖσθον, εῖσθον	κέσομεθα, εῖσθε, οὔται.		
	κέσομαι I.				
	κέσομαι D.				

Imp. C. κείσομαι, etc. | Opt. C. κείμην, οίω, οὔτω, etc. | Subj. C. κείμαι, η, κείαι, etc.

Infinit. C. κείσθαι. | Particip. C. κείμενος, μένη, μένων.

Infinit. C. κείσθαι, μένη, μένων.

Modus indicativus.

Infinit. C. κῆσθαι.		Particip. C. κείμενος μένων μένων.	
Imp. C. κῆσθω, etc.		Particip. C. κείμενος μένων μένων.	
Modus indicativus.		Modus indicativus.	
Sing.		Dual.	
Plural.		Plural.	
Praef. C. φῶμι, φῶς, φῶσι :	φῶμι, φῶς, φῶσι :	φῶτον, φῶτον :	φάμεν, φάτε, φαντὶ D.
Imp. C. ἔφω, ἔφης, ἔφῃ :	ἔφω, ἔφης, ἔφῃ :	ἔφωτον, ἔφωτον :	ἔφασαν. ἔφῃαν } B φῶν φῶν }
Ind. 2. C. ἔφῃ, ἔφῃς, ἔφῃ :	ἔφῃ, ἔφῃς, ἔφῃ :	ἔφῃτον, ἔφῃτον :	ἔφῃτε, ἔφῃτε, ἔφῃσαν.
Dialecti ut in imperfecto.		Dialecti ut in imperfecto.	
Fut. 1. C. φήσω, φήσεις, φήσει :	φήσω, φήσεις, φήσει :	φήσωτον, φήσωτον :	φήσουσι, φήσουσι :
Praef. Imp. C. φάσθι, φάτω :	φάσθι, φάτω :	φάσθι, φάτω :	φάτε, φάτωσαν :
Op'ativus.		Op'ativus.	

Optativus.

Singul.

Praef. } C. φαίμιν, φαίνης, φαίνῃ.
Imp }

Dual.

φαίνον, φαίντων : φαίνμεν, φαίνητε, φαίνσαν.
φαίμεν, φαίτε, φαίεν A.

Plural.

Subjunctivus.

Praef. } C. φῶ, φῆς, φῆ.
Imp }

φῶτον, φῆτον : φῶμεν, φῆτε, φῶσι.
φῶμεν, φῆτε, φῶσι.

Infinitivus.

Participia.

Praef. Imp. C. φάμαι. | Praef. Imp. C. φάς, φᾶσα, φάν. | Ind. I. C. φήσας, ασα, αν.
In voce passiva manent perfecta indicativi πέφασται, et imperativi περάσθω, imper-
sonaliter accepta.

Vox media.

Modus indicativus.

Imp. vel } C. ἐφάμην, ασο, απο : άμεδον, ασδεν, άσδην : άμεδα, ασδε, αστο.
Indef. 2. }

Imper.

Infin.

Particip.

Praef. } C. φάσο, I. φάο.
Imper. }

Praef. } C. φάσσαι.
Imper. }

Praef. } φάμ-ενος, ένν, ενον.
Imper. }

VERBA IMPERSONALIA.

Ἀνίηκει et προσήκει *convenit*, ἀνῆκε et προσῆκε *convenielat*.
Ἀρέσκει *placet*, ἤρεσκε *placebat*, ἀρέσει *placebit*, ἤρεσε *placuit*.

Δεῖ *oportet*, ἔδει *oportebat*, δεήσει *oportebit*, ἐδέσσε *oportuit*.

Infin. δεῖν *oportere*. Particip. δεόν *quod oportet*.

Δοκεῖ *videtur*, ἐδόκει *videbatur*, δοξει *videbitur*, ἔδοξε *visum est*.

Μελεῖ *curae est*, ἔμελε *curae erat*, μελήσει *curae erit*, ἐμίλησε *curae fuit*.

Χρὴν *oportet*, ἐχρην et χρὴν *oportebat*, χρήσει *oportebit*.
Infin. χρῆναι *oportere*.

Compositum ἀπόχρη *sufficit*, ἀπέχρη *sufficiebat*, ἀποχρήσει *sufficiet*, ἀπέχρησε *mi-jecit*. Infin. ἀπόχρην *sufficere*.

PASSIVA impersonalia sunt, ἐνδέχεται *accidit*; εἴμασται, et πέπρωται, *in fatis est*.

VERBA DEFECTIVA et ANOMALA.

DEFECTIVA dicuntur, quae aut ultra imperfectum non formantur; aut si qua tempora habeant praeterita, mutantur a verbis aliis, quorum praesens non est in usu, et tunc ANOMALA vocantur.

Desinunt autem pleraque in,

ἄω, ἔω, ὕω : ut, ἀμυνάω *auxilior*, τελέω *sum*, δινύω *corrumpo*.

αῖω et εῖω, facta ex ἄω et ἔω : ut, κεδάω, a κεδάω *dis-tergo*; τελεῖω, a τελέω *perficio*. Et desiderativa in εῖω ex futuro : ut, γαμησεῖω *nupturio*, a γαμέω ἢ σω *nubo*; πολεμσεῖω *bellare gestio*, a πολεμέω ἢ σω *bellum gero*.

ἄνω : ut, χαμβάνω *capio*, μαγδάνω *disco*.

εῖνω *hyperdisyllaba* : ut, φάεινω *splendo*.

ῖω : ut, δῖω, *invenio*.

ῶω : ut, ἀγῶω *eo*.

De Verbalibus vide infra sub finem Verborum, pag. 130.

ὑω hyperdisyllaba, quae faciunt verba in μι : ut, κεραννύω misceo, ρηγνύω frango, σβεννύω extinguo.

ω post duas consonantes, quarum altera est liquida : ut, δάκνω mordeo.

εω post ε, vel liquidam : ut, σέβω colo, στίλβω splendo. φω, si praecedat λ vel ν : ut, μέλδω liquefacio, σπένδω libo. ηω purum : ut, πέλω et πέλομαι sum.

ξω et σω, futuro migrante in praesens : ut, ἄξω duco, ab ἄγω ; ἔξω venio, ab ἵκω ; δύσω et δύσομαι sulco, a δύω ; ὄρω concito, et ὄρομαι concitor, ab ὄρω ; et alia.

σγω, σδω, σκω, σσω, et χδω : ut, μίσγω misceo, βιάσδω gradior, φάσκω dico, ἀνδέσσω infuetus sum, ἔχδω odio prosequor.

Sic quae, consonante injecta, ε mutant in ι : ut, μένω maneo, τένω τίντω pario, ἐνέπω ἐνίσπω narro.

NONNULLA sunt unius temporis : ut, κυρέω et κύρω sum.

Catalogus anomalorum¹.

A.

Miror Ἀγαμαι, fut. I. ἀγίσσομαι, ind. I. ἡγασάμην; ind. I. pass. ἡγασθῆν ab ἀγαζω.

Frango Ἀγνομι, fut. I. ἄξω, ind. I. ἔαξα, unde κατέαξα, perf. ἤχα, A. ἔαχα, ind. 2. ἔαγον; perf. med. ἔαχα, unde κατέαχα.

Ago Ἀγω, fut. I. ἄξω, perf. ἤχα, A. ἀγέχα, ind. 2. ἤγαν, A. ἤγαγον.

Cano Ἀδω, pro αείδω P. fut. I. med. ἄσομαι, ind. I. αἶ. ἤσα.

Satio Ἀδω, fut. I. ἄσω, ind. I. inf. ἄσαι.

Placeo Ἀδω, ind. 2. ἔαδον pro ἦδον, fut. 2. ἀδῶ; perf. med. ἔαδα pro ἦδα.

Capio Αἰρέω, fut. I. αἰρήσω, ind. 2. εἶλον, fut. 2. ἐλῶ; ind. 2. med. εἰλόμην, fut. 2. ἐλοῦμαι ab εἶλω.

Sentio Αἰσθάνομαι, fut. I. med. αἰσθήσομαι, ind. 2. ἡσθόμην; perf. pass. ἡσθῆναι ab αἰσθέομαι.

¹ In hoc Anomalorum catalogo nonnulla ultra imperfectum recte formata, puerorum gratia, quia saepius occurrunt, ex prioribus editionibus re inveniuntur.

- Arceo* Ἀλέξω, fut. 1. ἀλεξήσω, ind. 1. ἀλέξῃσα ab ἀλέξω, unde ἀλεξεῖν; sed ind. 1. inf. ἀλέξαι et ἀλέξασθαι.
- Vagor* Ἀλῆμι et ἀλάλῃμι, inf. ἀλῆναι, part. ἀλεις; praes. pass. ἀλάλῃμαι et ἄλῃμαι, perf. ἤλῃμαι et ἀλήλῃμαι, ab ἀλώ.
- Capio* Ἀλίσκω, fut. 1. ἀλώσω, perf. ἤλωκα, et ἐάλωκα, ab ἀλώ; ind. 2. ἤλων et ἐάλων, imp. ἄλαδι, opt. ἀλοίην, subj. ἄλω, inf. ἀλῶναι, part. ἀλοὺς ab ἄλωμι.
- Consumo* Ἀναλίσκω, fut. 1. ἀναλώσω, perf. ἀνήλωκα et ἠνάλωκα; perf. pass. ἀνήλωμαι.
- Pecco* Ἀμαρτάνω, fut. 1. ἀμαρτήσω, ind. 1. ἡμάρτησα, perf. ἡμάρτηκα, ind. 2. ἡμαρτον, ἡμεροτον P. ab ἀμαρτέω.
- Abhorrior* Ἀμβλίσκω, fut. 1. ἀμβλώσω ab ἀμβλόω.
- Induo* Ἀμφιέννυμι, fut. 1. ἀμφιέσω, ind. 1. ἡμφίεσα; perf. pass. ἡμφίεσμαι.
- Lego* Ἀναγινώσκω, imperf. ἀνεγίνωσκον, perf. ἀνέγνωκα, ind. 2. ἀνέγνω; fut. 1. med. ἀναγνώσομαι ab ἀναγνώω et ἀνάγνωμι.
- Renuo* Ἀναίνομαι, perf. ἀνήνημαι et ἠνήνημαι, ind. 1. med. ἠνηνάμην ab ἀναινέω.
- Admoneo* Ἀναμιμνήσκω, fut. 1. ἀναμιμνήσω; ind. 1. pass. ἀνεμνήσθην.
- Superio* Ἀνοίγω, fut. 1. ἀνοίξω, ind. 1. ἀνέωξα, A. ἥνοιξα; perf. med. ἀνέωγα; perf. pass. ἀνέωγμαι, ind. 1. ἀνεώχθην.
- Privo* Ἀπαυράω, ind. 1. ἀπηϋρα pro ἀπηύρησα, ind. 2. ἀπηϋρον.
- Odio sum* Ἀπεχθάνομαι, fut. 1. ἀπεχθήσομαι, ind. 2. ἀπηχθόμην; perf. pass. ἀπήχθημαι ab ἀπεχθέομαι.
- Perdi* Ἀπόλλυμι. Vid. Ὀλλυμι.
- Placeo* Ἀρέσκω, fut. 1. ἀρέσω, ind. 1. ἤρεσα, perf. ἤρεκα; perf. pass. ἤρεσμαι ab ἀρέω.

Augeo Αὐξάνω et αὐξέω, fut. 1. αὐξήσω. ind. 1. πύξῃσα et πύξα; perf. pass. πύξῃμαι ab αὐξέω.

Doleo Ἀχθεομαι, fut. 1. ἀχθήσομαι et ἀχθέσομαι; ind. 1. pass. ἠχθέσθην ab ἀχθεομαι.

B.

Vado Βαίνω, perf. act. ἐέθηκα, I. ἐέβαα; fut. 1. med. ἐήσομαι; ind. 2. ἐέην. imp. ἐῆδι, part. ἐὰς a ἐῆμι.

Mitto Βάλλω, fut. 1. βαλήσω et βλήσω, perf. ἐέθηκα, ind. 2. ἐβαλον, fut. 2. βαλῶ a βαλέω.

Vivo Βιώνω, fut. 1. βιώσω, ind. 2. ἐβίων, part. βιούς a βίωμι.

Germino Βλαστάνω, fut. 1. βλαστήσω, ind. 2. ἐβλαστον.

Pasco Βόσχω, fut. 1. βόσω, βώσω, et βοσκήσω, ind. 1. ἐβοσκησα a βοσκέω.

Volo Βούλομαι, βούλει A. pro βούλη, fut. 1. βουλήσομαι, perf. ἐέβουλα; perf. pass. ἐεβούλημαι, ind. 1. ἐβουλήθην a βουλέομαι.

Edo Βρώσκω et βιβρώσκω, fut. 1. βρώσω, ind. 1. ἐβρωσα, perf. ἐέβρωκα, ind. 2. ἐβρων a βρώμι.

Γ.

Duco } Γαμέω, fut. 1. γαμήσω, ind. 1. ἐγάμησα et ἐγῃμα, uxorem } perf. γεγάμηκα; ind. 1. med. ἐγῃμάμην.

Gignor Γαίνομαι, fut. 1. γαινοῦμαι, ind. 1. ἐγεινάμην genui.

Laetor Γηδεώ et γήδω, fut. 1. γηθήσω; perf. med. γήγηδα, part. γηγηδώς.

Senesco Γηράσκω, fut. 1. γηράσω, ind. 1. ἐγήρα; ind. 2. med. inf. γηράναι, part. γηράς a γήρημι.

Sum, } Γίνομαι et γίγνομαι, fut. 1. γινήσομαι, ind. 1. ἐγενήσομαι, perf. γέγονα et γέγαα a γάω, ind. 2. ἐγενήμην, fut. 2. γαινοῦμαι; perf. pass. γεγέννημαι, ind. 1. ἐγενήθην.

Fio, } Γίνομαι et γίγνομαι, fut. 1. γινήσομαι, ind. 1. ἐγενήσομαι, perf. γέγονα et γέγαα a γάω, ind. 2. ἐγενήμην, fut. 2. γαινοῦμαι; perf. pass. γεγέννημαι, ind. 1. ἐγενήθην.

Nascer } Γίνομαι et γίγνομαι, fut. 1. γινήσομαι, ind. 1. ἐγενήσομαι, perf. γέγονα et γέγαα a γάω, ind. 2. ἐγενήμην, fut. 2. γαινοῦμαι; perf. pass. γεγέννημαι, ind. 1. ἐγενήθην.

Cognosco Γινώσκω et γινώσκω, fut. 1. med. γνώσομαι, ind. 1. act. ἐγνώσα, perf. ἐγνώκα, ind. 2. ἐγνων a γνώω et γνώμι; perf. pass. ἐγνωσμαι, perf. med. γέγνωα pro γέγνωα, part. γεγνώσθην.

Existi Γινώσκω et γινώσκω, fut. 1. med. γνώσομαι, ind. 1. act. ἐγνώσα, perf. ἐγνώκα, ind. 2. ἐγνων a γνώω et γνώμι; perf. pass. ἐγνωσμαι, perf. med. γέγνωα pro γέγνωα, part. γεγνώσθην.

Possum Γινώσκω et γινώσκω, fut. 1. med. γνώσομαι, ind. 1. act. ἐγνώσα, perf. ἐγνώκα, ind. 2. ἐγνων a γνώω et γνώμι; perf. pass. ἐγνωσμαι, perf. med. γέγνωα pro γέγνωα, part. γεγνώσθην.

Vigil Γινώσκω et γινώσκω, fut. 1. med. γνώσομαι, ind. 1. act. ἐγνώσα, perf. ἐγνώκα, ind. 2. ἐγνων a γνώω et γνώμι; perf. pass. ἐγνωσμαι, perf. med. γέγνωα pro γέγνωα, part. γεγνώσθην.

<i>Vigilo</i>	Γρηγορέω. Vid. Ἐγρηγορέω. Δ.
<i>Divido</i>	Δάσσομαι, fut. 1. δάσσομαι; perf. pass. δέδασμαι. Δαίξω, fut. 1. δαίξω, ind. 1. ἑδαίξα; perf. pass. δέδαίγμαι.
	Δαίω, fut. 1. δαίω et δαίσω, ind. 1. ἑδαισα; perf. pass. δέδαισμαι; fut. 1. med. δαίσομαι, ind. 1. ἑδαισάμην.
<i>Disco</i>	Δαίω, fut. 1. δάσω, ind. 1. ἑδάσσα, perf. δε- δάσσα, ind. 2. ἑδαον; perf. pass. δεδάσμαι, ind. 2. ἑδάην; perf. med. δέδαα a δαέω.
<i>Uro</i>	Δαίω, perf. med. δέδηα, combustus sum.
<i>Mordeo</i>	Δάκνω, fut. 1. δήξω, ind. 1. ἑδήξα, perf. δέδηχα, ind. 2. ἑδακον; perf. pass. δέδηγμαι, ind. 1. ἑδήχθην a δήκω.
<i>Dormio</i>	Δαρδάνω, fut. 1. med. δαρδήσομαι; perf. act. δέδαρθηκα a δαρδέω, ind. 2. ἑδαρθον et ἑδραθον.
<i>Timeo</i>	Δείδω, fut. 1. δείσω, perf. δέδεικα; perf. med. δέδοικα pro δέδοικα euphoniae causa, I. δέδια, praes. imper. δέδιθι a δέδιμι.
<i>Ostendo</i>	Δεικνύω et δείκνυμι, fut. 1. δείξω, perf. δέδειχα; perf. pass. δέδειγμαι a δείκω.
<i>Struo</i>	Δέμω, perf. δέδηκα pro δεδέμηκα.
<i>Rogo</i>	Δέομαι, fut. 1. δεήσομαι; perf. pass. δεδήμαι, ind. 1. ἑδεήθην a δεέομαι.
<i>Video</i>	Δέρκω, ind. 2. ἑδρακον; perf. med. δέδορκα.
<i>Ligo</i>	Δέω, fut. 1. δέσω et δήσω, ind. 1. ἑδησα, perf. δέδηκα; perf. pass. δέδεμαι et δέδημαι.
<i>Doceo</i>	Διδάσκω, fut. 1. διδάξω et διδασκήσω, ind. 1. ἑδίδαξα.
<i>Fugio</i>	Διδράσκω, fut. 1. διδράσω, ind. 2. ἑδρην, D. ἑδραν, part. δράς a δρήμι.
<i>Existimo</i>	Δοκέω, fut. 1. δοκήτω et δόξω, ind. 1. ἑδόκησα et ἑδοξα, perf. δέδοκηκα; perf. pass. δέδογμαι a δοκω.
<i>Possum</i>	Δύναμαι, δύναται et δύνη, imp. ἑδυνάμην, A. ἡδυ- κάμην.

νάμην, ind. 1. ἐδυνήσάμην; perf. pass. δέδυνήμαι, ind. 1. ἐδυνήθην, A. ἠδυνήθην, item ἐδυνάσθην et ἠδυνάσθην.

Subeo Δύνω et δύω, fut. 1. δύσω, perf. δέδυνα, ind. 2. ἔδυν' a δύμι.

E.

Sino Εἶω, fut. 1. εἶσω, ind. 1. εἶασα, perf. εἶακα et εἶακα.

Excito Ἐγείρω, fut. 1. ἐγερῶ, ind. 1. ἤγειρα, perf. ἤγειρα; perf. pass. ἐγήγερμαι pro ἤγειμαι.

Vigilo Ἐγρηγόρέω, fut. 1. ἐγρηγορήσω, ind. 1. ἐγρηγόρησα, perf. ἐγρηγόρηκα pro ἐγρηγόρηκα; perf. pass. ἐγρηγόρημαι; perf. med. ἐγρηγόρηα, P. ἐγρηγόρηθα: ubique neglecto augmento.

Infundo Ἐγχέω. Vid. Χέω.

Edo Ἐδω vel ἐσθίω, unde imp. ἥσθιον, perf. ἤκα, A. ἔδηκα et ἐδήδοκα; perf. pass. ἐδήδεσμαι; perf. med. ἦδα et ἐδήδα, fut. 2. ἐδομαι pro ἐδοῦμαι.

Volo Ἐθέλω. Vid. Θέλω.

Consuesco Ἐθω, perf. med. εἴωθα pro εἶθα.

Scio } Εἶδω et εἶδω, fut. 1. εἶσω et εἰδήσω, perf. εἶδην,
Video } plusq. εἰδῆκεν, εἶδεν, A. ἤδεν, part. εἰδῆκώς, εἰδώς, ind. 2. εἶδον, imper. ἰδε, opt. ἴδοιμι, subj. ἴδω, inf. ἰδεῖν, part. ἰδὼν; fut. 1. med. εἴσομαι, ind. 1. εἰσάμην, perf. οἶδα, οἶδασθα et οἶσθα.

Similis } Εἰκω, fut. 1. εἶξω, ind. 1. εἶξα et εἶξα, ind. 2.
sum } εἶκον; perf. med. οἶκα et εἰοικα, plusq. εἰκίκεν et εἰκίκεν, part. εἰκώς.

Abigo Ἐλαύνω ab ἐλάω, fut. 1. ἐλάσω, ind. 1. ἤλασα, perf. ἤλακα, A. ἐλήλακα; perf. pass. ἤλαμαι, A. ἐλήλαμαι et ἤλασμαι, ind. 1. ἠλάσθην et ἠλάσθην, part. ἐλαθεῖς.

Spero Ἐλπομαι, fut. 1. ἔλπομαι, perf. ἔολπα, plusq. perf. ἐόλπειν et ἐώλπειν. Ἐλπῶ sperare facio.

Dico Ἐπω, ind. 1. εἶπα, ind. 2. εἶπον, imper. εἰπέ, opt. εἴποιμι, subj. εἴπω, inf. εἰπεῖν, part. εἰπών.

- E**ρω et ἐρέω, fut. 1. ἐρῶ et ἐρήτω, perf. εἶρη-
κα; perf. pass. εἶρημαι, paulo post fut. εἰρή-
σομαι.
- Operari** Ἔργάζομαι, fut. 1. ἐργάσομαι, ind. 1. ἐργασά-
μην; perf. pass. ἐργασμαι, ind. 1. ἐργασθην.
- Facio** Ἔρδω. Vid. Ρέζω.
- Interrogo** Ἐρομαι, fut. 1. ἐρήσομαι, ind. 1. εἰρησάμην, ἡρά-
μην, ind. 2. ἡρόμην, εἰρόμην.
- Pergo** Ἐρρώ, fut. 1. ἐρρήσω, perf. ἐρρήκα.
- Lenio** Ἐρχομαι, fut. 1. ἐλεύσομαι, ind. 2. act. ἦλθον pro
ἦλυθον, imper. ἐλθέ, perf. med. ἦλυθα, A. ἐλή-
λυθα, plusq. perf. ἐληλύθειν ab ἐλεύθω.
- Dormio** Εὔδω, fut. 1. εὐδήσω, ind. 1. εὐδήσα.
- Invenio** Εὐρίσσω, fut. 1. εὐρήσω, ind. 1. εὐρησα, perf.
εὐρηκα, ind. 2. εὐρον, imper. εὐρέ; perf. pass.
εὐρημαί, ind. 1. εὐρήθην; ind. 1. med. εὐρη-
σάμην et εὐράμην, part. εὐράμενος, ind. 2. εὐρό-
μην ab εὐρέω.
- Habeo** Ἐχω, imp. εἶχον, fut. 1. εἶω et σχήσω, perf.
ἔσχηκα, ind. 2. ἔσχον, imper. σχές, opt.
σχοῖμι, σχοῖν A. subj. σχῶ, inf. σχεῖν, part.
σχών; perf. pass. ἔσχημαι, ind. 1. ἔσχεθην;
fut. 1. med. ἐξομαι et σχήσομαι, ind. 2. ἐσ-
χόμεν, imper. σχοῦ, opt. σχοίμην, inf. σχέσ-
θαι, part. σχόμενος a σχέω.
- Z.**
- Ἰννο** Ζάω, ζῆς, ζῆ, imp. ζῆ et ζῆδι, opt. ζαίην, et
ζών a ζῶμι, inf. ζῆν, part. ζών, imp. ἔζην,
fut. 1. ζήσω, ind. 1. ἔζησα a ζῆμι.
- Ἰνγο** Ζωννύω et ζώννυμι, fut. 1. ζώσω, perf. ἔζωκα;
perf. pass. ἔζωσμαι, ind. 1. ἐζώσθην a ζώω.
- H.**
- Pubesco** Ἡδάσκω, fut. 1. ἡδήσω, ind. 1. ἡθησα, perf.
ἡθηκα ab ἡβάω.
- Lactor** Ἡδσμαι, ἡδω rarius, fut. 1. ἡσομαι, ind. 1. ἡσά-
μην; perf. pass. ἡσμαι, ind. 1. ἡσθην.

VOLUNTAS

FUTURUM

Θ.

Volo; Θέλω et ἐθέλω, fut. 1. θελήσω et ἐδεήσω, ind. 1. ἐδέλῃσα et ἠδέλῃσα, a θελέω et ἐδελέω.

Actus Οηκάνω, fut. 1. ὠήξω, ind. 1. ὠήξα, perf. τέθηκα a ὠήγω.

Attinga Οιγγάνω, fut. 1. δίξω, perf. τέδιχα, ind. 2. ἐδιγον a δίγω.

Morior Ονήσκω, fut. 1. θνήξω et τεθνήξω, perf. τέθνηκα. B. τέθνηκα et τέθνηκα, part. τεθνηκώς et τεθνηκώς, ind. 2. ἔθανον, fut. 2. θανῶ; fut. 1 med. θνήξομαι et τεθνήξομαι, perf. med. τέθνηκα, inf. τεθνήσκειν, part. τεθνηκώς et τεθνηκώς, fut. 2. θανοῦμαι.

I.

Constituo Ἰδρύνω, fut. 1. ἰδρύσω, ind. 1. ἰδρύσῃ, perf. ἰδρύκα; perf. pass. ἰδρυμαι, inf. ἰδρῦσθαι, ind. 1. ἰδρύθην ab ἰδρύνω.

Sido Ἰζάνω, fut. 1. ἰζήσω, ind. 1. ἰζήσα et ἴσα, a ἰζέω.

Pervenio Ἰκνέομαι, fut. 1. ἰξομαι, ind. 2. ἰκόμην; perf. pass. ἰγμαι ab ἰκομαι.

Placo Ἰλάσκομαι, fut. 1. ἰλάσομαι et ἰλάξομαι, ind. 1. ἰλασάμην; perf. pass. ἰλασμαι, ind. 1. ἰλάσθην ab ἰλάσομαι.

Volo Ἰπταμαι, fut. 1. πτήσομαι, ind. 2. ἐπτάμην et ἐπτόμην, subj. πτώμαι, inf. πτάσθαι et πτέσθαι, part. πτάμενος et πτόμενος; perf. pass. πέπταμαι.

Ἰπτημι, fut. 1. πτήσω, ind. 2. ἔπτιν rarius.

K.

Purgo Καθαίρω, fut. 1. καθαρῶ, ind. 1. ἐκάθηρα.

Sedeo Καθέζομαι, fut. 2. καθεδούμαι; ind. 1. παθῆναι καθεσθῆναι.

Statuo Καθιστάνω, fut. 1. καταστήσω, perf. καθέστακα a καθίστημι.

Uro Καίω, fut. 1. καύσω, ind. 1. ἔκυσσα, et ἔκυσσα vel

velut a κᾶω, perf. κέκαυκα, ind. 2. ἔκαον
perf. pass. κέκαυμαι, ind. 1. ἐκαύθην, fut. 1.
καυθήσομαι, ind. 2. ἐκάην, part. καείς.

Καλέω, fut. 1. καλέσω, perf. κέκληκα pro κέκαληκα,

Κάμνω, fut. 1. καμῶ, perf. κέκμηκα pro κέκα-
μηκα, ind. 2. ἔκαμον.

Κέλομαι. P. κέκλωμαι, fut. 1. κελήσομαι, ind. 1.
ἐκελησάμην a κελέομαι.

Κεραννύω et κεράννυμι, fut. 1. κερᾶτω et κράσω,
perf. κεκέρακα et κέκρακα; perf. pass. κέκε-
ρασμαι et κέκραμαι, ind. 1. ἐκράθην, fut. 1.
κράθήσομαι a κερᾶω.

Κιχάνω, fut. 1. κιχήσω a κιχέω.

Κλάζω, fut. 1. κλάξω et κεκλάγξω, ind. 1. ἔκ-
λαγξα, perf. κέκλαγχα, ind. 2. ἔκλαγον; perf.
med. κέκληγα, part. κεκληγώς a κλάγγω.

Κλαίω, A. κλάω, fut. 1. κλαύσω, ind. 1. ἔκλαυ-
σα, perf. κέκλαυκα; perf. pass. κέκλαυμαι;
fut. 1. med. κλαύσομαι a κλαύω.

Κορεννύω et κορέννυμι, fut. 1. κορέσω et κορήσω,
ind. 1. ἐκόρεσα, perf. κεκόρηκα; perf. med.
κέκορα a κορέω.

Κράζω, fut. 1. κράξω, ind. 1. ἔκραξα, A. ἐπέ-
κραξα, ind. 2. ἐκραγον, fut. 2. κραγῶ; perf.
med. κέκραγα.

Κραιαίνω, ind. 1. ἐκρήννα, imper. κρήνηνον; perf.
pass. κεικράαμαι, ind. 1. ἐκράάνθην.

Κρέμαμαι, fut. 1. κρεμάσομαι.

Κρεμαννύω et κρεμάννυμι, fut. 1. κρεμάσω a κρεμάω.

Κτείνω, fut. 1. κτενῶ, ind. 1. ἔκτεινα, perf. ἔκ-
τακα, ind. 2. ἔκτην a κτῆμι.

Κυλίνδω, fut. 1. κυλίσω a κυλίω, et κυλινδήσω a
κυλινδέω.

Κύρω, fut. 1. κύρω, ind. 1. ἔκυρσα, optat. Ae.
κύρσθαι, infin. κύρσαι, part. κύρσας; praes.
med. κύρομαι.

Sortior

Λ.

Sortior Λαγχάνω, perf. εἴληχα A. pro. λέληχα, ind. 2. ἔλαχον α λήχω; perf. med. λέλογχα.

Capio Λαμβάνω, fut. 1. λήψομαι, perf. λέληφα, A. εἴληφα, ind. 2. ἔλαβον; perf. pass. λέλημαι A. εἴλημαι, α λήσω.

Latea Λανθάνω, fut. 1. λήσω et λήσομαι, ind. 2. ἔλαθον perf. pass. λέλησμαι, ind. 1. ἐλήσθην; perf. med. λέληθα, ind. 2. ἐλαθόμην α κήσω.

Μ.

Infenio Μάινομαι, fut. 1. μανοῦμαι, ind. 1. ἐμηνάμην perf. μέμνηνα; ind. 2. pass. ἐμάνην.

Disco Μανθάνω, perf. μεμάθηκα, ind. 2. ἔμαδον; perf. pass. μεμάθημαι; fut. 1. med. μαθήσομαι ind. 2. ἐμαδόμην.

Pugno Μάχομαι, fut. 1. μαχέσομαι et μαχήσομαι, ind. 1. ἐμαχεσάμην et ἐμαχησάμην, fut. 2. μαχοῦμαι perf. pass. μεμάχημαι α μαχέομαι.

Divido Μείρομαι, perf. med. μέμορα, P. ἔμμορα; perf. pass. εἴμαρμαι, vel εἵμαρμαι.

Cunctor Μελλω, fut. 1. μεκλήσω, ind. 1. ἐμέλησα α μελλέω.

Curo Μέλω et μέλομαι, fut. 1. μελήσω, perf. μεμέληκα ind. 2. ἔμελον; perf. pass. μεμέλημαι; perf. med. μέμηλα α μέλει vel μελέω.

Maneo Μένω, P. μίμνω, fut. 1. μενῶ, ind. 1. ἔμεινα perf. μεμένηκα α μενέω; perf. med. μέμονα.

Misceo Μιγνύω et μίγνυμι, fut. 1. μίξω, ind. 1. ἔμιξα perf. μέμιχα; perf. pass. μέμιγμαι, ind. 1. ἐμίχθην, ind. 2. ἐμίγην α μίγω.

In memoriam revoco } Μνησέω, fut. 1. μνήσω, ind. 1. ἔμνησα; perf. pass. μέμνημαι, ind. 1. ἐμνήσθην; fut. 1. med. μνήσομαι, ind. 1. ἐμνησάμην α μνάω.

Abstergo Μοργνύω et μόργνυμι. Vid. Ὁμόργνυμι.

N.

asco Νέμω, fut. 1. νεμῶ, ind. 1. ἐνειμα, perf. νεγέ-
μῃκα velut a νεμέω.

leo Νήδω, fut. 1. νήσω a νέω.

O.

leo Ὄζω, fut. 1. ὄσω, ὀξέσω et ὀζήσω, perf. ὠξῃκα ;
perf. med. ὠδοδα et ὠδοδα, P. ὠδα, ab ὀξέω.

terio Ὀίγω. Vid. supra Ἀνοίγω.

umefacio Οἰδαίνω, fut. 1. οἰδήσω, perf. ὠδήκα ab οἰδέω
tumes.

isfereor Οἰκτείρω, fut. 1. οἰκτερήσω, ind. 1. ὠκτείρησα
et ὠκτεира.

uto Οἰοῦμαι et οἶμαι, οἶει A. pro οἶη, imp. ὠόμην et
ὠμην, fut. 1. οἰήσομαι ; perf. pass. ὠήμαι,
ind. 1. ὠήθην ab οἰέμαι. -

ο Οἰχεται, fut. 1. οἰχήσομαι, ind. 2. ὠχούην ;
perf. pass. ὠχημαι, 1. οἰχημαι, ab οἰχέομαι.

ado Ὀλισθαίνω, fut. 1. ἐλισθήσω, perf. ὠλίσθηκα,
ind. 2. ὠλισθον ; perf. med. ὠλισθα ab ὀ-
λισθέω.

erdo Ὀλλύω et ὀλλυμι, fut. 1. ὀλέσω. ind. 1. ὠλεσα,
perf. ὠλεκα, A. ὀλώλεκα, ind. 2. ὠλεον, fut. 2.
ὀλῶ ; perf. med. ὠλα, A. ὀλωλα, ab ὀλέω, P.
ὀλέσκω.

uro Ὀμνύω et ὀμνυμι, fut. 1. ὀμόσω, ind. 1. ὠμοσα,
perf. ὠμωκα, A. ὀμώμοκα ; ind. 1. med. ὠμο-
σάμην, fut. 2. ὀμοῦμαι ab ὀμόω.

stergo Ὀμόρηνυμι, fut. 1. ὀμόρξω, ind. 1. ὠμορξα, perf.
ὠμορχα ; fut. 1. med. ὠμορξομαι, ind. 1.
ὠμορξάμην.

uvo Ὀνημι et ὀνύημι, fut. 1. ὀνήσω, ind. 1. ὠνησα ;
fut. 1. med. ὀνήσομαι, ind. 1. ὠνησάμην ab ὀνάω.

ideo Ὀπτάνω et ὀπτάνομαι, fut. 1. ὀψομαι, ὀφει A.
pro ὀψη, infin. ὀφесθαι, perf. ὀπωπα pro
ὠπα ; perf. pass. ὠμμαι, ind. 1. ὠφθην, fut. 1.
ὀφθήσομαι, sensu passivo, ab ὀπτομαι.

Excito

- Exeito** ὄρω, fut. 1. ὄρῶ, Ae. ὄρσω, ind. 1. ὤρσα
perf. med. ὤρα, A. ὄρωρα et ὤρορα.
- Olfacio** ὀσφραίνομαι, fut. 1. ὀσφρανούμαι et ὀσφρήσομαι
ind. 1. ὠσφρησάμην et ὠσφραίνην, ab ὀσφραίνομαι
- Debeo** ὀφείλω et ὀφλω, fut. 1. ὀφελήσω et ὀφλήσω
ind. 2. ὤφελον, quod adverbii loco ponitur
omnibus personis et numeris.

Π.

- Possideo** Πάσμαι, fut. 1. πάσομαι, indef. 1. ἐπασάμην
perf. pass. πέπαμαι.
- Patior** Πάσχω, fut. 1. med. πείσομαι, perf. πέπονθα
ind. 2. act. ἔπαθον a πήθω.
- Vasto** Πέρθω, fut. 1. πέρσω, ind. 1. ἔπερσα, ind. 2
ἐπαρθον et ἔπραθον.
- Coquo** Πέσσω et πέτλω, fut. 1. πέψω, ind. 1. ἔπεψα
πέπτω.
- Expando** Πεταννύω et πετάννυμι, fut. 1. πετάσω, ind. 1
ἐπέτασα; perf. πεπέτακα et πέπτακα; per
pass. πέπταμαι a πετάω.
- Volo** Πέτομαι, πέταμαι, πετάομαι, et ποτάομαι, im
perf. ἐπετόμην; perf. pass. πεπότημαι. Vid
ἵπταμαι.
- Figo** Πηγνύω et πήγνυμι, fut. 1. πήξω, ind. 1. ἔπηξα
ind. 2. pass. ἐπάγην; fut. 1. med. πήξομαι
ind. 1. ἐπηξάμην a πήγω.
- Incendo** Πίμπρημι, fut. 1. πρήσω, ind. 1. ἔπρησα
πρήθω.
- Bibo** Πίνω, fut. 1. πώσω, perf. πέπωκα, ind. 2. ἔπιω
imper. πίθι et πῶθι; perf. pass. πέπομαι
πέπωμαι, ind. 1. ἐπόθην a πῶω.
- Vendo** Πιπράσκω, fut. 1. πράσω, perf. πῆπρακα; praes
pass. πιπράσκομαι, perf. πέπραμαι, ind.
ἐπράδην a πρᾶω.
- Cado** Πήπτω, fut. 1. πλώσω, perf. πέπτωκα a πτώω
ind. 2. ἔπεσον; fut. 2. med. πεσοῦμαι.
- Percutio** Πλήττω, fut. 1. πλήξω; ind. 2. pass. ἐπλήγην

cum ad corpus, ἐπλάγην cum ad animum
refertur; perf. med. πέπληγα.

Interrogo } Πυνδάνομαι, fut. 1. πεύσομαι a πεύδομαι,
Audio } ind. 2. ἐπυθόμην; perf. pass. πέπυσμαι.

P.

Facio 'Ρέζω, fut. 1. ῥέξω, et ἔρξω ab ἔρδω, ind. 1. ἔρ-
ρεξα; perf. med. ἔοργα pro ἔρρογα.

Fluo 'Ρέω, fut. 1. ῥεύσω et ῥήσω, ind. 1. ἔρρευσα,
perf. ἔρρύηκα; ind. 2. pass. ἔρρύην a ῥυνέω.

Dico 'Ρέω inult. ind. 1. pass. ἔρρήδην et ἔρρέδην, part.
ῥηδεῖς, fut. 1. ῥηδισομαι.

Rumpo 'Ρηγνύω et ῥήγνυμι, fut. 1. ῥήξω; perf. med. ἔρ-
ῥωγα, A. pro ἔρρηγα; ind. 2. pass. ἔρράγην a
ῥήσσω.

Roboro 'Ρωννύω et ῥώννυμι, fut. 1. ῥώσω; perf. pass. ἔρ-
ῥωμαι, imp. ἔρρωσω vale, part. ἔρρωμένος.

Σ.

Extinguo Σβεννύω et σβέννυμι, fut. 1. σβέσω et σβήσομαι,
ind. 1. ἔσβεσα, perf. ἔσβηκα; ind. 2. pass.
ἔσβην, inf. σβῆναι a σβέω.

Moueo Σεύω, ind. 1. ἔσευσα et ἔσευα; praes. pass. σεύο-
μαι, perf. ἔσσυμαι, ind. 1. ἐσύδην; ind. 1.
med. ἐσευάμην.

Libo Σπένδω, fut. 1. σπείσω, ind. 1. ἔσπεισα; perf.
pass. ἔσπεισμαι, ind. 1. ἐσπείσθην; fut. 1.
med. σπείσομαι, ind. 1. ἐσπείσάμην a σπείδω.

Sterno Στορεννύω et στορέννυμι, fut. 1. στορέσω, ind. 1.
ἐστόρεσα a στορέω.

Στρωννύω et στρώννυμι, fut. 1. στρώσω, ind. 1.
ἔστρωσα, perf. ἔστρωκα; perf. pass. ἔστρωμαι,
ind. 1. ἐστρώδην a στρώω.

Cohibeo Σχέω. Vid. supra Έχω.

T.

Extendo Τανύω et τάζω, fut. 1. τανύσω, perf. τέτακα
perf. pass. τέταμαι.

Seco Τέμνω, fut. 1. τεμῶ, et τμήξω a τμήσσω, perf.
τέτμηκα,

	τέτμηκα, ind. 2. ἔταμον; perf. pass. τέτμημαι α τμάω.	
<i>Fabrico</i>	Τεύχω, fut. 1. τεύξω, ind. 1. ἔτευξα; perf. pass. τέτυγμαι.	<i>Fugio</i>
<i>Pario</i>	Τίτω, fut. 1. τέξω, ind. 2. ἔτεκον; perf. med. τέτοκα α τέκω.	<i>Præcedo</i>
<i>Solvo</i>	Τίνω, fut. 1. τίσω, ind. 1. ἔτισα, perf. τέτινα α τίω.	<i>Corrumpe</i>
<i>Perforo</i>	Τιτράω et τιτράϊνω, fut. 1. τρήσω, ind. 1. ἔτρησα; perf. pass. τέτρημαι α τράω.	<i>Tabesco</i>
<i>Vulnero</i>	Τιτρώσκω, fut. 1. τρώσω, ind. 1. ἔτρωσα, perf. τέτρωκα α τρώω.	<i>Horreo</i>
<i>Tolero</i>	Τλάω, fut. 1. τλήσω, perf. τέτληκα, ind. 2. ἔτλην α τλήμι.	<i>Signo</i>
<i>Nutrio</i>	Τρέφω, fut. 1. θρέψω, ind. 1. ἔθρεψα; perf. pass. τέθραμμαι, ind. 2. ἐθράφην.	<i>Nascor</i>
<i>Curro</i>	Τρέχω, fut. 1. θρέξω, ind. 1. ἔθρεξα, perf. ἔδραμκα, ind. 2. ἔδραμον; fut. 2. med. δράμῃμαι α δρέμω vel δραμέω.	<i>Accedo</i>
<i>Comedo</i>	Τρώγω, ind. 2. ἔφαγον; fut. 2. med. φαγούμαι α φάγω.	<i>Gaudeo</i>
<i>Sum</i>	} Τυχάναω, fut. 1. τυχήσω, ind. 1. ἐτύχησα perf. τετύχηκα, ind. 2. ἐτυχον α τυχέω Sed perf. act. τέτευχα, et fut. 1. med. τεύξομαι α τεύχω.	<i>Dehisco</i>
<i>Consequor</i>		<i>Fundo</i>
	Υ.	
<i>Promitto</i>	Υπισχίεσθαι, fut. 1. ὑποσχίσομαι, ind. 2. ὑπέσχόμην; perf. pass. ὑπέσχημαι, ind. 1. ὑπέσχεθην.	<i>Coloro</i>
<i>Dormito</i>	Υπνώτω, fut. 1. ὑπνώσω ab ὑπνώω.	
<i>Pluo</i>	} ὕω, fut. 1. ὕσω, ind. 1. ὕσα; praes. pass. ὕομαι	
<i>Rigo</i>		
	ind. 1. ὕσθην, part. perf. ὕσμενος.	<i>Disstruo</i>
	Φ.	
<i>Dico</i>	Φάσκω, imp. ἔφασκον, fut. 1. φήσω, ind. 1. ἔφησα α φημί.	
<i>Fero</i>	Φέρω, fut. 1. οἶσω ab αἶω, ind. 1. ἤνεγκα, ind. 2. ἤνεγκον	<i>Pallo</i>

ἡνεγκον ab ἐνέγκω ; perf. med. ἐνένοχα A. pro
ἡνοχα ab ἐνέχω.

Fugio Φεύγω, fut. 1. φεύξω, φεύξομαι, et φευξοῦμαι,
ind. 2. ἐφυγον ; perf. med. πέφευγα.

Prævenio Φθάνω, imperf. ἐφθανον, fut. 1. φθάσω, ind. 1.
ἐφθασα, perf. ἐφθασα a φθάω ; ind. 2. med.
ἐφθην a φθῆμι, part. φθάς.

Corrumpro Φθείρω, fut. 1. φθέρω ; perf. med. ἐφθορα.

Labesco Φθίω, fut. 1. φθίσω, ind. 1. ἐφθισα, perf. ἐφθικα ;
perf. pass. ἐφθίμαι a φθίω.

Horreo Φρίσσω vel φρίττω, fut. 1. φρίξω, perf. πέφρικα
pro πέφριχα.

Signo } Φύω, fut. 1. φύσω, ind. 1. ἐφυσα, perf. πέφυκα,
Nascor } ind. 2. ἐφυν, inf. φύναι, part. φὺς a φῦμι ;
perf. med. πέφυα.

X.

Recedo Χάζω et χάζομαι, fut. 1. χάσω, ind. 2. ἔχαον et
κεκαδεν ; fut. 1. med. χάσομαι, perf. κέχανδα ;
ind. 2. ἐχάδομην et κεκαδόμην.

Gaudeo Χαίρω, imper. χαῖρε salve, fut. 1. χαιρήσω ;
ind. 2. pass. ἐχάρην.

Debisco Χάσκω, ind. 2. ἔχανον ; fut. 1. med. χανοῦμαι,
perf. κέχηνα a χαίνω.

Fundo Χέω, fut. 1. χεύσω, ind. 1. ἔχευσα, ἔχευα, et
ἔχεα, inf. χέαι, perf. κέχυκα pro κέχευκα,
ind. 2. ἔχεον, fut. 2. χεῶ ; perf. pass. κέχυμαι,
ind. 1. ἐχύθην ; fut. 1. χυθήσομαι a χύω ;
ind. 1. med. ἐχεάμην.

Coloro Χρωννύω et χρώννυμι, fut. 1. χρώσω, ind. 1. ἔχρω-
σα ; perf. pass. κέχρωμαι et κέχρωται, ind. 1.
ἐχρώθην.

Obstruo Χωννύω et χώννυμι, fut. 1. χώσω, ind. 1. ἔχωσα ;
perf. pass. κέχωσμαι, ind. 1. ἐχώσθην a χόω
vel χώω.

Ω.

*Ωθω et ὠθέω usitatus, fut. 1. ὤσω et ὠθήσω,
ind. 1. ὤσα et ὠθησα ; perf. pass. ὤσμαι et
ὠθημαι,

Κ

Institutio Graecae

ᾠθῆμαι, ind. 1. ᾠσθην; fut. 1. med, ᾠσομαι
et ᾠθήσομαι, ind. 1. ᾠσάμην et ᾠθήσάμην. Tem
poribus auditis saepe praefigitur : ut, ἔωσται
ἔωμαι.

ἔωμαι, fut. 1. ὠνήσομαι; perf. pass. ὠνήμαι
ἑώνημαι, ind. 1. ὠνήσθην et ἑώνησθην.

COMPOSITORVM formatio e simplicibus petenda est

VERBALIA

VERBALIA nomina deducuntur serè vel,

A prima persona perfecti passivi,

S. in μα	} ut {	γράμμα litera.
μη		γραμμή linea.
μος		δεσμός vinculum.
A. in μων		νοήμων intelligens.

A secunda persona perfecti passivi.

S. in σια	} ut {	δοκιμασία probatio.
σις		ποίησις poësis.
A. in σιος		θαυμάσιος admirabilis.
σιμος		χρήσιμος utilis.

A tertia persona perfecti passivi.

S. in τηρ	} ut {	χαρακτήρ character.
τηριον		ποτήριον poculum.
της		ποιητής poeta.
τις		πίστις fides.
τρα		ὄρχηστρα pars theatri.
τεις		ὄρχηστρίς saltatrix.
την		διδάκτρον minerval.
της		ὄρχηστὺς ars saltandi.
τωρ		κοσμήτωρ princeps.
A in κος		κριτικὸς judicialis.
τεος	γραφίλος scribendus.	
τός	ἀκούστος qui audiri potest.	

A perfecto medio.

Sin εν } επι τομειδς *sector*.
 η επιτολη *epistola*.
 λογιον *oraculum*.
 λογος *sermo*.

ΠΑΥΕΥΕΛΑ quaedam descendunt ab ipso themate : ut, ευκός *candidus*, α λεύσω *video*.

Et ab indefinito secundo : ut, φυγή *fuga*, ab εφυγον.

ADVERBIUM.

ADVERBIUM est aut primitivum, aut derivativum.

PRIMITIVUM : ut, νυν *nunc*, τότε *tunc*.

DERIVATIVUM in ση : ut, Ἑλληνιστὶ *Graecè*, Ῥωμαϊστὶ *Romanè*.

δὸν : ut, κυνηδὸν *caninè*.

εἰ : ut, πανσυδεὶ *omnino*, *prorsus*.

ην : ut, κρύεθην *secretò*.

ως : a genitivo plurali adjectivorum : ut, ἀληθῶν, ἀληθῶς *verè* ; ἀξέων, ὀξέως *acutè*.

VARIANT etiam adverbia significatione.

Syllabicae adjectiones δε, ξε, σε, notae sunt ad locum :
 οἰκαδε *dortum*, Ἀθῆναζε *Athenas*, οὐρανόσε *in caelum*.

θεν et δε de loco : ut, ἀνωθεν *desuper*, οὐρανόθεν *de caelo*.

δι, οι, σι, χοῦ, χῆ, in loco : ut, οὐρανόθι *in caelo*, οἴκοι
 Ἀθῆνῃσι *Athenis*, πανταχοῦ et πανταχῇ *ubique*.

Particulae adverbiales ἀρι, ἐρι, δα, ξα, κα, λι, σου et
 ἴππο in compositione praefixae adaugent significatio-
 nem : ut, ἀρίδης vel ἐρίδης *manifestus*, et reliqua.

Porro νε et νη in compositione privant, ευ facilitatem
 vel benignitatem, et δυσ difficultatem vel malignitatem
 indicant : ut, νέφος *pietas*, νηπιος *infans* ; ευάλωος *captu*
facilis, ευμενής *benivolus* ; δυσάλωτος *difficili* *captu*, δυσ-
 μενής *malevolus*.

Nonnunquam etiam, sed rarissimè, augent : ut, ῥόδωρος *valde dulcis*,
 ῥαχίτης *late fluxus*.

Particula α in compositis privat, conjungit, et auget
ut, χάρις gratia, ἄχαρις ingratus; πάντες omnes, ἅπαντες
omnes simul; ξύλον lignum, ἄξυλος lignis plenus.

CONIUNCTIO.

CONIUNCTIONES potestate sua sic denominantur:

Adversativae: καίπερ, εἰ καί, καὶν εἰ, et si; καίτοι, καίτοι
γε, quanquam.

Causales: γὰρ, καὶ γὰρ, ἢ γὰρ, γάρτοι, γάρπου, γὰρ
δήπου, nam, enim, etenim; οὐ γὰρ ἀλλὰ etenim; ὅτι, δι
διότι, καθότι, οὐνεκα, quia, quod, quoniam; ἐπεὶ, ἐπειπε
ἐπειδὴ, ἐπειδὴπερ, ἐπειτοί, ἐπειὴ ποῖτις, quoniam, quan
doquidem; ἵνα, ὥς, ὅπως, ὅφρα ποῖτις, ὥστε, ut.

Conditionales: εἰ, εἰάν, ἂν, ἢν, si; εἴγε, εἴπερ, εἰδὴ
εἰδήπερ, siquidem; εἰ μὴ, ὅτι μὴ, nisi; εἰ δὲ μὴ sin ni
nis, alioqui; εἰ γοῦν si saltem; εἰ δ' αὖτε sin vero.

Copulativae: καὶ αὖ, τε quae, ἥδε ποῖτις, atque; κα
μέντοι, καὶ μὲν καί, καίτοι καὶ atque, adeo; ἀλλὰ δὲ κα
etiam.

Connexivae: ἔτι, προσέτι, πρόσγε, μενούγγε, praeterea
quinetiam; ἐπὶ τούτοις, πρὸς ταῦτα, ἐπὶ ταῖς, ἀμα δὲ
porro, quinimo; καὶ γὰρ αὖ rursus etiam.

Discretivae: μὲν γὰρ, δὲ vero; γε, δὲ, ἀτάρ, ἀλλὰ, sed
verum; μέντοι saltem; ἀλλὰ μέντοι, οὐ μὴν ἀλλὰ, verum
tamen; δέγε, δέπου, δέτοι, porro, autem.

Disjunctivae: ἢ, ἢτοι, ἢπου, aut, vel, sive; μήτε, μήτε
οὐδέ, οὔτε, neque, nec.

Illativae: οὖν, ἄρα, ἄραγε, τοιγάρ, τοιγάρτοι, τογαροῦν
τοίνυν, καὶ δὲ, quare, igitur, idcirco, ergo; οὐκοῦν igitur
οὐκοῦν non igitur.

Redditivae adversativis: ὅμως, δήπου, γε δήπου, ἔμπρο
αὐθεν; ἀλλὰ γὰρ, ἀλλὰ δὲ, ἀλλὰ μὲν, ἀλλ' οὖν, attamen
ed tamen, at vero.

Potentiales: ἂν, κε vel κεν.

Expletivae, quae interdum nihil per se significant
vim tamen et elegantiam orationi adferunt: ἄρα, ἄ
ῖα, γε, θὺν, κε, κεν, νῦν, νῦν, περ, ποί, πού, πώ, τει.

P R A E P O

PRAEPOSITIO.

PRAEPOSITIONES sunt octodecim.

Monosyllabae sex :

ἐς, Atticè ἐς, ad, in.	} ex.	πρὸ ante.
ante consonantem,		πρὸς ad, a, coram.
ante vocalem,		σύν, Atticè σύν, cum.
οὐ, poëticè ἐν, in.		

Disyllabae duodecim :

κατὰ de, circa.	κατὰ contra, de, secundum.
μετὰ per.	μετὰ cum, post.
παρὰ pro, contra.	παρὰ a, apud, contra.
πρὸ a, propter.	περὶ de, circa.
περ, cum, propter.	ὑπὲρ super, pro, supra.
πρὸ ad, ob, in, super.	ὑπὸ sub, propter ¹ .

III. DE SYNTAXI.

SYNTAXIS dividitur in concordantiam et regimen.

Concordantia nominativi et verbi.

I. VERBUM personale finitum concordat cum nominativo numero et persona : ut, Πολλὰν τοι καὶ μωρὸς ἀνὴρ ἀλκιμῶν εἶπε : Saepe etiam stultus opportuna locutus est.

Obs. 1. Neutra pluralia gaudent verbo singulari, aliquando etiam masculina et foeminina : ut, Τῷ ἀρσένει ποτάσσει πάντα : Pecuniae obediunt omnia. Ἐξέφυετο αἱ γίνες : Crines nascebantur. Aristot.

Obs. 2. Ἀμφω et ὅνω, quamvis dualia, saepe junguntur verbo plurali : ut, Ἀμφω ἐξέπνευσαν ἀδελφὸν εἶον. Anibo flaverunt miseram animam. Eurip.²¹ De variis praepositionum significationibus, pro diverso earum regimine et compositione, pluribus infra agetur, pag. 142.² Item substantivo plurali : ut, Ἐξ ἀμφῶν ψευδῶν, ex utrisq;ue falsis. Anstoph. εἰς ποτὶ καίρου τοῦ λέγειν : Duo loquendi tempora continet. Hocr.

Concordantia substantivi et adjectivi.

I. ADJECTIVUM cum substantivo casu, genere, et numero consentit: ut, Χρηστος ἀνὴρ ἐστὶ κοινὸν ἀγαθόν: *Virtus est commune bonum.*

Obs. 1. Adjectiva saepe permutant suum substantivum in genitivum: ut, Φαῦλοι ἄνθρωποι, vel, φαῦλοι τῶν ἀνθρώπων; *impii homines.*

Obs. 2. Saepe usurpantur substantiva pro adjectivis: ut, Μάγος τέχνη, *ars magica.* Τὴν Ἑλλάδα φωνὴν ἐξέμαθον *Graecam linguam didici.*

Concordantia antecedentis et relativi.

RELATIVUM cum antecedente concordat genere, numero, et persona: ut, Χάριν οἶδα τῆς τιμῆς, ἣ με τιμᾷτε *Gratias ago pro honore, quo me honoratis.* Hal.

Obs. Atticè relativum et antecedens eodem casu ponuntur: ut, Χρῶμαι βιβλίοις, οἷς ἔχω: *Utor libris, quos habeo.*

Regimen nominum.

Substantiva.

I. CUM duo substantiva diversae significationis concurrunt, posterius in genitivo ponitur: ut, Ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ: *Filius Dei.*

Obs. 1. Ponitur genitivus saepe per eclipsin in nominibus propriis: ut, Νηλεὺς ὁ Κόδρου, vel, Νηλεὺς τοῦ Κόδρου *subaudi dion;* Νελεὺς Κόδρι *filius.* Εἰς ᾗδου, *ad inferos* subaudi αἶκον. Item per defectum vocis ἐνεκα: ut, Μακάριος τῆς πίστεως, *beatus propter fidem.*

Obs. 2. Genitivus per se positus est abominantis: ut, Τῆς ἀναιδείας! *O impudentiam!*

Adjectiva.

I. ADJECTIVA neutralia non raro sunt adverbia: ut, Ὀὐδὲν celeriter, καλὰ pulchrè, τὰ πρῶτα primum, τὰ ἀρχαῖα olim, μέτρια mediocriter, ἀλυπώτατα laetissime.

Sub Adjectivo continentur articulus, pronomen, et participium. Articulus autem praepositivo vid. a, pag. 140.

II. INTER

II. INTERDVM etiam foeminina singularia : ut, Ἰδία
privatim, δημοσία publicè.

Genitivus post adjectivum.

I. ADJECTIVA, quæ desiderium, notitiam, ignoran-
tiam, eopiam, inopiam, dignitatem, differentiam, accu-
sationem, damnationem, et absolutionem significant ;
etque alia quaedam, genitivum adiscunt : ut, Δύσεως
gloriae perditæ cupidus, Ἀπειρος τῶν πράξεων,
nimis imperitus.

II. NOMINA partitiva, infinita, interrogativa, et nu-
meralia ; item comparativa, et superlativa, genitivo gau-
dent : ut, Ἐκαστον τῶν ζώων, unumquodque animalium.

Obs. 1. Comparativa, cum exponuntur per quàm, ge-
nitivum exigunt : ut, Τῆς πολυπραγμοσύνης οὐδὲν κενώτερον
Nihil vanius curiositate.

Obs. 2. Nomina etiam, quæ superlativorum naturam
induunt, gaudent genitivo : ut, Ἐξοχος πάντων, præcipuus
omnium : Δία θεῶν, Diva dearum.

Dativus post adjectivum.

I. ADJECTIVA, quibus commodum, incōmodum,
similitudo, dissimilitudo, contrarietas significatur ; cum
aliis quibusdam, dativum postulant : ut, Φίλος σοί, amicus
tibi ; Ἐναντίος τῷ νόμῳ, adversus legem.

II. Hæc referuntur adjectiva ex σύν ἐτιμῶν composita :
ut, Συνηστροφος, unà nutritus ; ὁμόλωστος, eadem lingua utens.

Obs. Quaedam, quæ similitudinem significant, etiam
genitivo gaudent : ut, Ὁμοιος ἀνθρώπων, Similis homini.

Accusativus post adjectivum.

I. ADJECTIVA, subaudito κατὰ, accusativum regunt :
ut, Παῖσιδα Ῥωμαίος, Romanus patria. Οὐδείς ἀνθρώπων
αὐτό, ἀπαντα σοφός, Nemo hominum in omnibus sapiens est.

Constructio pronominum.

I. GENITIVVS pronominis primitivi ponitur, cum persona significatur, ut, Εἰκὼν σου, *imago tui*. Herod.

II. CVM possessio vel relatio significatur locum habet pronomen possessivum: ut, Πατὴρ ἐμός, *pater meus*.

Obs. 1. Genitivus autem primitivi loco possessivi ponitur: ut, Πατὴρ μου, pro πατὴρ ἐμός.

Obs. 2. Pronomina interdum construuntur loco adverbiorum: ut, Ταῦτά τοι, ταῦτ' ἄρα, *proinde*; ταύτη, *sic*; ταύτη τοι, *itaque*.

Regimen verborum.

Nominativus post verbum.

I. VERBA substantiva τυγχάνω, εἰμὶ, ὑπάρχω, γίγνομαι, et illa poëtica πέλω, πέλομαι, τελέω, κύρω, *sum*; ut inque nominativum expetunt: ut, Κακῶν ἐπικάλυμμα ἐστὶ ὁ πλοῦτος; *Malorum opercula sunt divitiae*.

Obs. 1. Verbo τυγχάνω eleganter postponitur participium ὢν, cum alio nominativo: ut, Σωκράτης τυγχάνει ὢν σοφός; *Socrates est sapiens*.

Obs. 2. Sin participium sequatur, omittitur ὢν: ut, Σωκράτης τυγχάνει περιπατῶν. *Socrates ambulat*.

II. VERBA vocandi passiva, et quae gestum vel statum rei significant, utrinque nominativum adsciscunt: ut, Δημοσθένης προσάδρεται ῥήτωρ; *Demosthenes dicitur orator*.

Obs. Mutatur nomen nominativus post verbum in genitivum ut, Κροῖσός ἐστι τῶν πλουσίων, i. e. πλούσιος; *Croesus est dives*.

Genitivus post verbum.

I. VERBA incipiendi, desinendi, appetendi, abstinendi, aberrandi, amandi, admirandi, consequendi, contemnendi, differendi, excellendi, imperandi, parcendi, participandi, recordandi, fruendi, egendi, emendi, vendendi,

endi, genitivo gaudent : ut, Τοῦ ξῆν ἀπὸ λύπης ἀρχόμεθα : *A dolore vitam auspicamur.*

Obs. Verba implendi, separandi, privandi, aestimandi, accusandi, damnandi, absolvendi, exigunt accusativum cum genitivo : ut, Καρπῶν πλήθουσιν ἀλώας : *Fruitibus implent areas.* Phocyl.

II. VERBA sensus gaudent genitivo, praeter illa, quae visum pertinent : ut, Ἦκουσε τῆς βοῆς : *Audivit clarem.* Plut.

Obs. Atticè verò omnia verba sensus accusativum regunt.

III. QUIBUSLIBET verbis additur genitivus substantivi cum participio absolutè sumptus : ut, Θεοῦ διδόντος, οὐδὲν ἰσχύει φθόνος : *Deo favente, nihil valet invidia.* Nazian.

Dativus post verbum.

I. OMNIA verba acquisitivè posita regunt dativum rei, cui acquiritur aliquid, vel tribuitur : ut, Φιλίππῳ ξῆ, οὐ τῇ πατρίδι : *Philippo vivit, non patriae.* Demosth.

II. VERBA sequendi, certandi, precandi, utendi, audendi, juvandi, dandi, reprehendendi, exprobrandi, conveniendi, colloquendi, dativum exigunt : ut, Ἐποιοῦμαι τοῖς παλαιοῖς : *Veteres sequor.*

III. QVODVIS etiam verbum admittit dativum, significantem causam, instrumentum, aut modum actionis : ut, Ἀργυρέαις λόγχαισι μάχου, καὶ πάντα κηλήσεις : *Argentis pugna telis, ac omnia vinctes.*

Accusativus post verbum.

I. VERBA transitiva, et eorum significationem habentia, exigunt accusativum : ut, Νεκρὸν ἰατρεύειν, καὶ γρονθὰ νοθεύειν, τ' αὐτό ἐστι : *Mortuum curare, et senem cadere, idem est.*

II. VERBA rogandi, docendi, celandi, vestiendi, tendendi, et alia quaedam, duplicem regunt accusativum : ut,

ut Χρήσταιν τοῦ θεοῦ ἀγαθά. *Oportet bona petere a diis.* Aesch.

Obs. Haec variam habent constructionem : Ἐπιλείπει μοι, vel τί, τόδε : *Hoc mihi deest.* Ἀρχεῖ τῆς πόλεως, vel τῇ πόλει : *Praeest civitati.* Λοιδόρω σοί, vel σε : *Convicior tibi.* Προσκυνῶ τῷ Θεῷ, vel τὸν Θεόν : *Adoro Deum.* Cum multis aliis hujusmodi.

Verba passiva,

I. PASSIVA exigunt genitivum agentis cum praepositione ὑπό, ἀπο, παρὰ, et πρὸς : ut, Ο νοῦς ὑπο οἴνου διαφθείρεται : *Mens a vino corrumpitur.* Illocr.

Obs. 1. Praepositio autem interdum reticetur : ut, Φίλων νικῶνται φίλοι, pro ἀπὸ φίλων : *Amici ab amicis flentur.* Soph.

Obs. 2. Genitivus etiam nonnunquam in dativum vertitur : ut, Περσίναι μου : *Factum est a me.*

II. PASSIVA per synecdochen accusativo junguntur, ut, Πλήττομαι τὴν κεφαλὴν : *Percutior caput.*

III. PASSIVA regunt accusativum activorum suorum, ut, Μωρῷ οὐ πιστεύεται τὴν ἀρχήν ; quia dicimus, Μωρῷ πιστεύομεν τὴν ἀρχήν : *Stulto imperium non committimus.*

Obs. Plurima activa passivè saepe significant, et passivam habent constructionem : ut, Ἀπαλλάττω ὑπὸ σου *Liberor a te.* Sic, Τελῶ cenſeor, ἀναλαρῶ *recreor,* ἀναγνᾶμπτω *reflector,* ῥίπτω *jactor,* συνάπτω *conjungor,* ἀσκῶ *exerceor,* ἀρπάζω *decultor.*

Verba infinita.

I. PRO gerundiis et supinis usurpant Graeci infinitivum cum articulo, vel sine articulo : ut, Καίρος τοῦ ἔχειν, *opportunitas auxiliandi ;* ἐν τῷ σπουδάζειν, *in studendo ;* πρὸς τὸ παρακαλεῖν, *ad orandum.* Ἀεγεῖν ἀγαθός, *dicen-*
peritus ; ποιεῖν ἀναχρόν, *factu inhonestum.*

II. CUM significatur necessitas, utuntur Graeci adje-

Obs. Saepetamen casus verborum suorum regunt : ut, Μνημονεύειον Θεοῦ : *De Deo cogitandum.*

De tempore.

I. **NOMINA**, quae partem temporis significant, adiunguntur verbis frequentius in genitivo : ut, Ἦλθε νύκλος : *Venit nocte.*

II. **CONTINUATIO** autem temporis in dativo vel accusativo ponitur : ut, Ἐξασίλευσε ὀκτώκαιδεκα ἔτεσι : *Regnavit octodecim annos.* Herodian. Εὐδω ὅλην νύκτα : *Dormio totam noctem.* Plat.

De loco.

I. **SPATIVM** loci adjicitur verbis in accusativo : ut, Ἀπέχει τριῶν ἡμερῶν ὁδόν : *Distat iter trium dierum.* Xenoph.

Obs. GRAECI saepissimè in locis designandis utuntur proprio nomine loci cum praepositione : ut, Ἐξ Ἀθηνῶν, *ex Athenis* ; εἰς Βρεταννίαν, *ad Britanniam.*

DE Adverbis ad locum, de loco, et in loco significantibus, vide supra, pag. 131.

Verba impersonalia.

VERBA impersonalia diversos casus exigunt.

I. **Genitivum**, ἐστὶ ὄφειλον : ut, Οὐχ ὑμῶν ἐστὶ : *Non vestrum est.*

II. **Dativum**, ἐστὶ, ἐνεστί, ἐξέστί, χωρεῖ, ἐγχωρεῖ, ὑπάρχει, *licet, cum aliis quibusdam* : ut, Ἐνεστί σοι πρίασθαι : *Licet tibi emere.* Lucian.

III. **Dativum** personae cum genitivo rei, δεῖ, δεῖται, ἐνδεῖ, προσδεῖ, ἐλλείπει, χρεῖ, *opus est, et alia quaedam* : ut, Χρεῖ σοι φίλων : *Opus est tibi amicis.* Eurip.

Regimen participiorum.

I. **PARTICIPIA** regunt casus suorum verborum : ut, Ολιγοῦσαν τῆς παιδείας, *contemnens disciplinam.*

Obs. I.

Obs. 1. Participia ponuntur loco nominum : ut, Τὸς εὖ εἰδώς, pro εἰδήμων, *arcuum peritus.*

Obs. 2. Nonnunquam participia loco verbi infiniti ponuntur, plerumque verò in verbis perseverandi et desistendi : ut, Ἀγαπῶν με διαλέλει : *Persevera me amare.*
 Οὐ παύσομαι γράφω : *Non cessabo scribere.* Μέννημαι ἰδόν : *Memini vidisse.*

De articulo praepositivo.

I. ARTICVLVS praepositivus usurpatur in

Exponendo : ut, ὁ Κύριος Ἰησοῦς, *Dominus ille Iesus.*

Demonstrando : ut, Ὁ ποιητής, *summus poeta*, pro *Homero.*

Distinguendo : ut, Κῶν ὁ οὐρανοῦ, οὐχ ὁ γῆς : *Cani ille caelestis, non terrestris, scil. Diogenes.*

II. ARTICVLVS, si praepositur infinitivo, pro nomine sumitur in omni casu ; ut, Τὸ φρονεῖν *sapientia*, τοῦ φρονεῖν *sapientiae*, ἐν τῷ φρονεῖν *in sapientia.*

III. ITEM adverbium cum articulo fit adiectivum ut, Τὰ ἔξω *externa*, οἱ πέρας *vicini*, τῷ πλησίον *vicino.*

IV. ARTICVLVS pluralis cum ἀμφί, μέλα, περί, κατὰ πρὸς, et aliis, sequente nomine proprio, idem significat quòd nomen insum, vel comitatum : ut, Οἱ ἀμφὶ Πλάτωνα, *Plato vel Platonici* ; οἱ μέλ' Ἀχιλλέως, *socii Achillis.*

V. SEQUENTE verò appellativo, officium denotat, vel relationem : ut, Οἱ περὶ ἱερά, *sacerdotes* ; οἱ κατ' αἰσχρὰ *causidici* ; οἱ πρὸς αἱματός, *consanguinei.*

VI. ARTICVLVS neutrius generis cum genitivo substantivi significat possessionem : ut, Τὰ μηρὸς, *facultates matris* ; τὰ Πλάτωνος, *opera Platonis* ; τὸ τοῦ Θεόγνιδος, *carmen Theognidis.*

VII. ARTICVLVS cum conjunctionibus μὲν et δὲ habet locum in divisionibus : ut, Οἱ μὲν καλοὶ, οἱ δὲ κακοὶ ; *boni, illi mali.*

Obs. Item adverbialiter sumptus : ut, Τῇ μὲν, τῇ δὲ *partim quidem, partim verò.*

VIII. ARTI

VIII. ARTICVLVS neutrius generis praeponitur quicunque vocibus τεχνικῶς, id est, pro seipsis acceptis: ut, Τὸ ἄνθρωπος, haec vox ἄνθρωπε; τὸ γυνή haec vox γυνή.

Obs. Ponitur articulus praepositivus pro subiectivo: ut, Τὸ ῥᾶστον ἀπάντων: Quid factu facilissimum.

Regimen adverbiorum.

I. ADVERBIA loci, temporis, ordinis, causae, comparationis, indignationis, copulandi, separandi, numerandi, genitivum post se recipiunt: ut, Ἀλλοθι πάτ.ης πατο: Scorsum a patria periiit. Hom.

II. Ἄμω, ὁμοῦ, et alia quaedam, dativum postulant: ut, Ἀμω τοῖς ἄλλοις, simul cum aliis.

III. Μὰ et νῆ jurandi accusativo gaudent: ut, Μὰ Δία, non per Jovem; νῆ Δία, ita per Jovem.

IV. ὦ acutitonus gaudet nominativo, genitivo, accusativo, et vocativo; et est admirantis, dolentis, vel exclamantis.

V. Ω circumflexum est vocantis, et cum vocativo construitur.

Obs. Aliquando solus genitivus ponitur, omisso adverbio: ut, Τῆς τύχης, pro Ω τῆς τύχης! O fortunam!

VI. OPTANDI particulae, αἶδε, εἶδε, et ὦς, praeponuntur imperfecto ὄφειλον sive ὀφειλον, et indefinito secundo ὄφελον sive ὀφελον, sequente infinitivo: ut, Ἠλυθες ἀπολέμου, ὥς ὄφελες αὐτόθ' ὀλέσθαι: Venisti ex pugna, utinam ibi periisses.

VII. Ἔως, pro quamdiu, omnibus modis jungitur, praeterquam imperativo.

VIII. Ὅταν et ὁπόταν, quando, subiectivo, interdum optativo, rariùs indicativo junguntur.

Obs. I. Duo negativa plerumque vehementius negant: ut, Οὐ μὴ πίνω: Nequaquam bibam. Luc. xxii, 18.

Obs. 2a

Obs. 2. Οὐτα ante consonantes, οὕτως et οὕτωςιν ante vocales, locum habent.

Regimen conjunctionum.

I. CONIUNCTIONES copulativae et disjunctivae similes casus, modos, et tempora, ni sensus aliud postulat, connectunt.

II. Ἄν, εἰν *si*, ἐπειδὴν *quoniam*, ἵνα *ut*, καὶν *et si*, ὅπως *ut*, cum similibus, subjunctivo gaudent : ut, Ἄν Θεὸς θέλῃ : *Si Deus velit*. Demosth.

Ἄν vim habens potentialem, omnibus modis jungitur praeter imperativum : ut, Ἐπεὶ ἂν εἴρων, *si viderem*.

Ἄν indefinitely sumpta iisdem modis inservit : ut, Τοὺς ἂν ἐγὼν ἐπιόψομαι : *Hos ego legam*. Hom.

III. Εἰ, εἴγε, εἴπερ *si*, εἴποτε *siquando*, εἴπως *si quo modo*, indicativo, interdum optativo, rariùs subjunctivo junguntur : ut, Εἰ ἐξεσθί, *si licet*.

IV. Ἐπεὶ *quum, quoniam*, indicativo gaudet ; interdum et infinitivo : ut, Ἐπεὶ εἴρων, *quum videret*. Xen.

V. Ὅτι, διότι *quod*, καθότι *quatenus*, indicativo, optativo et subjunctivo rariùs : ut, Εἰπεν, ὅτι βούλεται : *Dixit quòd velit*. Xen.

VI. Ὡς *quòd*, indicativo, interdum optativo et subjunctivo, infinitivo rariùs : ut, Λέγουσιν, ὡς δίκαιον ἦ *Dicunt, quòd justum sit*. Eurip.

Ὡς *ut*, iisdem modis, sed indicativo rariùs : ut, Ὡς συγῆσουσιν οἱ ἀκούοντες, *ut intelligant auditores*. Lucian.

VII. Ὡς *ut, adeò ut*, omnibus modis jungitur : ut, Ὡς πρὸς Πέρσην ἀπεσπάλκατε, *ut ad Persam miseritis*. Demosth.

Regimen praepositionum.

Monosyllabae.

I. Εἰς, Ἀπὸ, *ad et in*, jungitur accusativo : ut, Εἰς ἡνέραν, *ad heram*.

Ἐν, *in*, jungitur dativo : ut, Ἐν ἡνέραν, *in aquam scribo*.

Ἐν, *in*, jungitur accusativo : ut, Ἐν ἡνέραν, *in aquam scribo*.

Composita utrumque etiam denotat : ut, εἰσπλέω
adnavigo, εἰσάλλομαι infilio.

2. 'EK, vel ἐξ, ex genitivo gaudet : ut, 'Εξ ἀπραξίας
ἀπραξία : Ex otio negotia.

Composita auget : ut, ἐκπίνω ebibo, Idem quoque si-
gnificat, quod ἔξω extra : ut, ἐκβάλλω ejicio.

3. 'EN in soli dativo jungitur : ut, 'Εν οἴκῳ, in domo.
Sed per eclipsin genitivo : ut, 'Εν ἄδου, subaudi οἴκῳ ; in
domo Plutonis.

Composita in significat : ut, ἐμβάλλω injicio.

4. ΠΡΟ' ante soli genitivo jungitur : ut, Πρὸ θυρῶν,
prae foribus.

Composita prae significat : ut, προβάλλω praefero.

5. ΠΡΟ'Σ cum genitivo a significat ; ut, Πρὸς Θεοῦ,
a Deo : item officium ; ut, 'Ου πρὸς φιλοσόφου, non est philo-
sophi : et coram ; ut, Πρὸς ἐπισκόπου, coram episcopo. Ju-
randi quoque nota est : ut, Πρὸς Χαρίτων, per Gratias.

Cum accusativo ad denotat ; ut, Πρὸς γυμνάσιον, ad
scholam : item contra ; ut, Πρὸς Ῥωμαίους, contra Romanos.

Composita valet ad ; ut, προσκαλῶ advoco.

6. ΣΥΝ, Atticè ξύν, cum semper dativo jungitur : ut,
Συν Θεῷ, cum Deo.

Composita conjungit : ut, συμβάλλω conjicio.

Dysyllabae.

1. 'ΑΜΦΙ cum genitivo significat de : ut, Ἀμφὶ ἀστέ-
ρος, de astris.

Cum dativo poetice pro : ut, Ἀμφὶ Ὀδυσσῆϊ, pro Ulyssē.

Cum accusativo circa : ut, Ἀμφὶ τὸ λυκαυγές, circa lunu-
lum.

Composita circum denotat : ut, ἀμφιβάλλω circumjicio.

2. 'ΑΝΤΑ per cum solo accus. legitur ; ut, Ἀνὰ στρατὸν,
per exercitum : sed poetice cum dat. in vel cum denotat.

Composita re significat : ut, ἀνατρέχω recurro.

3. **ANTI** cum genitivo significat *pro* : ut, Ἀντὶ ἀγαθῶν ἀποδιδόναι κακά, mala pro bonis reddere : item *contra* : ut, Ἀντὶ ἀνδρῶν ἄνθρωπος, Vir contra virum est. Hom.

Composita valet *contra* : ut, ἀντιθέσσω inverte.

4. **APRO** cum genitivo a vel ab significat : ut, Ἀπὸ τῆς κεφαλῆς, a capite ; ἀπ' ἀρχῆς, ab initio : item *propter* : ut, Ἀπὸ τοῦ ὄχλου, propter turbam. Luc. xix, 3.

Composita *auget* ; ut, ἀπολείνω extendo : denotat etiam *contrarium* ; ut, εὐχομαι precor, ἀπευχομαι imprecor : item *exemplum* ; ut, ἀπογράφω describo.

5. **ΔΙΑ** cum genitivo *per* significat : ut, Διὰ Σέου, per vitam : et *cum* ; ut, Διὰ μαχαίρων, cum gladiis : item *potentiam* ; ut, Δι' ἐαυτῶν, suis viribus.

Accusativo juncta valet *propter* : ut, Διὰ φόβον, propter timorem.

Composita *di* vel *dis* significat : ut, διαπλᾶν dividere.

6. **ΕΠΙ** cum genitivo *in* denotat : ut, Βοῦς ἐπὶ γλῶττι, bos in lingua : etiam *super* ; ut, Ἐφ' ἵππου, super equo.

Cum dativo valet *ob*, *propter* : ut, Ἐπὶ τῷ κέρδει, ob lucrum : item *in* ; ut, Ἐπὶ τῷ βασιλεῖ, in regis potestate : et *super* ; ut, Ἐπὶ τῷ θεμελίῳ, super fundamentum : etiam *post* ; ut, Ἐπὶ ταῦτοις, post haec.

Cum accusativo *ad* significat : ut, Ἐπὶ τοὺς διδασκάλους, ad praeceptores : item *propter* ; ut, Ἐπὶ τούτο, propter hoc : et *contra* ; ut, Ἐπ' ἐμὲ, adversus me.

Composita *in* vel *super* denotat ; ut, ἐπιγράφω inscribo : item *sero* ; ut, ἐπιμνησέομαι, post factum consulo.

7. **ΚΑΤΑ** cum genitivo significat *contra* : ut, Κατὰ Χριστιανῶν, contra Christianos : etiam *de* ; ut, Κατὰ σπουδαιῶν, de studiosis : in jurando *per* ; ut, Κατὰ θεῶν, per deos : item *prae* ; ut, Κατὰ χειρῶν, prae manibus : et *in loco* ; ut, Κατὰ πέτρων, de petris.

Accusativo juncta *secundum* denotat : ut, Κατὰ τύπων, ad exemplar : item *pro* ; ut, Κατὰ ἀνδρῶν, pro viribus.

Composita valet *deorsum* : ut, καταβαίω descendo.

8. META' cum genitivo significat *cum* : ut, Μετὰ φί-
λων, *cum amicis*.

Cum dativo poetice *inter* : ut, Μετὰ πρώτοις, *inter*
primos.

Accusativo juncta *post* : ut, Μετὰ τὸν πόλεμον συμμαχία,
post bellum auxilium.

Composita *mutationem* denotat : ut, μεταφέρω *transfero*.

9. ΠΑΡΑ' cum genitivo *a* significat : ut, Παρὰ Κυρίου,
Domino : item *excellentiā* ; ut, Παρὰ πάντων τυγχάνει :
Omnes excellit : etiam *contrarium* ; ut, Παρὰ λόγου, *contra*
rationem.

Dativo juncta valet *apud* ; ut, Παρὰ τῷ Κυρίῳ ἔλεος : *Apud*
Dominum est misericordia : etiam *prope, juxta* ; ut, Παρὰ
καὶ εὐθλὸν ἔθηκε : *Juxta malum bonum apposuit*.

Cum accusativo denotat *ad* : ut, Παρὰ σε, *ad te* : item
; ut, Παρὰ τὰ μαθηματικά, *in studiis mathematicis* : et
praeter ; ut, Παρὰ πρέπων, *praeter decorum*.

Composita augmentum aut diminutionem significat
; ut, παράσημος ῥήτωρ, *illustris aut ignobilis orator* : etiam
comparationem ; ut, παραβάλλω *confero* : item *contrarium* ;
; ut, παράνομος *iniquus* : et *prope* ; ut, παραχόλουθῶ *pro-*
sequor.

10. ΠΕΡΙ cum genitivo valet *de* : ut, Περὶ ψυχῆς,
de anima : et *prae* ; ut, Περὶ πάντων, *prae omnibus*.

Cum dativo *ex* significat : ut, Ὁν περὶ κῆρι φιλῶ, *quem*
animo amo. Hom.

Accusativo valet *circa* : ut, Περὶ μεσημέριαν, *cir-*
ca meridiem : et *in* ; ut, Περὶ τὰ φοβερά ἡ ἀνδρεία : *For-*
tudo in terribilibus versatur.

Composita *circum* denotat : ut, περιπατέω *obambulo* :
; ut, περιπαλῆς *admodum venustus*, πε-
riπαλῶμαι praestib.

11. ὙΠΕΡ cum genitivo significat *pro* : ut, Ὑπὲρ
ἡμῶν, *pro nobis* : item *de* ; ut, Ὑπὲρ ὄρου σμάς, *de umbra*
omnis :

asini: et *supra*; ut, Ὑπὲρ ἀήπων ὄρος κείται: *Supra hortos mons est*.

Cum accusativo valet *supra*: ut, Ὑπὲρ ἀνθρώπου φρονεῖ: *Supra hominem sapit*: item *praeter*; ut, Ὑπὲρ μοῖραν *praeter fatum*.

Composita *defensionem* indicat: ut, ὑπερασπίζω *defendo* etiam *augmentum*; ut, υπερμαίνομαι *nimis infans*.

12. ὙΠΟ cum genitivo significat *sub*: ut, Ὑπὸ κόρυμβου, *sub sinu*: et *propter*; ut, ὑπὸ αἰδοῦς, *propter sudorem*.

Cum dativo etiam *sub*: ut, Ὑπὸ τῇ λεοντῇ πιθνκος: *Sub pelle leonina simia*.

Cum accusativo *subter*: ut, Ὑπὸ γῆν, *subter terram*.

Composita *sub* denotat; ut, υπογράφω *subscribo*: item *diminutionem*; ut, υποδαίδω *subvereor*: etiam *improbittatem materiae*; ut, υπόχρυσος *aurum adulterinum*.

Obs. 1. Praepositiones aliquando suis casibus postponuntur, tonusque retrahitur: ut, Εἰρήνης πέρι, *de pace*.

Obs. 2. Praepositiones, translato accentu, vicem sument verborum: ut, ἐν pro ἐν σὺ, *licet*; ἐπὶ pro ἐπὶ σὺ, *ineest, adest*; πέρι pro περὶ σὺ, *superest*: sic ἀνα surge, πρὸς ἀνάστηδι.

Obs. 3. Praepositiones inter se compositae migrant adverbialia: ut, παρὲς *extra*, etc.

Obs. 4. Poëtae saepe praepositiones per tmesin dissolvunt: ut, Κατὰ γαῖα κάλυψε, pro κατεκάλυψε: *Terra coxit*¹. Hom.

Figurata constructio.

FIGURAE constructionis Graecis cum Latinis sunt communes, ideoque ex Latina grammatica peti possunt.

Usitatissima autem est Enallage, qua partes orationum earumque attributa inter se permutantur².

¹ Tmesis est vocis compositae dissectio: ut, Unus enim quisque.

² De Enallage verò operae pretium erit videre, quae scripsit Clarkius Il. a. p. 566. et alibi.

De accentibus.

Regulae generales.

I. Si ultima syllaba sit brevis, acutus erit in antepenultima : ut, ἄνθρωπος.

II. Si ultima sit longa, acutus erit in penultima : ut, ἄνθρωπον.

Obs. 1. Voces tamen non paucae sunt, quae acutum habent in penultima, cum ultima sit brevis. Cujusmodi sunt,

Participia praeteriti passivi ; ut, τέθυμένος : item neutra activa, quae retinent eum a masculinis : ut, τιμάων, τιμάων.

Substantiva quaedam in *ος* et diminutiva in *ιλος*, *ιον*, et *σκος* : ut, παρθένος *virgo*, ναυτίλος *nauta*, παιδίον *puerulus*, νεανίσκος *adulescentulus*.

Adjectiva quaedam in *ος*, et verbalia in *εος* : ut, ὀλίγος *parvus*, γραπτός *scribendus*.

Obs. 2. Nomina ex substantivo et perfecto medio verbi composita, si activè capiuntur, acutura habent in penultima ; ut, μητρικλόνες *matricida* : sin passivè, in antepenultima ; ut, μητροκλόνες *a matre occisus*.

III. SYLLABA natura longa ante finalem brevem, vel positione longam, si tonum habeat, circumflectitur : ut, σῶμα, εἶμι ; αὐλαξ *fulcus*.

Obs. In vocibus autem, quarum ultima positione longa est, penultima natura longa interdum acuitur : ut, λαίλαψ *turbo*.

IV. MONOSYLLABA non contracta acuuntur : ut, ὅς, ὅδων *terra*.

Obs. Verba autem monosyllaba producta circumflexum postulant : ut, ἦν, θῶ, εἷς.

Etiam nomina quaedam : ut, πᾶς, ναῦς, εἷς, ποῦς, πῦρ, et alia.

-Item adverbia: ut, αὖ, γυν, μὲν, οἱ: similiter etiam conjunctio οὖν.

V. IN contractione, ex acuto et gravi fit circumflexus: ut, ποιῆεις, ποιῆς. Ex gravi autem et acuto fit acutus: ut, ποιῆετω ποιῆτω, ἐσθλὸς ἐσθλῶς.

VI. DIPHTHONGI αι et οι in fine dictionis ratione accentuum pro brevibus habentur: ut, τυπλομαι, ἀνδρωπο.

Obs. Excipitur tamen adverbium αἶνοι domi, nam οἶκος est nomen plurale ab οἶκος domus.

Regulae speciales.

I. IN tribus prioribus declinationibus nominum simplicium si acutus sit in ultima syllaba, in genitivo et dativo per omnes numeros in circumflexum mutatur: ut Θεός, θεοῦ, θεῶ; θεοῖν, θεῶν, θεοῖς.

Si acutus sit in penultima, ubique manet: ut, λόγος, λόγου, λόγῳ, etc.

Si circumflexus sit in penultima, mutatur in acutum quoties ultima sit longa: ut, οἶκος, οἴκου, οἴκῳ, etc.

Acutus in antepenultima transfertur in penultimam cum ultima sit longa: ut, ἀνθρωπος, ἀνθρώπου, ἀνθρώπῳ, etc.

Obs. Genitivus pluralis primae et secundae declinationis circumflectitur in ultima; nisi in adjectivis, pronominibus et participiis foemininis, a masculinis non acutitonis in tertiae declinationis simplicium profectis, quorum accentus in sede sua remanet: ut, ἅγιος, ἁγία, ἅγιον; ἡμετέρος, ἡμετέρα, ἡμέτερον; τετυμμένος, τετυμμένη, τετυμμένον. gen. plur. ἁγίων, ἡμετέρων, τετυμμένων, omnium generum. In acutitonis autem regulam sequitur generalem: ut ἀνδρῆς, ἀνδρῆα, ἀνδρῶν; ἀνδρῶν.

II. IN quarta declinatione simplicium manet acutus in antepenultima per omnes casus et numeros, licet ultima sit longa: ut, ἀνώγειν, ἀνώγειω, etc.

cundi omnium conjugationum, in voce activa: penultimam verò utriusque in media; ut, *σπερῶ, τυπῶ*; *σπερούμαι, τυπούμαι*: item penultimam tertiae pluralis in praesenti verborum in *μι*; ut, *τίθημι, τιθεῖσι*: sed *ἀησπиро, ἄεισι*.

Imperativus circumflectit ultimam indefiniti secundi medii; ut, *τυπῶ*: sed in *γένου, τράπου, ἐνέγκου*, grammatici acunt penultimam. Acuitur autem ultima indefiniti secundi activi in sequentibus: *εἰπὲ, ἐλθέ, εὐρε* interdum *ἰδε, et λαβέ*.

Subjunctivus circumflectit ultimam in omnibus indefinitis passivis, et in praesenti et infinito secundo activi verborum in *μι*: ut, *τυφῶ, τυπῶ*; *τιδῶ, δῶ*. Penultimam verò in perfecto passivo, et in praesenti et perfecto verborum in *μι*: ut, *τελιδῶμαι, τιδῶμαι, τεδῶμαι*.

Infinitivus circumflectit ultimam indefiniti et futuri secundi activi: ut, *τυπεῖν*. Penultimam acuit indefiniti secundi medii: ut, *τυπέσθαι*. Accentum exigit in penultima indefiniti primi activi, et perfecti passivi; ut *τύψαι, τετύφθαι, τιμῆσαι, τελιμῆσθαι*: quod de temporibus in *ναι* desinentibus pariter dici potest; ut, *τελυφέναι, ἰσθάναι, τυφθῆναι, σθῆναι*.

VII. PRAEPOSITIONES omnes tono affectae aciuntur in ultima, nisi casui postponantur, ut supra ostensum fuit, pag. 133.

Voces accentu destitutae.

ACCENTV seorsum posita carent, articuli praepositivi *ἐ, ἦ*; *οἱ, αἱ*: adverbia *εἰ, οὐ, οὐκ* vel *οὐχ, ὡς*: praepositiones *εἰς* vel *ἐς, ἐκ* vel *ἐξ, ἐν*. His particulae quaedam expletivae, ut vocantur, adjici possunt, de quibus super dictum fuit, pag. 132.

³ Omnia serè, quae de accentibus tam nominum quàm verborum dicta sunt, cum aliis eodem spectantibus exempla in *Etymologia* allata claudis illustrabunt.

De vocibus encliticis.

I. ENCLITICA vox est, quae accentum acutum, vel suum vel pro suo, in vocis praecedentis syllabam finalem inclinat; aut suum omnino amittit.

Voces encliticae sunt,

Nomen *τις* indefinitum, per omnes casus; sed *τις* interrogativum acuitur in prima.

Pronomina *μου*, *μοι*, *με*; *σου*, *σοι*, *σε*; *ου*, *οι*, *ε*.

Verba *ειμι* et *φημι*, in omnibus personis indicativi praesentis, excepta secunda singulari.

Adverbia *ποτε*, *ποδι*, *πῃ*, *ποι*, *που*, *πως*, indefinita. Interrogativè enim sumpta non inclinant, duoque prima accentum habent in penultima.

Conjunctiones duae copulativae *κα* vel *καὶ* et *τε*: cum particulis expletivis, *γε*, *νῦν*, *πῦρ*, *πω*, *ῥα*, *τοι*, et plerumque *θύν*.

II. INCLINANT autem, hoc est, transferunt accentum in vocem praecedentem, cum praecedens vox habet, Acutum in antepenultima: ut, *Ἀνδρωπὸς τις*, *homo quidam*.

Circumflexum in penultima, ultima existente brevi: ut, *Σῶμά τι*, *corpus quoddam*.

Acutum in penultima, quae cum ultima pedem facit trochaicum: ut, *αἶνέ ποδι*, *siquando*. Hom. Sed *ειμι* et *φημι* post voces hujusmodi non inclinant.

III. AMITTUNT verò, cum vox praecedens habet,

Acutum in penultima, quae cum ultima pedem trochaicum non facit: ut, *Λόγος σου*, *sermo tuus*. Disyllabae tamen encliticae hic retinent accentum: ut, *Εἰ σώσω τινὰς*, *si servem aliquos*. Rom. xi. 14.

Circumflexum in ultima: ut, *Ὄρω σε*: *Video te*.

Acutum in ultima: ut, *Ἀγαθόν τι*, *bonum aliquod*.

¹ Acutus finalis vertitur in gravem, ni periodum claudat, vel enclitica sequatur, ubi formam suam retinet; quod discriminis causa factum conjuncte licet. Vid. supra, pag. 3. not. I.

Obs. 1. Verbum *ἐστί* retrahit accentum in penultimam, cum orationem vel membrum ejus incipiat: item post particulas *καί, οὐκ, εἰ*; et voces quasdam apostrophum passas, sicut *τοῦτ', ἄλλ'*, et alias, ut, *Ἐγὼ γὰρ ψυχικόν, καὶ ἐστὶ σῶμα πνευματικόν*: *Est corpus animale et est corpus spirituale.* 1 Cor. xv. 44.

Obs. 2. Reliquae encliticae servant accentum post quamvis distinctionem: ut, *τῶς μὲν, τῶς δέ*; alii quidem, alii vero.

Obs. 3. Pronomina post praepositiones, et *ἢ vel, saepius non inclinant.*

Voces synencliticae.

I. CUM plures encliticae concurrunt, quarum una accentum suum alteri communicat, synencliticae dicuntur: ut, *Καθὼς φασὶ τινες*: *Ut quidam dicunt.*

II. SI prior autem monosyllaba accentum exuerit, sequens disyllaba quandoque non inclinat, praesertim post pronomen: ut, *Ἐχθιστός δέ μοι ἐστί*: *Invisissimus vero mihi es.* Hom.

Obs. Tⁱ inclinans accentum saepe non recipit a sequente enclitica: ut, *Οὐ τι μοι, nihil mihi.* Hom.

III. PLURES synencliticae alternatim saepe acuuntur, et amittunt accentum: ut, *Οὐ γάρ πο τινα φημι*: *Non enim ullum puto.* Hom.

Figurae dictionis.

PROTHESIS est, cum litera vel syllaba principio dictionis additur: ut, *σμικρὸς parvus*, pro *μικρὸς*; *τεταγών*, pro *ταγών*, a *τάξω*, apprehendo.

APHAERESIS est, cum litera vel syllaba principio dictionis aufertur: ut, *αἶα* pro *γαῖα*, terra; *ἡβή* pro *ἑσπῆ*, festum.

EPENTHESIS est, cum medio dictionis litera vel syllaba interferitur: ut, *ἔλλαβε*, pro *ἔλαβε*, cepit; *ἤγαγον*, pro *ἤγον*, duxi.

SYNCOPE est, cum litera vel syllaba e medio dictionis subtrahitur : ut, *μόλεις*, pro *μόλιδες*, *πλανόβιον*, pro *πλανόβιον*, *εὐρησάμεν*, pro *εὐρησάμεν*.

PARAGOGÉ est, cum fini dictionis litera vel syllaba adiungitur : ut, *ἔγων*, pro *ἐγώ*, *ego*; *ἦσθα*, pro *ἦς*, *eras*.

APOCOPE est, cum fini dictionis litera vel syllaba detrahitur : ut, *πολλάκι*, pro *πολλάκις*, *σάρες*, pro *δρ*, pro *δωμάς*.

ANTITHESIS est unius vel plurium literarum continuationis : ut, *πόρρω*, pro *πόρρω*, *procul*; *θάλαττα*, pro *θάλασσα*, *mare*.

METAPLASMVS est mutatio terminationis in eodem casu : ut, *ἀλλή*, pro *ἀλλή*, *robori*.

METATHESIS est literarum ordo immutatus : ut, *κάρω*, pro *κράτος*, *robur*; *ῥέξω*, pro *ρέξω*, a *ρέξω* *facio*; *ἔπρα*, pro *ἔπαρδον*, a *πέρδω* *vasto*.

SYNAEOPHA est elisio vocalis ante alteram in diversis dictionibus : ut, *τὰμὰ*, pro *τὰ ἐμὰ*, *mea*; *τοῦνομα*, pro *ὀνομα*, *nomen*; *δοιμάτιον*, pro *τὸ ἱμάτιον*, *vestimentum*.

IV. DE PROSODIA.

Quid sit pes, quid tempus, quid syllaba, quid scansus, praeterimus, tanquam satis cognita ex prosodia Latina.

Hic tantum meminerint pueri vocales *e* et *o* breves esse; et *ω*, cum omnibus diphthongis, longas esse natura: verò et *υ* ancipites.

SCANSIONI accidunt apud Graecos apostrophus, synchresis, diaeresis, et caelura.

APOSTROPHVS est, cum eliduntur *α*, *ε*, *ι*, *ο*, *αι*, *οι*, sequente dictione a vocali vel diphthongo incipiente.

Diatur etiam *synchresis*.

Sed hoc non raro omittunt Graeci : ut Homerus,

Ὁ γύναι, ἡ μάλα τεύτο ἔπος νημερλὲς εἶπες :

O mulier, maximè hoc verbum dixisti verum.

Saepe etiam ante consonantes abjiciuntur vocales et diphthongi ; ut,

Παρ' μὲν οἱ ὄρια κείται, ὅσα δρυὸς ἄκρα φέρουσαι.

Adjunt ei fructus, quotquot tempestivè ferunt arbores.

Aliquando eliditur prima vocalis sequentis dictionis ut, ὦ γὰρ, o bone ; ὦ βασιλεῦς, o rex ; ὦ ἄνθρωπε, o homo : pro ἀγαθὲς, ὦ ἀναξ, ὦ ἄνθρωπε.

SYNAERESIS est duarum syllabarum in unam contractio : ut Homerus :

Χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ, καὶ ἐτίσσετο πάντας Ἀχαιούς :

Cum aureo sceptro, et supplicavit omnibus Achivis.

DIAERESIS est, cum ex una syllaba dissecta fiunt duae ut, παῖς pro παις ; εὐφρων, pro εὐφρων, laetus.

CAESURA est, cum post pedem absolutum syllaba brevis in fine dictionis extenditur ; eaque fit a primo usque ad quintum pedem. Sic Homerus :

Οἱ δὲ μέγα ἰσχυοῖς ἐπέδραμον υἱὲς Ἀχαιῶν :

Magno autem clamore accurrebant filii Achivorum.

DE ANCIPITVM VOCALIVM QVANTITATE.

ANCIPITVM vocalium quantitas decem modis cognoscitur.

Positione,	Derivatione,
Vocali ante vocalem,	Compositione,
Accentu,	Incremento,
Contractione,	Regula,
Dialecto,	Exemplo seu Auctoritate.

Positio.

VOCALIS brevis ante duas consonantes aut duplicem in eadem dictione aut diversis, positione longa est : ut

Πάνδαρε, παῦ ται τόξον, ἰδὲ πλερόεντες οἰσλοί ;

Pandare, ubi tibi arcus, et volucres sagittae ?

Brevi

Brevis autem finalis ante duplicem, vel duas simplices, baud rarò corripitur : ut idem, "Οἷτε Ζάκυνθον ἔχον, qui-
que Zatyntum tenebant : ἡδὲ Σκαμάνδρος, et Scamander.

Σ tamen aliquando eliditur, nulla positione facta : ut
Arat.

"Ωρῇ ἐσπερίῃ κρώζει πολύφωνος κορώνη.

Hora vespertina crocitat clamosa cornix ¹.

Vocalis brevis ante mutam, sequente liquida, com-
munis redditur : ut Phocyl.

Μέτρα δὲ τεύχε θεῖται, τὸ γὰρ μέτρον ἐστὶν ἄριστον :

Moderata diis praesta, modus enim est optimus.

Item ante πλ, κλ, μν, et nonnunquam ante solam li-
quidam : ut Hom.

Ἀνδρῶν δ' ἐλωρία τεύχε κύνεσσι : *Fecitque ipsos escas canibus.*

Vocalis ante vocalem.

VOCALIS longae, et diphthongi, breves esse possunt
pro arbitrio ; si modò subsequens dictio a vocali, aut
diphthongo, incipiat : ut idem,

Ἡμετέρῳ ἐνὶ οἴκῳ ἐν Ἀργεῖ, *nostra in domo Argis.*

Vocalis brevis ante longam vel diphthongum cor-
ripitur, nisi producat licentia poetica.

Accentus.

ULTIMA brevis est, quando penultima circumflecti-
tur : ut, μούσα.

Cum penultima natura longa accentum acutum ha-
beat, anceps in ultima producit : ut, ὥρα hora.

Quando masculinum in os purum vel ros habet accen-
tum in antepenultima, foemininum ejus longum est in
ultima : ut, ἅγιος, ἅγια ; ἀμφοτέρως uterque, ἀμφοτέρω.

Si anceps habet acutum in penultima, ultima brevi,
brevis erit : ut, φύσις natura.

¹ Sic nonnunquam apud Latinos : ut, Cicero in Aratum : Delphi-
cus jacet baud nimitis lustratus nitore.

Omnis syllaba circumflexa longa est natura : ut, *πυρ* ignis.

Contractio.

OMNIS syllaba ex contractione facta longa est : ut, *ἑὸς* *ἑὸς* clamabat.

Dialectus.

A DORICVM, natum ex η, longum est : ut, *τομά*, pro *τομή*, sectio.

Aeolicum breve est : ut, *νύμφα* pro *νύμφη*.

Ionicum breve est in penultimis perfectorum, et in tertius personis pluralibus passivis : ut, *γέγαα*, pro *γένηκα*, natus sum ; *τετύφαλα* pro *τετυμμένοι εἰσι*.

Verum α Ionicè interpositum verbis in άω, longa syllaba antecedente, producitur : ut, *τιμώαλο* pro *τιμῶνλο*, item in tertius personis pluralibus verborum in με : ut, *τιδέασι* pro *τιδεῖσι*.

Derivatio.

DERIVATIVA eandem cum primitivis quantitatem plerumque sortiuntur : ut, *νικάω* vinco, *νίκη* victoria, *νικητής* victor, i producta.

Compositio.

COMPOSITA simplicium quantitatem ferè sequuntur ut, *ἡ τιμή* honor, ο et *ἡ ἀτιμία* inhonorus, i longa.

Privativa particula α in compositione ferè corripitur ut, *ἀτιμός* inhonorus, *ἀκλεής* inglorius.

Particulae etiam ζα, αρι, ερι, ερι, δυ, δυ, in compositione repertae corripuntur : ut, *ἡ ἀλλὰν τε ζαδιν*, *Cyllamque eximiam*. Hom.

Incrementum.

Incrementum nominum.

A AEOLICVM genitivorum longum est : ut, *Ἀινειῶν* pro *Ἀινείου*, *Ἀινεαε* ; *Μουσῶν*, pro *Μουσῶν*, *Musarum*.

Incrementum nominum hic dicitur ea vocalis, quae ultimae nominativus singularis respondet : ut, α in *Ἀινεα*, et *Μουσῶν*.

Quinta

Quintae declinationis breve est in, *δαιλὺν ζῆντι*
 Neutris in α, αρ, ας : ut, σῶμα σώματος, corpus; νεκάρ
εκκλᾶρος, nec̄tar ; κρέας κρέατος, caro,

Foemininis et masculinis in ας : ut, ἡ Παλλὰς Παλλά-
ας, Pallas ; ὁ μέλας μέλανος, niger : nominibus in φ :
 ut, Ἀραβὶς Ἀραβος, Arabs : et plurimis in ξ : ut, κόλαξ
κολακος, adulator.

Masculinis et foemininis in αρ et ης : ut, ὁ μακάρ μά-
καρος, beatus ; ἡ ἄλς ἁλός, mare. Excipe ψὰρ ψαρός, *stus-*
us.

Genitivus in ἄνος longus est, quod patet ex accentu ;
 ut, τιτὰν τιτάνος : sed μέλανος a μέλας, et τάλανος a τάλας
anser, incremento brevi.

Genitivus in αος, a nominibus in αυς, brevis est : ut,
αὐς, navis, ναός. Item dativus pluralis in nominibus,
 quae syncopen patiuntur : ut, ἀνδράσι, μητράσι, πατράσι.

I BREVE est in,

Neutris : ut, τὸ μέλι μέλιτος, mel.

Foemininis et masculinis gravitonis in ἶδος, ἰος, et ἰτός :
 ut, ἡ ἔρις ἐριδος, lis ; ὁ ὄφης ὀφιος, serpens ; ἡ χάρις χάριτος,
gratia.

Foemininis acutitonis in ἰδος : ut, ἡ παῖρις πατρίδος,
patricia.

Longum est in,

Foemininis et masculinis, quae duas habent termina-
 tiones in recto : ut, ἀκτὶν et ἀκτίς, ἀκτίνος, radius ; δελφὶν et
ελφίς, δελφίνος, delphinus.

Monosyllabis : ut, ὁ vel ἡ θὺν θυνός, *littus* ; ἡ ῥὶν ῥινός,
nasus ; ἡ ἰς vel ἰν, ἰνός, *fibra* ; ὁ λῆς λιός, *leo* ; λῆς λιτός *lin-*
eam. Sic ὄρνις ὀρνιθος, *avis* ; et εἰκνήμιδες *venē ocreati,*
callim apud Homerum. Sed Δις Διός, *Jupiter,* corripi-
tur.

In ιξ et ιψ desinentibus plerumque breve est : ut, ἡ
τριχός, capillus ; ἡ χέρνιψ χέρνιβος, *pollubrum.*

II BREVE est in,

Monosyllabis in υς : ut, ὁ μῦς μύος, *mus.*

Neutris

Neutris in *υ* : ut, τὸ γόνυ γόνυος, *genu*.

Penacutis, acutis, et circumflexis in *υρ* et *υς* : ut, ὁ ἐπὶ μάρτυρ μάρτυρος, *testis* ; ὁ νέκυσ νέκυος, *cadaver*.

Quae in *υν* et *υς* desinunt, produuntur : ut, Φόρυς Φόρυος *Phoreys*.

In *ξ* et *ψ* desinentia ferè habent breve incrementum ut, ὄνυξ ὄνυχος, *unguis* ; χάλυψ χάλυβος, *chalybs*.

Excipiuntur tamen γρύψ γρυπὸς, *gryps* ; γύψ γυπὸς *vultur*.

Quantitas verborum gravitonorum et contractorum.

IMMUTABILIS vocalis eandem quantitatem in praesenti et imperfecto per omnes voces, modos, et participia habebit : ut, κρίνω κρινόν, κρίνομαι κρινόμεν, κρίνων κρινόμενος ; syllaba κρι ubique longa.

Verba in *υνω* producent penultimam in praesenti imperfecto : ut, μόλυνω ἐμολυνον, *contamino*.

Verba in *άνω* penultimam corripunt : ut, λαμβάνω lateo nisi formentur a futuro ; ut, αὔξάνω, ab αὔξηνω, *augeo*.

Verba in *ίω* et *ύω* quodammodo in penultima sunt communia.

QUANTITAS futurorum et indefinitorum ex verborum formatione satis constat.

Nonnulli tamen observant indefinitum primum in quarta conjugatione penultimas *α*, *ι*, vel *υ*, breves habere, cum sint breves in futuro.

Idem volunt in verbis in *άω*, nisi *ρ* vel vocalis praecedat *α* ; tunc enim *α* erit commune.

PORRO si anceps sit brevis in futuro vel indefinito primo, brevis quoque est in perfecto activo et passivo etiam in indefinito et futuro primo passivo omnium modorum : ut, γελᾶω γελᾶσω γεγέλακα, *rideo*.

Tertia persona pluralis praeteriti in *ασι* semper longa est : ut Mimnermus,

Ὅν ἀγαθόν· Κῆρες δὲ παρεσθήκασιν μέλαιναί,

Non bonum : Parcae autem nigrae nobis astant.

Hoc fit in verbis quibusdam desinentibus in *άζω*, *ίζω*, et *ύζω*.
 supra, pag. 53. not. 2.

PARTICIPIVM foeminilium indefiniti primi in αα
angum est.

Quantitas verborum in μι.

PROPRIA reduplicatio verborum in μι, nisi obftet po-
tio, brevis est; impropria vero communis.

A primae conjugationis ubique corripitur, extra ter-
tiam personam pluralem praesentis indicativi, modum
subjunctivum, et participia vocis activae.

¶ quartae conjugationis in indicativo singulari activae
vocis producitur.

Sed in duali et plurali ejusdem vocis, excepta tertia
persona plurali, item in tota passiva et media corripitur.

In imperativo singulari corripitur in poly syllabis; in
poly syllabis vero producitur: ut, Κλῦθί μεν, Ἀφύροτοξε:
Audi me, Apollo.

Regula.

ANCEPS vocalis ante aliam, sive brevem sive lon-
gam, non corripitur necessario, ut apud Latinos.

A in superlativo semper corripitur: ut, σοφώτατος.

Nomina in ια penultimam habent communem, sae-
pius tamen correptam: ut, σοφία, Μαρία.

Excipe ἀεργία desidia, αἰνία verberatio, ἀνία tristitia,
αἰνία nidus, κονία pulvis, ὀρμια linea piscatoria, σῆα calcu-
lus; quae saepius producant.

I brevis est in,

Diminutivis in ιον: ut, κοράσιον puellula.

Comparativis neutris: ut, ἥδιον suavius.

Multis nominibus in ιος: ut, βίος vita, ἄξιος dignus.

Adjektivis possessivis et materialibus in ινος: ut, ἀν-
θρώπινος humanus, λίθινος lapideus.

Item in illis ferè, quae tempus significant: ut, εἰασι-
μερνός, θερινός aestivus.

¶ in pronomibus producitur: ut, ὑμεῖς ὑμῶν, ὑμῖν,
ὑμᾶς.

In

In nominibus vero polysyllabis in *um*, et *ans*, ut corripitur: ut, γηθοσύνη gaudium, βραδύτης tarditas, γλυκύτης dulcedo.

Exemplum seu Auctoritas.

ULTIMA ratio cognoscendae quantitatis syllabarum est exemplum seu auctoritas, eademque optima, certissima, et facillima; quam poetarum lectio multo facilius, quam regularum multitudo suppeditabit.

DE VLTIMIS SYLLABIS.

A FINITA corripuntur: ut, τράπεζα *mensa*; item μοῖρα *sors*, τέτυχα, τύφασα, ἴνα.

Producuntur autem,

Nomina in *aa*, *ea*, et *da*: ut, Ἀθηνᾶα *Minerva*, θεῶν *spectaculum*, βασιλῆα *ludi genus*.

Polysyllaba in *aia*: ut, σελήναια *luna*.

Nomina in *ea*: ut, χρεῖα *usus*, ἐγχεῖα *hasta*. Excipe quae manant ab adjectivis in *ης*: ut, ἀλήθεια *veritas*, ἀληθής: item ἡ ἱέρεια *sacerdos*, et alia quaedam.

Substantiva in *ia*, et foeminina ab adjectivis in *ος*: ut, σοφία *sapientia*, ὁμοία *similis*. Excipe verbalia in *τρια*: ut, ψαλτρία *tibicina*: item δία *divina*, πότνια *venrandia*, ἰα *sola*; sic et μία *una*.

Nomina in *ea*, non praecedente diphthongo: ut χαρὰ *gaudium*. Excipe γέφυρα *pons*, et alia pauca.

Doricum *a* in genitivo: ut, τοῦ Ἀινεία, pro Ἀινείου et ubicunque pro *η* ponitur.

Vocativus nominum in *as* primae declinationis: ut ὦ Ἀινεία.

Vocativi poetici: ut, ὦ Πολυδάμει.

Dualia in *a*: ut, τὼ κριτὰ, τὰ μούσα.

AN finita corripuntur: ut, τράπεζαν, μέλαν, ἔτυφαν. Producuntur autem,

Masculina in *an*: ut, τιτάν. Sic et πᾶν, nisi in compositis: ut, πρόπαν *totum*.

Etiā adverbia ; ut, πέραν ultra : sed ὅταν, quando, bre-
ve est.

Item αν primae declinationis ; ut, 'Αινείαν : et secun-
dae, si acutum habet in penultima ; ut, φιλίαν.

AP finita corripuntur : ut, νύκταρ, ὄναρ, αὐτὰρ caeterum,
καρὰ βάλιμ. Excipe monosyllaba : ut, κάρ, caput, ψάρ
purnas.

ΑΣ finita producuntur : ut, 'Αινείας, τὰς μούσας, Αίας,
τύφας.

Corripuntur autem,
Nomina imparisyllabicè inflexa, quae non formant
genitivum in αντος : ut, ἡ λαμπὰς, ὁ μέγας, τὸ σέλας lumen.

Accusativi plurales quintae simplicium : ut, τιλᾶνας :
etiam ἡμέας, ὑμέας, σφέας.

Item secunda persona singularis indefiniti primi et per-
sonae activi : ut, ἐτυφας, τέτυφας.

Adverbia quoque ; ut, ἀτρέμας quietè, ἐκὰς procul.

I finita brevia sunt : ut, μέλι, τύπλουσι, τίθημι, ὅτι, βί-
βι, pro βία, vi.

Producuntur autem,
Adverbia, et pronomina, aucta per paragogen : ut, νυνί,
ὑποσί.

Item, ab Atticis ex ε vel α factum : ut, ὁδὶ pro ὁδῇ, ταυ-
νί pro ταυτά.

Etiā κριθήν hordeum : et nomina literarum : ut, ξί, πλ.

IN finita corripuntur ; ut, ἔριν, μὲν et νῖν¹, τιν et τείν²,
καλὸν : sed πρὶν commune est.

Item syllabae, quibus α additur, breves sunt : ut, τύ-
πλουσιν, ἐσλίν.

Nomina autem duarum terminationum producuntur :
ῖν, ἀκτὴν, δειλόν³.

Ω finita corripuntur : ut, πόλις, ἔρις ἔριδας, τυραννὶς τυ-
ραννίδος ; δις, τρίς, cum ejusmodi adverbis.

¹ Indeclinabile, pro αὐτὸν vel αὐτὴν, αὐτοὺς vel αὐτάς.

² Pro σοί.

³ Vid. supra, pag. 25

Producuntur autem, quorum augmentum est longum ;
qualia sunt *ῥις, δελφίς, ὄρνις, κημὶς, σφραγίς, et κλείς.*

Item monosyllaba, praeter *τις* indefinitum.

Υ finita corripuntur : ut, *σὺ, δάκρυ, γλυκὺ dulce.*

Producuntur autem adverbia fictitia, *ὦ, γρύ :* et nomina
literarum ; ut, *μῦ, νῦ.*

Item tertia persona singularis in imperfecto et indefinito secundo verborum in *μι :* ut, *ἔδυν, ἔφυν.*

ΤΝ finita corripuntur : ut, *βραδὺν tardum, πολὺν, σύν.*

Producuntur autem nom. in *υν υνός :* ut, *μόσσυν turris.*

Et quae in nominativo *υς* longum habent : ut, *ἰλὺς limus, ἰλύν.*

Item prima persona verborum in *μι :* ut, *ἐξεύθυν, ἔδυν.*

Etiam voces circumflexae : ut, *μὺν murem, et νῦν.*

ΥΡ finita longa sunt : ut, *ψιθυρ susurrus ; τὸ πῦρ ignis,*
quod tamen in obliquis breve est.

ΤΣ finita corripuntur ; ut, *κόρυς galea, βαθὺς profundus, βαρὺς gravis.*

Producuntur autem acutitona, quae declinantur per
ύος : ut, *ἰλὺς limus, ὄφρυς supercilium.*

Item gravitona haec ; *κόμυς fasciculus, ἄρκυς rete,*
ἄχλυς caligo ; et monosyllaba ; ut, μῦς mus.

Participia etiam in *υς :* ut, *ξευνύς.*

Poëtica licentia.

HAE sunt regulae observatione dignissimae de syllabarum quantitate. Sed infinita quodammodo est Graecorum poëtarum licentia, qui, sive metri necessitate coacti, sive numerorum varietati et elegantiae studentes, interdum longas corripunt, breves producunt, aut ancipitem vocis ejusdem in eodem versu et producunt et corripunt : ut,

Ἄρες, Ἀρες, βροτοκτοχὲ, μαιφόνε, τειχεσιπλῆτα :

-Mars, Mars, homicida, sanguinarie, moenium subversor.

Figur-

Figurae poëticae.

SYSTOLE est, qua syllaba longa corripitur: ut Hom.

Τιμὴν δὲ λελόγγχασεν ἴσα θεοῖσι¹:

Honorem verò sortiti sunt aequaliter diis.

ECTASIS² est, qua syllaba brevis producitur: ut, Id.

Δὸς μὴ Ὀδυσσῆα πολίπορθον οἴκαδ' ἐκέσθαι³.

Da, ut ne Ulysses urbium everfor in patriam veniat.

CATALEXIS est, qua syllaba finalis ad justam metri perfectionem desideratur; cujus usus, sicut et sequentium duarum, in iambis et trochaicis reperitur: ut,

Μάρτυρες σο-φώτατοι, *testes sapientissimi*, Pind.

BRACHYCATALEXIS est, qua syllabae finales duae, hoc est, integer pes desideratur: ut,

Ζεῦ· τεαὶ γὰρ ὦραι: *Jupiter: tuae enim horae*. Id.

HYPERCATALEXIS est, qua syllaba praeter justam dispositionem abundat: ut,

Ἐν ἀμέρα φαεινὸν ἄστρον: *Interdiu lucidum astrum*. Id.

ENALLAGE⁴ est, qua pes pro pede ponitur, ut cum ponderus in quinto loco constituitur. Cujusmodi versus pondaici vocantur: ut Hom.

Ἀμρότερον, βασιλεὺς τ' ἀγαθός, κρατερός τ' αἰχμητής.

Utrumque, rexque bonus, fortisque bellator.

DIALYSIS est, qua dictio in fine posita ita distrahitur, ut una pars in praecedente sit versu, altera in principio sequentis: ut Pind.

Οὐδ' ἀπίθησέ νιν ἄλ- *Neque inobediens fuit illi: sed*

ἥρως ἐπ' ἀκταῖσιν θορών. *Heros in littora prosiliens.*

¹ *Odys. A. 303. Sed vide illic Barnesium.*

² Dicitur etiam *diastole*.

³ *Odys. I. 530, ubi Barnesius legit πολίπορτον, quem vide.*

⁴ Diversa hujus figurae ratio videatur supra in *Figurata constructione*,

p. 146.

TABELLAE DIALECTORVM.

QUATVOR numerantur Graecae linguae dialecti, si loquendi formae praecipuae, pro numero praecipuarum Graeciae gentium, quae a lingua communi in nonnullis variant, nimirum Attica, Ionica, Dorica, Aeolica; praeter quas suam dialectum et idioma in quibusdam habuerunt poetae: quae omnes, quod ad terminationes partium orationis spectat, sequentibus tabellis subjiciuntur. In reliquis autem, cum tanta sit varietas ut regulis comprehendere vix possit, singularum proprietates insigniores breviter proponere sufficiat.

ATTICI mutant σ in ξ ; ut, $\xi\acute{\nu}\nu$ pro $\sigma\acute{\nu}\nu$: $\sigma\sigma$ in $\tau\tau$; ut, $\delta\acute{\alpha}\lambda\alpha\tau\iota\alpha$ pro $\delta\acute{\alpha}\lambda\alpha\sigma\sigma\alpha$: σ in ρ ; ut, $\acute{\alpha}\rho\rho\eta\nu$ pro $\acute{\alpha}\rho\sigma\eta\nu$ vivit.
Et contractionibus in primis gaudent.

IONES ponunt η pro α ; ut, $\phi\iota\lambda\eta$ pro $\phi\iota\lambda\alpha$ amicitia.
 ϵ pro α ; ut, $\gamma\epsilon\lambda\epsilon\omega$ pro $\gamma\epsilon\lambda\alpha\omega$ rideo: et contra α pro ϵ ,
ut, $\tau\acute{\alpha}\mu\eta\nu$ pro $\tau\acute{\epsilon}\mu\eta\nu$ seco.

Ex consonantibus κ pro π ; ut, $\kappa\acute{\omega}\varsigma$ pro $\pi\acute{\omega}\varsigma$: π pro ϕ ,
ut, $\acute{\alpha}\pi\alpha\iota\rho\omicron\upsilon\mu\alpha\iota$ pro $\acute{\alpha}\phi\alpha\iota\rho\omicron\upsilon\mu\alpha\iota$ aufero.

Contractionibus prorsus abstinent, et diphthongos resolvunt.

DORES usurpant α pro η ; ut, $\phi\acute{\alpha}\mu\alpha$ pro $\phi\eta\mu\eta$ fama
pro ϵ ; ut, $\pi\acute{\alpha}\zeta\omega$ pro $\pi\acute{\epsilon}\zeta\omega$ premo, $\epsilon\gamma\omega\iota\alpha$ pro $\epsilon\gamma\omega\iota\epsilon$ ego
quidem: pro ω ; ut, $\mu\omicron\upsilon\sigma\acute{\alpha}\nu$ pro $\mu\omicron\upsilon\sigma\omega\acute{\nu}$ musarum, $\pi\rho\acute{\alpha}\tau\epsilon\varsigma$
pro $\pi\rho\acute{\omega}\tau\omicron\varsigma$ primus: pro $\epsilon\iota$; ut, $\kappa\lambda\acute{\epsilon}\delta\alpha\varsigma$ pro $\kappa\lambda\epsilon\iota\delta\alpha\varsigma$ clavis
 σ pro α ; ut, $\xi\eta\nu$ pro $\xi\acute{\alpha}\nu$ vivere: pro $\epsilon\iota$; ut, $\kappa\omicron\sigma\mu\eta\nu$ pro
 $\kappa\omicron\sigma\mu\epsilon\iota\nu$ ornare.
 ω pro $\omicron\upsilon$; ut, $\mu\acute{\omega}\sigma\alpha$ pro $\mu\omicron\upsilon\sigma\alpha$ musa, $\acute{\alpha}\nu\epsilon\kappa\alpha$ pro $\acute{\omicron}\nu\epsilon\kappa\alpha$
quare.

His adjecta sunt *Roetica*, cujus exempla quaedam, licet caeteris pauciora, infra occurrunt.

αι pro ει; ut, αἶθε pro εἶθε *utinam*.

ευ pro ου; ut, ἀλεύμαι pro ἀλούμαι *saliam*.

οι pro ου; ut, τύπιοισα pro τύπλουσα *verberans*.

Ex consonantibus σδ pro ζ; ut, συρίσδω pro συρίζω *sibilo*.

σ pro θ; ut, Σεός pro Θεός.

π pro τ; ut, πόκα et ὄκα, pro πότε et ὄτε, *aliquando*.

τ contra τ pro κ; ut, τήνος pro κήνος *ille*.

χ pro θ; ut, ὄρνιχες pro ὄρνιδες *aves*.

AEOLIES utuntur ε pro α; ut, θέρσος pro θάρσος *audacia*.

ω pro ο; ut, κῶρος pro κόρος *puer*: et contra ο pro ω;

ι, ἔρος pro ἔρως *amor*.

αις pro ας; ut, καλαῖς pro καλὰς *bonas*.

Ex consonantibus ππ pro μμ; ut, ὀππαῖα pro ὀμμαῖα *oculi*: et β ante ρ; ut, βράκος pro ῥάκος *cento*.

Accentum in priores syllabas retrahunt; ut, κάλος pro καλός: et aspirationem rejiciunt; ut, ἥλιος pro ἥλιος *sol*:

que pro i consonantem sequentem geminant; ut, σπέῖρω pro σπείρω, χέρρες pro χεῖρες.

POETAE non solum peculiarem in quibusdam habent dialectum; sed etiam dialectos commiscet. Homerus Ionicae, qua maximè utitur, reliquas admiscet; Pindarus Doricus alias etiam dialectos adjungit; Aristophanes Atticus, ut etiam Euripides, Sophocles, et Aeschylus, in prioris et cantilenis subinde sunt Dorici.

In Tabella terminationum; quae proximè sequitur, literae majusculae A. I. D. Ae. B. et P. ad singulas dialectos, quarum appellationes accipiunt, scilicet communem, Atticam, Ionicam, Doricam, Aeolicam, Boeoticam, et Poëticam, indicandas compendii causa usurpantur; quemadmodum in dialectis Verborum anomalorum in μ denotandis supra dictum fuit. Vid. pag. 101. not 1.

Varietas dialectorum in terminationibus.

Articulus praepositivus.

Singular.			Dual.		Plural.		
N.	G.	D.	N	A G. D.	N.	G.	D.
Masc. C. ὁ	τοῦ,	τῷ,	τῶ,	τοῖν:	οἱ,	τῶν,	τοῖς,
	τοῖο	I.		τοῖν	τοὶ	D.	τοῖς,
	τῶ	} D.			τοῖς	I. A.	τῶς
	τεῦ				τοῖς	I. A.	τῶς
	τέω.	P.			τοῖς	I. A.	τῶς
Foem. C. ἡ,	τῆς	τῇ	τῇν:		αἱ,	ταῖς,	ταῖς.
	αἱ,	ταῖς,	ταῖ	ταῖν:	ταῖς	I. A.	ταῖς.
			ταῖν		ταῖς	I. A.	ταῖς.
			ταῖν		ταῖς	I. A.	ταῖς.
Neut. C. τὸ	τοῦ,	τῷ,	τὸ:		τὰ,	τῶν,	τοῖς,
	τοῖο	I. A.		τοῖν	τὰς	I. A.	ταῖς.
	τῶ	} D.			ταῖς	I. A.	ταῖς.
	τεῦ				ταῖς	I. A.	ταῖς.
	τέω	P.			ταῖς	I. A.	ταῖς.

Articul

Articulus subjunctivus.

Singular

Articulus subjunctivus.

Singular.			Dual.		Plural.			
N.	G.	D.	A.	N.A.	G.D.	N.	G.	D.
Masc. C. ὅς, οὗ,	ὅς,	ὅς	ὅν:	ὡ,	οἷν:	οἱ,	ῶν,	οἷς, οὓς.
ὁ P. ὅτου A. ὅτω A. τὸν I.D.						ὅτεων I. ὅτέοισι I.		
ὅτε D. ὅτεο P.								
ὅτεω I. τὸν I.D.								
ὅτεο Ae.								
τοῦ I.D.								
Foem. C. ἡ, ἥς,	ἡ	ἡν:	ἡν:	ἡ,	αἷν:	αἱ,	ῶν,	αἷς, αῖς.
τῆς,			τῆς,					
τῆς,			τῆς,					
τῆς,			τῆς,					
Neut. C. ὅ, οὗ,	ὅ,	ὅ:	ὅ:	ὡ	οἷν	ἅ,	ῶν,	οἷς, ἄς.

Dialecti nominum simplicium et contractorum.

Prima declinatio simplicium.					
	Singular.	Dual.	Plural.		
N.	G. A.	V. N.A. G.D.	V. N. G. D.	A. V.	
C.	$\alpha\varsigma,$ ου, $\eta\varsigma$ ου,	$\alpha:$ $\eta:$	$\alpha\iota,$ ων,	$\alpha\varsigma,$ αι.	
	I. I. I. I.		$\epsilon\omega\nu\varsigma$, ων I.	$\epsilon\alpha\varsigma$ I.	
	$\alpha\varsigma,$ α, αο Ae.	α αο Ae.	αν D.	αις I.	
	ω ex εω P.		άων Ae, αις I.		

C.				Secunda declinatio.			
α	η	$\eta\varsigma$	α	α	$\alpha\iota\upsilon$	α	$\alpha\iota$
η	$\eta\varsigma$	$\eta\varsigma$	α	α	$\alpha\iota\upsilon$	$\alpha\iota\varsigma$	$\alpha\iota$
α	$\eta\varsigma$	$\alpha\varsigma$	η	η	$\alpha\iota\upsilon$	$\alpha\iota\varsigma$	$\alpha\iota$

[illegible]

Quarta

	Singular.	Dual.	Plural.
N	C	N	N
	D	A	G
	A	N	D
	C	A	A
	D	N	V.

Singular.		Dual.		Plural.		
N. G.	D. A.	V. N.A. G.D.	V.	N. G.	D.	A. V.
C. $\omega\varsigma$, $\omega\upsilon$	ω , $\omega\upsilon$	$\omega\varsigma$, $\omega\upsilon$	ω :	ω , $\omega\upsilon$	$\omega\varsigma$	$\omega\varsigma$, ω
$\omega\upsilon$, $\omega\upsilon$ P.						

Quinta declinatio.

De hac declinatione videantur, quae supra dicta sunt, pag. 12.

Prima declinatio contractorum¹.

Singular.		Dual.		Plural.		
N. G.	D. A.	V. N.A. G.D.	V.	N. G.	D.	A. V.
C. $\eta\varsigma$, $\epsilon\varsigma$, $\epsilon\omicron\varsigma$	$\epsilon\alpha$, $\epsilon\varsigma$, $\epsilon\iota$	$\epsilon\varsigma$, $\epsilon\omicron\upsilon$	$\epsilon\epsilon$:	$\epsilon\epsilon\varsigma$, $\epsilon\omega\upsilon$	$\epsilon\omicron\iota$	$\epsilon\alpha\varsigma$, $\epsilon\epsilon\varsigma$
$\omicron\varsigma$	$\omicron\varsigma$	$\omicron\varsigma$:		$\epsilon\alpha$		$\epsilon\alpha$, $\epsilon\alpha$
$\epsilon\upsilon\varsigma$ D. Ae. $\eta\upsilon$ A. $\eta\varsigma$ A.						
$\epsilon\sigma\sigma\iota$ I. P.						

¹ Forma harum declinationum non contracta in communi dialecto hic traditur, ut in verbis postea forma contracta.

Secunda declinatio.

Singular.		Dual.		Plural.			
N.	G.	D.	A.	V.	N.A.	G.D.	V.
C. ἰς, ις	τοῦς, ις	ἑῖς, ις	ἑῶν, ις	ἑῶν, ις	ἑῶν, ις	ἑῶν, ις	ἑῶν, ις
εὐς, ος	τοῦς, ος	ἑῖς, ος	ἑῶν, ος	ἑῶν, ος	ἑῶν, ος	ἑῶν, ος	ἑῶν, ος
ἑῶς, ος	τοῦς, ος	ἑῖς, ος	ἑῶν, ος	ἑῶν, ος	ἑῶν, ος	ἑῶν, ος	ἑῶν, ος

Tertia declinatio.

Singular.		Dual.		Plural.			
N.	G.	D.	A.	V.	N.A.	G.D.	V.
C. εὐς, ος	τοῦς, ος	ἑῖς, ος	ἑῶν, ος	ἑῶν, ος	ἑῶν, ος	ἑῶν, ος	ἑῶν, ος
εὐς, ος	τοῦς, ος	ἑῖς, ος	ἑῶν, ος	ἑῶν, ος	ἑῶν, ος	ἑῶν, ος	ἑῶν, ος
ἑῶς, ος	τοῦς, ος	ἑῖς, ος	ἑῶν, ος	ἑῶν, ος	ἑῶν, ος	ἑῶν, ος	ἑῶν, ος

Quarta declinatio.

Singular. Dual. Plural.

Dialecti pronomina,

Ἐγώ.

Singular.		Dual.		Plural.		
N.	G.	D.	N.A.	G.D.	N.	G. D. A.
C. Ἐγώ,	ἐμοῦ, μου,	ἐμοί, μοί,	ἑμέ: μέ:	ῥῶν: ῥῶν:	ἡμεῖς,	ἡμῶν, ἡμῖν, ἡμέας.
A. ἔγωγε,	ἐμέθεν, ἐμεῖοθεν, ἐμέθεν,	ἐμοίγε,				
D. ἐγών, ἐγώνη, ἐγώγα, ἐγώγγα,	ἐμεῦ,	ἐμίν,	ἄμμε,		ἄμμες, ἄμέων, ἄμιν, ἄμῃς. ἄμμες.	
Aε. ἐγών,	ἐμεῦ,		ἄμμε,		ἄμμες, ἄμμων, ἄμμιν, ἄμμῃς, ἄμμέων, ἄμμι,	ἡμέας.
I. ἐμέρ,	ἐμοῖο,				ἡμέες, ἡμέων,	
P. ἐμῖο,					ἡμείων, ἡμῖν,	
B. ἰώγα, ἰώγγα,						

Nonnulli scribunt ῥῶ: ῥῶν et ῥῶτ in Indicativis.

Singular.

Dual.

Plural.

		Singular.		Dual.		Plural.		
		N.	G. D.	A.	N.A. G.D.	N.	G. D.	A.
C.	σύ,	σοῦ,	σοί,	σέ:	σφῶϊ, σφῶν:	ἡμεῖς,	ὑμῶν, ὑμῖν,	ὑμεῖς.
A.	σύγε,					ὑμᾶες,	ὑμῶν, ὑμῖν,	ὑμεῖς.
D.	τύ,	σεῦ,	τοῖ,	τέ:	ὑμᾶς,	ὑμεῖς,	ὑμῶν, ὑμῖν,	ὑμεῖς.
	τύγα,	τεῦ,		τύ:		ὑμᾶες,	ὑμῶν, ὑμῖν,	ὑμεῖς.
	τύνη,	τεοῖο,				ὑμᾶες,	ὑμῶν, ὑμῖν,	ὑμεῖς.
Ac.		σεῦ,				ὑμᾶες,	ὑμῶν, ὑμῖν,	ὑμεῖς.
		τεῦ,				ὑμᾶες,	ὑμῶν, ὑμῖν,	ὑμεῖς.
		σοῖο,				ὑμᾶες,	ὑμῶν, ὑμῖν,	ὑμεῖς.
		σεο,				ὑμᾶες,	ὑμῶν, ὑμῖν,	ὑμεῖς.
I.		σεῖο,	τίν,			ὑμᾶες,	ὑμῶν, ὑμῖν,	ὑμεῖς.
P.		σέθεν,	τείν,			ὑμᾶες,	ὑμῶν, ὑμῖν,	ὑμεῖς.
		σέθεν,				ὑμᾶες,	ὑμῶν, ὑμῖν,	ὑμεῖς.

* *Bulfinch scribit σφῶ.*

Οὔ.

Singular.			Dual.		Plural.		
N.	G.	D.	A.	N.A. G.D.	N.	G.	D. A.
C.	οὗ,	οἱ,	ἐ :	σφωῒ, σφωῖν :	σφεις,	σφῶν,	σφίσι, σφῶς.
D.	εὖ,		μὴν : νιν :	σφῶε,	σφῆς,		σφῆς.
Ae.	εὔ,						σφῆς.
I.	εο,	εοι,	ἐε :	σφῆε,	σφῆες, σφῆων,		σφῆας. σφείας.
P.	εῖο, ἐοθεν,				σφῆες, σφείων,	σφι, σφιν,	
Commun.							
				ἐμῶς, ἡ, ὄν,	ἐμῶς, ἡ, ὄν } D.		
				σὸς, ἡ, οἱ :	τ. ὅς, ἡ, ὄν } P.		
				ὅς, ἡ, ὄν,	ἐὸς, ἡ, ὄν, P.		
				ἡμέτερος, α, ὄν,	ἡμέτερος, α, ὄν, D.		
				ὑμέτερος, α, ὄν,	ἐμῶς, ἡ, ὄν, Ae.		
				σφέτερος, α, ὄν,	ὑμῶς, ἡ, ὄν } D.		
					σφός, ἡ, ὄν		

ATTIC

ΤΟΥΤΟΙ, ΤΟΥΤΩ, IN NEUTRO TOUTOI, ET IN PLURALI PRO TOUTOI, TOUTΩ, ΕΚΕΙΝΟΙ, ΕΚΕΙΝΩ, etc. Acoles verò pro ΕΜΕΙΝΟΣ scribunt ΚΕΙΝΟΣ. Iones autem ante vocales longas, aut diphthongos, ultimae syllabae horum pronomi-

ἐμεινους, ἐμεινους, etc. Acoles verò pro ἐμεινους scribunt κεινους. Iones autem ante vocales longas, aut diphthongos, ultimae syllabae horum pronominum interponunt ε : ut, οὗτος, ταυτέω, D. ταυτέω, ταυτέων, P. ταυτέων, ταυτέοισι, ταυτέους : sic αὐτήν, ταυτέης. Item αὐτός, αὐτέον, αὐτέω. Et etiam in pronominibus compositis : ut, ἐμαυτέον, ἐμαυτέω et ἐμαυτέον, ἐμαυτέω ; σεαυτέον, σεαυτέω ; ἐαυτέω.

Dialecti verborum gravitonorum.

Vox activa.

Modus indicativus.

Singular.		Dual.		Plural.	
Praef. C. ω,	εις, ει :	ετον, ετον,	οιμεν, ειτε, αυσι.		
	ης, η αε.				
	εις, ε D.				
Imp. Ind. 2. { C. 2.	εις, ει :	ετον, ετην :	οιμεν, ειτε, οντι D.		
	εις, ει :	ετον, ετην :	οιμεν, ειτε, ον.		
	εσμεν, εσμεν :	fine augmento.	εσμεν I. P. εσμεν B.		
Fut. I. C. ω,	εις, ει :	ετον, ετον,	οιμεν, ειτε, ουσι,		
	ειω, ειεις,	ειτον, ειτον,	ιουμεν, ειτε, ιουσι,		
a verbis in ιζω plusquam dissyllabis, A.					
	ειω, ειεις,	ειτον, ειτον,	οιμεν, ειτε, ουντι } D.		
	ειω, ειεις,	ειτον, ειτον,	ειτε, ουντι }		
	ειω, ειεις,	ειτον, ειτον,	ειτε, ουντι }		

Singular.

Atticietiam hanc formam in secunda et tertia plurali, in primis uſant.

Participia.

Praef.	C. ων, <u>ὄντα</u> , <u>ον</u> .	Perf. C. ὄς, <u>ὄντα</u> , <u>ός</u> .
	Ind. 1. C. <u>ὄντα</u> D.	Ind. 1. C. <u>ὄντα</u> D.
	<u>ὄντα</u> Ae.	<u>ὄντα</u> Ae.
Fut. 1.	C. ων, <u>όντα</u> , <u>ον</u> .	Ind. 2. C. ὄν, <u>όντα</u> , <u>όν</u> .
	<u>όντα</u> D.	<u>όντα</u> D.
	<u>όντα</u> Ae.	<u>όντα</u> Ae.
Ind. 1.	C. ας, <u>ατα</u> , <u>αν</u> .	Fut. 2. C. ὄν, <u>όντα</u> , <u>όν</u> .
	<u>ατα</u> , <u>ατα</u> , <u>αιν</u> Ae.	<u>όντα</u> Ae.

Vox passiva.

Modus indicativus.

Praef.	C. ομαι, η, <u>εται</u> .	Dual.	Plural.
	Singul.	οιμεθον, εσθον, εσθον :	οιμεθα, εσθε, οντα :
	<u>εται</u> I.		<u>οιμεθα</u> D.I.
	<u>ει</u> A.		<u>οιμεθεν</u> Ae.
	<u>ναι</u> P.		
Imp.	C. <u>οιμεν</u> , <u>ον</u> , <u>ετο</u> :	οιμεθον, εσθον, εσθον :	οιμεθα, εσθε, οντα :
	<u>ετο</u> I.		
	<u>εο</u> I.		
	<u>εο</u> D.		

Perf.	C. <u>μαι</u> , <u>σαι</u> , <u>ται</u> :	οιμεθον, εσθον, εσθον :	οιμεθα, εσθε, οντα :
	<u>μαι</u> I.	<u>σαι</u> I.	<u>ται</u> I.
	<u>μαι</u> A.	<u>σαι</u> A.	<u>ται</u> A.
	<u>ναι</u> P.	<u>ναι</u> P.	<u>ναι</u> P.

Grammatices.

179

Perf.	C. μαι,	σαι,	ται :	μεθον,	δον,	δον :	μεθα,	δε, } ^{ται vel} } ^{μένοι αἰσί.}
Pl. p.	C. μιν,	σε,	το :	μεθον,	δον,	δον :	μεθα D.	αται I.
Pau. p.	C. ομαι,	η,	εται :	όμεθον,	εσθον,	εσθον :	μέσθα D.	ατο I.
Fut. 2.							όμεθα,	εσθε, ονται.
							όμεσθα D.	
ZInd. 1.	C. δην,	δης,	δη :	δῆλον,	δῆλιν :	δῆλιν :	δῆμεν,	δῆτε, δῆσαν.
								θεν B.
Fut. 1.	C. δίσσεται,	δίσση,	σεται :	δισσόμεθον,	δισσεσθον,	σθον :	δισσόμεθα,	εσθε, σονται.
							δισσόμεσθα D.	
Ind. 2.	C. ην,	ης,	η :	ητον,	ήτην :	ήτην :	ημεν,	ητέ, ησαν.
								εν B.
Optativus.	C. ου,	εσσω :		εσθον,	έσθων :		εσθε,	έσθωσαν.
							εσθων A.	

Caetera tempora nulla dialecto variantur.

Optativus.		
	Singul.	Plural.
Praef.		
Paul. p.	C. οἶμιν, οἶο, οἶτο :	οἶμεθα, οἶσθε, οἶντο.
Fut. i. 2.	C. οἶμιν, οἶο, οἶτο :	οἶμεσθα D. οἶατο I. P.
Inl. i. 2.	C. εἴην, εἴης, εἴη :	εἴημεν, εἴητε, εἴησαν.
		εἴμεν, εἴτε, εἴεν A.
		εἴμεσ D.
Subjunctivus.		
Praef.	C. ὤμαι, ὦ, ὦμαι I.	ὤμεθα, ὦσθε, ὦνται.
Ind. i. 2.	C. ὦ, ὦς, ὦ :	ὦμεν, ὦτε, ὦσι.
	ἔω, ἔης, ἔη :	ἔωμεν, ἔητε, ἔωσι I.
		ὤμεσ D. ὦνται D.
Infinitivus.		
Ind. i. 2. C. ἦναι. Sed ἡμεναι D. ἦμεν .		

PARTICIPIA passiva adjectivorum normam sequuntur.

Vox

Modus indicativus.

Singul.

Dual.

Modus indicativus.

Singul.

Fut. 1. C. <u>ομαι,</u>	<u>ῆ, εται :</u>
<u>οῦμαι,</u>	<u>ῆ, εῖται D.</u>
	<u>εαι I.</u>
Ind. 1. C. <u>έω,</u>	<u>ω, ατο :</u>
	<u>αο I.</u>
	<u>α D.</u>
N Ind. 2. C. <u>οῖμι,</u>	<u>ου, ετο :</u>
3 Fut. 2. C. <u>οῦμαι,</u>	<u>ῆ, εῖται :</u>
	<u>εῦμαι D. ῆαι I.</u>

Dual.

<u>όμεθον, εσθον, εσθον :</u>	
<u>όμεθον, ασθον, ασθον :</u>	
<u>όμεθον, εσθον, εσθον :</u>	
<u>όμεθον, εῖσθον, εῖσθον :</u>	

Plural.

<u>όμεθα, εσθε, ονται.</u>	
<u>όμεθα, ασθε, αυτο.</u>	
<u>όμεθα, εσθε, οντο.</u>	
<u>όμεσθα D.</u>	
<u>όμεσθα D.</u>	
<u>όμεσθα, εσθε, ονται.</u>	

Imperativus.

<u>ασθον, ασθον :</u>	
<u>ασθε, ασθεσθον.</u>	
<u>ασθων A.</u>	

Participium.

Fut. 2. C. τυπούμενος. Sed τυπούμενος D. Ac.

In caeteris habent dialectos communes cum activis et passivis.

IDEM quoque de verbis deponentibus intelligi oportet.

Dialekti verborum contrahentium in voce activa.

Modus indicativus.

Praesens.

Singular.	Singular.		Dual.		Plural.	
	1. C.	2.	3.	4.	5.	6.
1.	ἄω ὦ, ἄς	ᾶ :	ἄτον, ἄτην :	ἄτον, ἄτην :	ἄμεν, ἄτε, ὦσι.	ἄμεν, ἄτε, ὦσι.
	ᾶ, ἔω, ὄω,	ᾶ :	ᾶτον, ᾶτην :	ᾶτον, ᾶτην :	ᾶμεν, ᾶτε, ὄωσι.	ᾶμεν, ᾶτε, ὄωσι.
2.	ἔω ὦ, εἶς	εἶ :	ἔτον, εἶτην :	ἔτον, εἶτην :	ἔμεν, ἔτε, οὔσι.	ἔμεν, ἔτε, οὔσι.
	ἔω, ὄω, εἶς,	εἶ :	ἔτον, ὄτον, οὔτον :	ἔτον, ὄτον, οὔτον :	ἔμεν, ὄμεν, οὔμεν,	ἔμεν, ὄμεν, οὔμεν,
3.	ὄω ὦ, οἶς	οἶ :	ὄτον, οὔτον :	ὄτον, οὔτον :	ὄμεν, ὄτε, οὔσι.	ὄμεν, ὄτε, οὔσι.

Imperfectum.

Singular.	Singular.		Dual.		Plural.	
	1. C.	2.	3.	4.	5.	6.
1.	ῶν, ᾶς	ᾶ :	ᾶτον, ᾶτην :	ᾶτον, ᾶτην :	ᾶμεν, ᾶτε, ὦν.	ᾶμεν, ᾶτε, ὦν.
	ῶν, ἔω, ὄω,	ᾶ :	ᾶτον, ᾶτην :	ᾶτον, ᾶτην :	ᾶμεν, ᾶτε, ὄων.	ᾶμεν, ᾶτε, ὄων.
2.	ἔων, εἶς	εἶ :	ἔτον, εἶτην :	ἔτον, εἶτην :	ἔμεν, ἔτε, οὔν.	ἔμεν, ἔτε, οὔν.
	ἔων, ὄω, εἶς,	εἶ :	ἔτον, ὄτον, οὔτον :	ἔτον, ὄτον, οὔτον :	ἔμεν, ὄμεν, οὔμεν,	ἔμεν, ὄμεν, οὔμεν,

ασκον line augmento I.

Singul.

2.	C. ουν,	ει:
	εσκει,	εσκε I.P.
3.	C. ουν,	ου:
	οσκεν,	οσκε I.P.

Imperativus.

Praefens et imperfectum.

1.	C. α,	ατω:
	αα P.	
2.	C. ει,	ειτω:

Optativus.

Praefens et imperfectum.

1.	C. ωμι,	ω:
	ωην,	ωη:
2.	C. οϊμι,	οι:
	οιην,	οιη:
	ωκν,	ωη etc. D.
3.	C. οϊμι,	οι:
	οιην,	οιη.
	ωκν,	ωη, etc. D.

Sub.

Dual.

	ειτον,	ειτην:
	line augmento.	
	ουτον,	ουτην:
	line augmento.	

Imperativus.

Praefens et imperfectum.

	ατον,	ατων:
	ειτον,	ειτων:

Optativus.

Praefens et imperfectum.

	ωτον,	ωτην:
	ωητον,	ωητην:
	οιτον,	οιτην:
	οιητον,	οιητην:
	ατον,	ατην:
	οιητον,	οιητην:

Plural.

	ουμιν,	ειτε, ουν.
	ειν D.	
	ουμιν,	ουτε, ουν.

ατε, ατωσαν.

	ωντων A.	
	ειτε, ειτωσαν.	
	οντων A.	

ουτε, ουτωσαν.

	ωμιν,	ουτε, ιεν.
	ωημιν,	ωητε, ωησαν D.
	οιμιν,	οιτε, οιεν.

	οιημιν,	οιητε, οιησαν A.
--	---------	------------------

	οιμιν,	οιτε, οιεν.
	οιημιν,	οιητε, οιησαν A.

Subjunctivus.

Praefens et imperfectum.

Singular.

1. C. $\tilde{\omega}$, $\alpha\tilde{\iota}$, $\alpha\tilde{\iota}$.2. C. $\tilde{\omega}$, $\tilde{\eta}$, $\tilde{\eta}$.3. C. $\tilde{\omega}$, $\alpha\tilde{\iota}$, $\alpha\tilde{\iota}$.

Dual.

 $\tilde{\alpha}\tau\omega\tilde{\nu}$, $\tilde{\alpha}\tau\omega\tilde{\nu}$. $\tilde{\eta}\tau\omega\tilde{\nu}$, $\tilde{\eta}\tau\omega\tilde{\nu}$. $\tilde{\omega}\tau\omega\tilde{\nu}$, $\tilde{\omega}\tau\omega\tilde{\nu}$.

Plural.

 $\tilde{\omega}\mu\epsilon\nu$, $\tilde{\alpha}\tilde{\iota}\tau\epsilon$, $\tilde{\omega}\sigma\iota$. $\tilde{\omega}\mu\epsilon\nu$, $\tilde{\eta}\tau\epsilon$, $\tilde{\omega}\nu\tau\iota$ D. $\tilde{\omega}\mu\epsilon\nu$, $\tilde{\omega}\tau\epsilon$, $\tilde{\omega}\sigma\iota$.

Infinitivus.

Praefens et imperfectum.

1.

C. $\tilde{\alpha}\nu$. $\tilde{\alpha}\mu\epsilon\nu\alpha\iota$ A. $\tilde{\eta}\nu$ D. $\tilde{\alpha}\nu$ Ae. $\tilde{\alpha}\nu$ P. $\tilde{\alpha}\mu\epsilon\nu\alpha\iota$ P.

2.

 $\tilde{\epsilon}\nu$. $\tilde{\epsilon}\mu\epsilon\nu\alpha\iota$ A. $\tilde{\epsilon}\nu$ D. $\tilde{\eta}\nu$ } Ae. $\tilde{\epsilon}\nu$ } P. $\tilde{\epsilon}\mu\epsilon\nu\alpha\iota$ P.

3.

 $\sigma\tilde{\upsilon}\nu$. $\sigma\tilde{\upsilon}\nu$ A. $\sigma\tilde{\upsilon}\nu$ D. $\sigma\tilde{\upsilon}\nu$ Ae. $\sigma\tilde{\upsilon}\nu$ P.

In vocibus passiva et media paucae admodum dialectorum varietates leguntur.

Dialecti verborum in $\mu\iota$ in voce activa.

Modus indicativus

Dialecti verborum in πi in voce activa.

Modus indicativus.

Praesens.

Singular.			Dual.		Plural.	
C.	ης,	ησι :	ατον,	ατον :	αμεν,	ατε, ασι.
1.	ημι,	ατι D.				άντι D. έαςι I.
2.	ηις,	ησι :	ετον,	ετον :	εμεν,	ετε, έσι.
		ητι :	ητον,	ητον :	ημεν,	ητε, έντι D. εαμεν I. έαςι I.
3.	ωμι,	ωσι :	οτον,	οτον :	ομεν,	οτε, ουσι.
		ωτι D.				έντι D. οαςι I.
4.	υμι,	υσι :	υτον,	υτον :	υμεν,	υτε, υσι.
						έντι D. ύαςι I.

Imper-

Imperfectum et indefinitum secundum.

Singular.		Dual.		Plural.	
1.	C. $\eta\nu$, $\omega\nu$, ασκον,	η :	α A. ασκε I. P.	$\alpha\mu\epsilon\nu$, $\eta\mu\epsilon\nu$, ασκετε, ησκατε,	$\alpha\mu\epsilon\nu$, $\eta\mu\epsilon\nu$, ασκετε, ησκατε,
2.	C. $\eta\nu$, $\omega\nu$, εσκον,	η :	$\epsilon\epsilon$ I. $\epsilon\iota$ A. εσκε I. P.	$\epsilon\mu\epsilon\nu$, $\epsilon\tau\epsilon$, εσκετε,	$\epsilon\mu\epsilon\nu$, $\epsilon\tau\epsilon$, εσκετε,
3.	C. $\omega\nu$, $\omega\nu$, οσκον,	ω :	ω :	$\omicron\mu\epsilon\nu$, $\omicron\tau\epsilon$, οσκατε,	$\omicron\mu\epsilon\nu$, $\omicron\tau\epsilon$, οσκατε,
4.	C. $\omega\nu$, $\omega\nu$, υσκον, etc. I. line augmento.	υ :	υ :	$\upsilon\mu\epsilon\nu$, $\upsilon\tau\epsilon$, υσκατε,	$\upsilon\mu\epsilon\nu$, $\upsilon\tau\epsilon$, υσκατε,

Imperativus.

Praefens et imperfectum.

1.	C. $\alpha\delta\iota$, α A. η Ae.	$\acute{\alpha}\tau\omega$:	$\alpha\tau\omega\nu$, $\acute{\alpha}\tau\omega\nu$:
2.	C. $\epsilon\tau\iota$, $\epsilon\tau\iota$:	$\acute{\epsilon}\tau\omega$:	$\epsilon\tau\omega\nu$, $\acute{\epsilon}\tau\omega\nu$:

Singular,

Dual.

Plural.

Singul.

Dual.

Plural.

εἶ, εἴτω.

εἶτον, εἴτων :

εἶ, εἴτω A.

οἶτε, οἴωσαν.

οἶτον, οἴτων :

οἶ, οἴτω A.

οἶτε, οἴωσαν.

οἶτον, οἴτων :

οἶ, οἴτω A.

οἶτε, οἴωσαν.

οἶτον, οἴτων :

οἶ, οἴτω A.

οἶτε, οἴωσαν.

οἶτον, οἴτων :

οἶ, οἴτω A.

οἶτε, οἴωσαν.

οἶτον, οἴτων :

οἶ, οἴτω A.

οἶτε, οἴωσαν.

οἶτον, οἴτων :

οἶ, οἴτω A.

Optativus.

Præfens et imperfectum.

αἴημεν, αἴητε, αἴησαν.

αἴητον, αἴητων :

αἴη, αἴη P.

αἴημεν, αἴητε, αἴησαν.

αἴητον, αἴητων :

αἴη, αἴη P.

αἴημεν, αἴητε, αἴησαν.

αἴητον, αἴητων :

αἴη, αἴη P.

αἴημεν, αἴητε, αἴησαν.

αἴητον, αἴητων :

αἴη, αἴη P.

αἴημεν, αἴητε, αἴησαν.

αἴητον, αἴητων :

αἴη, αἴη P.

αἴημεν, αἴητε, αἴησαν.

αἴητον, αἴητων :

αἴη, αἴη P.

αἴημεν, αἴητε, αἴησαν.

αἴητον, αἴητων :

αἴη, αἴη P.

Subjunctivus.

Praesens et imperfectum.

Singular.		Dual.		Plural.	
I.	C. ὦ, ἑὼ, ἔης, ἦς	α:	ἄτον, ἄτον:	ῶμεν, ἄτε, ὦσι.	
2.	C. ὦ, ἑὼ, ἔης, ἦς	ἑσι etc. I. ἦ:	ἦτον, ἦτον:	ῶμεν, ἦτε, ὦσι.	
3.	C. ὦ, ἑὼ, ἔης, ἦς	ἑσι etc. I. ὦ:	ὦτον, ὦτον:	ῶμεν, ὦτε, ὦσι.	
	C. ὦ, ὦης	ωσι I. ὦη P.			

Infinitivus.

Praesens et imperfectum.

I.	C. ἀνὰ.	2.	3.	4.
	ἐναι.	ὄναι.	ὄναι.	ὄναι.
	ἐμμεναι D. ἐμμεν I.	ὄμμεναι A. D. ὄμμεν I.	ὄμμεναι A. D. ὄμμεν I.	

Indefinitum secundum.

I.	2.	3.
C. ἔναι.	ἐναι.	ὄναι.
ἐμμεναι D. ἐμμεν I.	ὄμμεναι D. ὄμμεν I.	ὄμμεναι A. D. ὄμμεν I.

For passiva.

Modus indicativus.

ἡμεν I. ὅμεν I.
ἡμεν I. ὅμεν I.

rex passiva.

Modus indicativus.

Praefens.

	Singular.		Dual.		Plural.	
	C.	ἄται, αται :	ἡ A. εαι I.	ἄμεδον, ασδον, ασδην :	ἄμεδα, ασδε, ανται.	ἔαται I. εσδε, ενται.
1.	C.	εμαι, εται :	ἡ A. εαι I.	ἔμεδον, εσδον, εσδην :	ἔμεδα, εσδε, ενται.	ἔαται I.

3. C. ομαι, etc. Defunt dialecti.

Imperfectum.

1.	C.	ἀμην, ασο, ατο :	ἀμεδον, ασδον, ασδην :	ἄμεδα, ατδε, αντο.
		σο I. ω A.		
2.	C.	ἐμην, εσο, ετο :	ἐμεδον, εσδον, εσδην :	ἐμεδα, εσδε, εντο.
		ἡμην Ae. εο I. ευ D. ου A.		ἔατο I.
3.	C.	ὀμην, οσο, οτο :	ὀμεδον, οσδον, οσδην :	ὀμεδα, οσδε, οντο.
		ου A.		

Im-

1.	Imperativus.		Praefens et imperfectum.	
	Singular.	Dual.	Plural.	
	C. ἄσθ, ἄσθιν· οἱ ἄσθ, αὐτοῖ. C. ἔσθ, ἔσθιν· οἱ ἔσθ, αὐτοῖ.	C. ἄσθιν, ἄσθιν· οἱ ἄσθιν, ἔσθιν· C. ἔσθιν, ἔσθιν· οἱ ἔσθιν, ἔσθιν·	C. ἄσθι, ἄσθισαν· οἱ ἄσθι, ἔσθισαν· C. ἔσθι, ἔσθισαν· οἱ ἔσθι, ἔσθισαν·	
2.	Imperativus.		Praefens et imperfectum.	
	Singular.	Dual.	Plural.	
	C. εἴσθ, εἴσθιν· οἱ εἴσθ, αὐτοῖ. C. ἔσθ, ἔσθιν· οἱ ἔσθ, αὐτοῖ.	C. εἴσθιν, εἴσθιν· οἱ εἴσθιν, ἔσθιν· C. ἔσθιν, ἔσθιν· οἱ ἔσθιν, ἔσθιν·	C. εἴσθι, εἴσθισαν· οἱ εἴσθι, ἔσθισαν· C. ἔσθι, ἔσθισαν· οἱ ἔσθι, ἔσθισαν·	
3.	Imperativus.		Praefens et imperfectum.	
	Singular.	Dual.	Plural.	
	C. οἴσθ, οἴσθιν· οἱ οἴσθ, αὐτοῖ. C. ἔσθ, ἔσθιν· οἱ ἔσθ, αὐτοῖ.	C. οἴσθιν, οἴσθιν· οἱ οἴσθιν, ἔσθιν· C. ἔσθιν, ἔσθιν· οἱ ἔσθιν, ἔσθιν·	C. οἴσθι, οἴσθισαν· οἱ οἴσθι, ἔσθισαν· C. ἔσθι, ἔσθισαν· οἱ ἔσθι, ἔσθισαν·	

of me.

Modus indicativus.

Modus indicativus.

Indefinitum secundum.

Singul.

Dual.

Plural.

1.	C. ἀμην, αςο, αςο I. ω A.	αςο: αςο I. ω A.	ἀμεθον, αςθον, αςθιν:	ἀμεθα, αςθε, αςτο.
2.	C. ἐμην, εσο, εσο I. ου A. ευ D.	ετο: ετο I. ου A. ευ D.	ἐμεθον, εςθον, εςθιν:	ἐμεθα, εςθε, εςτο.
3.	C. ὀμην, οσο, οσο I. ου A.	οτο: οτο I. ου A.	ὀμεθον, οςθον, οςθιν:	ὀμεθα, οςθε, οςτο.

Imperativus.

Indefinitum secundum.

2.	C. ἐστο, εστο I. ου A. ευ D.	εσθιν:	εσθιν, εςθιν:	εσθε, εςθισσαν.
3.	C. ὁστο, οστο I. ου A.	οσθιν:	οσθιν, οςθιν:	οσθε, οςθισσαν.

IN reliquis temporibus cujusque vocis et modi dialectorum varietates eadem sunt ac in verbis gravitonis.

DIALECTI anomalorum in μ i supra expositae sunt pag. 101.

IN adverbiorum et conjunctionum terminationibus paucae observantur dialecti: scilicet, $\epsilon\alpha\epsilon\alpha\iota\alpha\epsilon$ pro $\epsilon\alpha\epsilon\alpha$ $\rho\acute{\alpha}\rho\alpha\epsilon$, $\delta\alpha\iota$ pro $\delta\epsilon$ etiam, $\mu\acute{o}\gamma\iota\varsigma$ pro $\mu\omicron\lambda\iota\varsigma$ vix, etc. A.

$\Lambda\lambda\eta\delta\acute{\epsilon}\omega\varsigma$ pro $\alpha\lambda\eta\delta\acute{\omega}\varsigma$ *verè*, $\epsilon\acute{\nu}\delta\alpha\upsilon\tau\alpha$ pro $\epsilon\acute{\nu}\tau\alpha\upsilon\delta\alpha$ *hic*, $\sigma\acute{\upsilon}\nu$ pro $\sigma\acute{\upsilon}\nu$ *igitur*, etc. I.

Αἰ pro $\epsilon\acute{\iota}$ *si*, $\alpha\acute{\iota}\epsilon\varsigma$ pro $\alpha\acute{\iota}\epsilon\iota$ *semper*, $\alpha\lambda\lambda\omicron\kappa\alpha$ pro $\alpha\lambda\lambda\omicron\tau\epsilon$ *aliàs*, $\epsilon\mu\pi\rho\sigma\theta\epsilon\acute{\nu}$ pro $\epsilon\mu\pi\rho\sigma\theta\epsilon\acute{\nu}$ *coram*, $\epsilon\acute{\nu}\delta\omicron\iota$ pro $\epsilon\acute{\nu}\delta\omicron\nu$ *intus*, $\kappa\acute{\alpha}\lambda\omega\varsigma$ pro $\kappa\alpha\lambda\acute{\omega}\varsigma$ *pulchre*, $\mu\acute{\epsilon}\varsigma$ pro $\mu\acute{\epsilon}\nu$ *quidem*, $\omicron\kappa\alpha$ et $\omicron\kappa\alpha$ pro $\omicron\tau\epsilon$ *quando*, $\omicron\pi\iota\delta\epsilon\acute{\nu}$ pro $\omicron\pi\iota\sigma\theta\epsilon\acute{\nu}$ *retro*, $\pi\acute{o}\kappa\alpha$ pro $\pi\omicron\tau\epsilon$ *aliquando*, etc. D.

IN praepositionibus inveniuntur $\epsilon\acute{\nu}\iota$ $\rho\alpha$ $\epsilon\acute{\nu}$, A. $\epsilon\varsigma$ pro $\epsilon\iota\varsigma$, A. $\xi\acute{\upsilon}\nu$ pro $\sigma\acute{\upsilon}\nu$, A. $\pi\omicron\tau\iota$ pro $\pi\rho\acute{o}\varsigma$, D.

Ἀμφὶ pro $\alpha\mu\phi\iota$ *circum*, Ae. $\acute{\alpha}\pi\alpha\iota$, $\kappa\alpha\tau\alpha\iota$, $\pi\alpha\rho\alpha\iota$, $\upsilon\pi\alpha$ pro $\acute{\alpha}\pi\omicron$, $\kappa\alpha\tau\alpha$, $\pi\alpha\rho\alpha$, $\upsilon\pi\omicron$, Ae. P. $\pi\acute{\alpha}\rho$ pro $\pi\alpha\rho\alpha$, D.

Δόξα μόνῳ τῷ Θεῷ.

DE ANNO ATTICO.

ATTICI annum suum in duodecim menses lunares dividebant; quorum plerumque sex triginta dies, sex viginti novem tantum sunt complexi. Menses autem triginta dierum $\pi\lambda\acute{\eta}\rho\epsilon\iota\varsigma$ *pleni*, caeteri $\kappa\omicron\iota\lambda\omicron\iota$ *cavi* dicebantur. Sed cum annus lunaris, quem a prima luna nove

post solstitium aestivum auspicabantur, undecim ferè diebus solari curtior esset; quoties duodecimus mensis ante solstitium finem haberet, alio mense adjecto, annus iste ex tredecim mensibus constabat. Mensium autem Atticorum nomina ordine disposita, unà cum mensibus Romanis, in quibus frequentissimè incipiebant, sequenti tabella exhibebimus ¹.

Ἑκατομβαιῶν *Julius*,
 Μεταγαιτνιῶν *Augustus*,
 Βοηδρομιῶν *September*,
 Πυανεψιών *October*,
 Μαιμακτηριῶν *November*,
 Ποσειδεῶν *December*,

Γαμηλιῶν *Januarius*,
 Ἀνθεστηριῶν *Februarius*,
 Ἐλαφηβοριῶν *Martius*,
 Μουνυχιῶν *Aprilis*,
 Θαργηλιῶν *Maius*,
 Σκироφοριῶν *Junius*.

SINGVLOS menses in tres partes, vel δεκάδας *decadas*, dividebant; quarum prima μηνὸς ἰσλαμένου ² *mensis incipientis*, secunda μεσοῦντος *mediantis*, tertia λήγοντος ³ *desinentis* appellabatur. Dies autem mensium per nomina ordinalia in hunc modum recenscebant: πρώτη scil. ἡμέρα *dies prima*, δευτέρα *secunda*, τρίτη *tertia*, et sic deinceps, usque ad δεκάτην *decimam*; nisi quod primus dies mensis νομηνία *novilunium*, et ultimus ἔνη καὶ νέα *vetus et nova*, scil. σελήνη *luna*, dicebantur. Sed in diebus cujusque decadis numerandis id discriminis observatum fuit, quod in prima et secunda decade recto ordine procederent; in tertia verò ordo contrarius locum haberet, ut in kalendis suis, nonis, et idibus, mos fuit apud Romanos. Verùm ut tota haec res magis sit perspicua, singulos menses mensis pleni⁴ ordine suo, ut in Graeco kalendario collocabantur, hìc describemus.

¹ Descripta est haec tabella ab antiquo marmore Oxonii adservato, ubi Ποσειδεῶν bis posita non modò annum, quo tabella conficiebatur, indicare volebat, sed mensis etiam intercalati nomen ostendit. Edidit antea *Spon. Voyage, etc. Tom. iii. inter Inscriptions au Tom. ii. pag. 77: Weber. Itin. pag. 403*: uterque verò mendose. Mensis autem βοηδρομιῶν in tabella primus collocatur, et reliqui ordine suo; non quòd unus ab eo mense incipiebat, sed ob aliquam aliam causam, de qua conatur *Sponius*.

² Vel ἀρχομένου. ³ Item φθίνοντος, vel πανομένου.

⁴ Menses pleni et cavi alternatim plerumque sibi invicem succedebant.

ισα- μένου { <ul style="list-style-type: none"> νομηνία, δευτέρα, τρίτη, τετάρτη, πέμπτη¹, ἑκτη², ἑβδομή, ὀγδόη, ἐννάτη, δεκάτη, μεσοῦν- τος	{ <ul style="list-style-type: none"> πρώτη³, δευτέρα, τρίτη, τετάρτη, πέμπτη, ἑκτη, ἑβδομή, ὀγδόη, ἐννάτη, εἰκάς⁴, λήγον- τος	{ <ul style="list-style-type: none"> δεκάτη⁵, ἐννάτη, ὀγδόη, ἑβδομή, ἑκτη, πέμπτη, τετάρτη, τρίτη, δευτέρα, ἐν καὶ νέα
--	--	---

HANC numerandi rationem in singulis mensibus observabant, tertiam decadem etiam in cavis a δεκάτη incipientes. In his autem, cum ad δευτέραν perventum fuisset loco ejus ἐν καὶ νέα substituebatur; et interdum τριακά, quasi verba trigesimus dies esset, ut notat Moschopolus.

¹ Vel πεντάς.

⁴ Vel εἰκοστή.

⁶ Vel τριακάς.

² Vel ἑκτάς.

⁵ Item πρώτη ἐπ' εἰκάδι, vel μετ' εἰκάδα.

⁷ In Hesiodi Ἡμέραι, vers. 2.

F I N I S.

CMC

MUSEUM
BRITANNICUM

Literarum nexus et abbreviationes.

[illegible]

000000

358

Τέλος.

... ..

